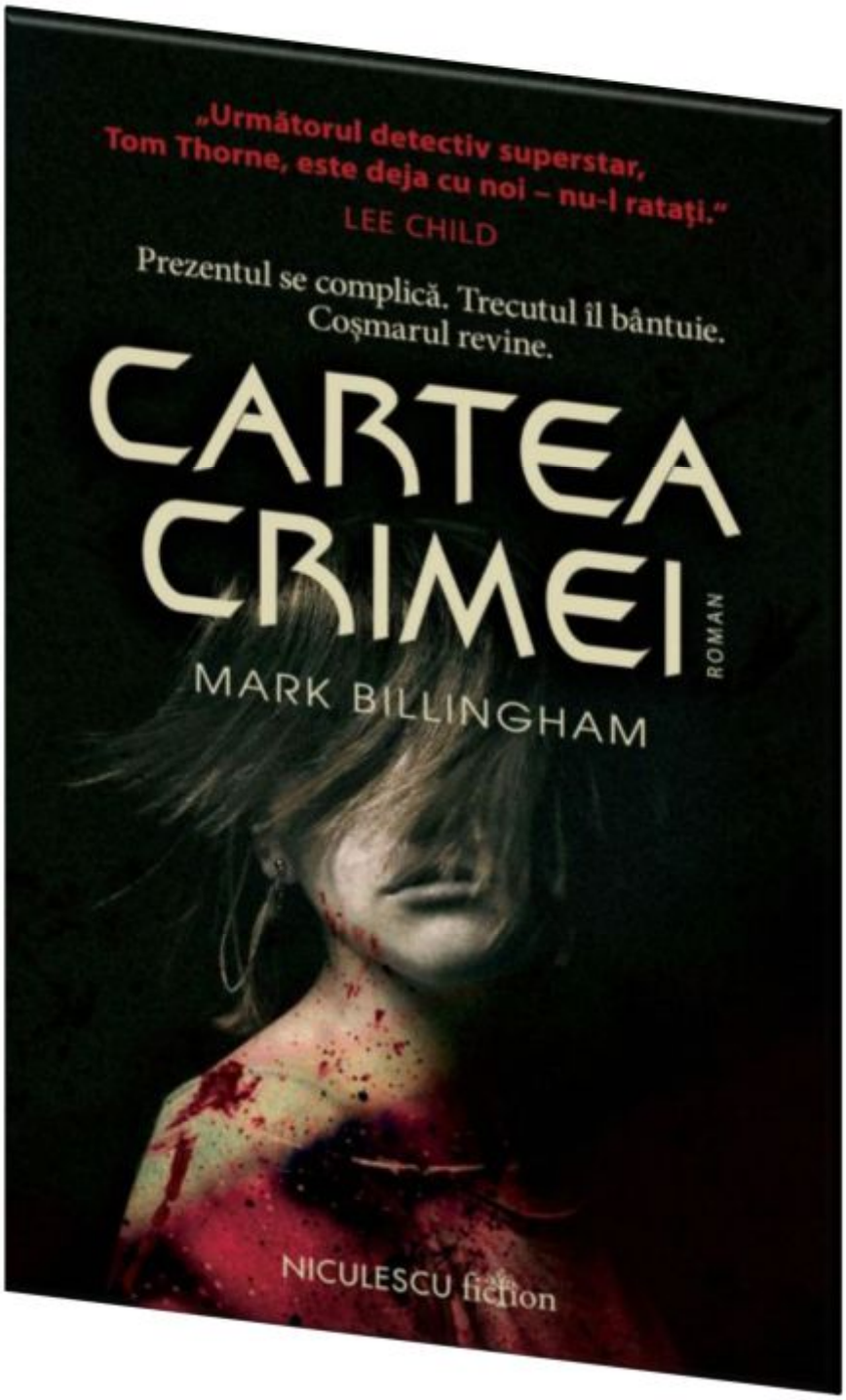
„Următorul detectiv superstar,
Tom Thorne, este deja cu noi – nu-l rataţi.”
LEE CHILD
Prezentul se complică. Trecutul îl bântuie.
Coşmarul revine.
CARTEA CRIMEI
ROMAN
MARK BILLINGHAM
NICULESCU fiction

MARK BILLINGHAM
CARTEA CRIMEI

Titlul original: The Murder Book (2022)

Traducere:
Oana-Ancuţa Cristinoiu
EDITURA NICULESCU
— 2024 —

Pentru Thalia Proctor.
Incomparabilă, de neînlocuit...

Se uită la poartă gânditor. Au trecut deja 15 minute de când femeia a intrat cu ceilalţi. Destul timp, cu siguranţă. Trage dintr-o ţigară, activitate pe care nu o face prea des, şi încearcă să îşi păstreze calmul.

Se gândeşte la durere.

Se gândeşte la numeroasele lucruri care pot provoca durere sau o pot alina, la intensitatea ei şi la acei oameni care cred că ştiu ce e durerea, dar care ar trebui să se considere norocoşi că nu au nici cea mai vagă idee. Se gândeşte la cum e să trăieşti în durere sau cu amintirea ei, ambele la fel de dureroase, după cum ştie prea bine. Şi, din motive evidente, având în vedere unde se află şi ceea ce speră să se întâmple de cealaltă parte a porţii, se gândeşte la cei care trăiesc ca să provoace durere.

Se gândeşte la un om care a făcut exact acest lucru pentru prea mult timp.

Se întoarce şi se îndepărtează când încep să apară primii vizitatori, al căror timp preţios petrecut cu cei dragi este scurtat drastic de evenimentele tragice din interior. Îi lasă pe câţiva să treacă pe lângă el: o femeie care bolboroseşte deja în telefon – „N-o să-ţi vină să crezi asta” – şi alte două care mormăie şi dau din cap. Acum, mergând spre maşina lui, cu imaginea ştearsă a închisorii în spatele lui, aude frânturi de conversaţie. Aude doar un cuvânt sau două pe ici, pe colo, dar e mai mult decât suficient pentru a-i da de înţeles că treaba e rezolvată. Nu rezolvată de tot... de asta nu poate fi sigur, dar ştie că totul se va termina destul de curând.

Bătrâna îi transmisese dovada sa de admiraţie. Un gest care fusese acceptat cu entuziasm. Toată treaba aia cu acul şi cu colorantul alimentar a meritat...

Nu ştie exact cât timp va dura, pentru că asta depinde de greutatea corporală şi de metabolism, dar ştie că nu va fi ceva plăcut. A văzut câteva videoclipuri făcute de amatori şi a citit descrieri online. Apasă pe telecomandă pentru a debloca maşina, amintindu-şi de cuvintele care îi săriseră în ochi din diverse articole – *gâfâială, convulsie, comă* – şi se gândeşte că probabil ar trebui să facă ceva în legătură cu istoricul căutărilor sale.

Nu e nicio grabă totuşi. Mai întâi să se bucure de câteva pahare pentru a sărbători.

Aruncă ce mai rămăsese din ţigară.

Singura lui nemulţumire este că nu a putut fi acolo să vadă momentul, deşi nu are nicio problemă în a-şi imagina. Nu a făcut altceva. S-a tot gândit la strălucirea de panică din ochii bărbatului înainte să se declanşeze spasmele. Chiar şi la mânia faţă de bătrâna îngrozită care aproape sigur ar fi ţipat până atunci, dar mai ales faţă de el însuşi pentru că a fost un idiot; pentru că a fost prea lacom şi prea credul.

În timp ce întoarce volanul şi iese din parcare, se gândeşte cu speranţă să nu se fi sfârşit prea repede. Speră ca bărbatul să fi avut timp să realizeze cine a fost ultimul său vizitator. Că moartea, după ce l-a bătut pe umăr pe nenorocit, şi-a luat timp măcar pentru câteva minute şi s-a simţit ca acasă acolo.

Mai mult decât orice, spera că nu a fost o moarte lipsită de durere.

PARTEA ÎNTÂI

UN FINAL FERICIT

1

Detectivul Tom Thorne s-a ridicat şi a privit în dormitorul unei case absolut banale din Gospel Oak, dacă era să omitem prezenţa cadavrului. Din gât i se auzi un şuierat slab în timp ce suspină, iar materialul de plastic al costumului său foşni când a întors capul. Hainele bărbatului zăceau grămadă la picioarele patului – o pereche de pantaloni, cămaşa, şosetele şi lenjeria intimă, însă toate celelalte lucruri din cameră indicau că locuitorii fuseseră ordonaţi şi organizaţi, cel puţin până de curând. O colecţie de reviste auto era perfect aliniata pe o noptieră. Pe cealaltă erau aşezate cu grijă câteva cărţi, o trusă de machiaj şi câteva flacoane de pastile. Uşile dulapurilor fuseseră, după cum presupunea, deschise de către cei care efectuaseră prima percheziţie la faţa locului şi lăsau să se vadă cămăşi aranjate pe culori, pulovere împăturite cu grijă şi pantofi lustruiţi şi aliniaţi perfect în perechi. O privire aruncată la conţinutul dulapului alăturat a fost suficientă pentru a confirma că femeia fusese la fel de meticuloasă şi, în timp ce vreo şase poliţişti, fotografi şi criminalişti îşi vedeau liniştiţi de treburile lor prin toată casa, Thorne nu se putu abţine să nu îşi imagineze o rutină mult mai puţin macabră, avându-i ca protagonişti pe soţ şi soţie, care se mişcau cu lejeritate unul pe lângă celălalt, în ceea ce fusese cândva o cameră caldă şi primitoare. Un loc sigur. Şi-i imagină pe cei doi certându-se uşor în timp ce atârnau hainele sau le aruncau în coşul de rufe, înainte de a se pregăti de culcare.

O viaţă ordonată care, pentru unul dintre ei, se sfârşise printr-un masacru şi haos.

Un agent de criminalistică îmbrăcat într-un costum de plastic asemănător cu cel al lui Thorne se apropie de el. Aşteptă câteva secunde.

— Sper din tot sufletul că pe bietul om îl chema Douglas.

— Poţi să repeţi?

Agentul de criminalistică făcu un semn cu capul spre patul lângă care medicul îşi lua notiţe, iar Thorne se uită din nou la trupul lipsit de viaţă care zăcea acolo. Păturica era albastră ca cerul, cu un model decolorat cu nori pufoşi, acum stropit cu stacojiu. Dacă te uitai mai sus, părea că cineva golise o sticlă de vin roşu pe pieptul bărbatului. De o parte şi de alta a capului său se afla o mică baltă de sânge.

— Ai înţeles acum? întrebă agentul.

— Nu pricep, spuse Thorne.

Agentul îşi ridică braţele şi îşi îndreptă degetele cu mănuşi spre părţile laterale ale capului, în caz că Thorne avea nevoie de mai multe explicaţii.

— Pentru că ar fi Lugless Douglas.

Se holbă la Thorne, aşteptând să râdă sau cel puţin să zâmbească ironic şi, când nu se întâmplă nici una, nici alta, se îndepărtă, clătinând din cap ca şi cum ar fi fost profund dezamăgit de faptul că gluma lui nu fusese apreciată.

Thorne se întoarse când inspectorul Nicola Tanner intră de pe palier, cu o altă agentă în urma ei. Tanner făcu schimb de priviri cu Thorne şi clătină din cap.

— Nici urmă de ei.

Cei doi criminalişti s-au prefăcut că tremură.

— Se pare că ucigaşul nostru a luat urechile cu el.

— La naiba, spuse Thorne.

— E unul dintre aceia, adăugă Tanner.

— Există totuşi veşti bune.

Cea de-a doua agentă, o femeie care semăna izbitor de mult cu Theresa May, dar care era mult mai puţin înfricoşătoare, ridică o mână cu câteva pungi de plastic cu probe.

— Nu ducem lipsă de urme.

Luă una dintre pungi şi o scutură ca pe o comoară.

— Am găsit acest smoc de păr frumos acolo, lipit de sudoarea uscată de pe pieptul victimei.

Femeia râânji.

— Şi avem şi rădăcinile.

Thorne se aplecă în faţă pentru a vedea mai de aproape şuviţele ce păreau să fie de păr blond. Înţelese de ce femeia era atât de veselă. Ştia că un bulb sau o rădăcină intactă de la un singur fir de păr însemna ADN.

— Crezi că l-a smuls în timpul unei lupte?

— Sau în timpul a altceva, zise Tanner.

Thorne se uită la ea, apoi se uită din nou la cadavru. Agenta a făcut un pas înapoi.

— Bănuiesc că ne dorim să analizăm rapid dovezile astea, nu?

— Ai bănuit bine, spuse Thorne.

Thorne şi Tanner au privit-o cum se îndepărta şi, câteva clipe mai târziu, de îndată ce privirea lui Thorne sugeră că dorea o conversaţie privată, Tanner se îndreptă spre uşă, ştiind că Thorne o va urma. Cei doi s-au oprit pe palier. Şi-au coborât glugile, apoi s-au lipit la unison de perete pentru a permite accesul în dormitor a încă doi tehnicieni care se chinuiau să care o serie de echipamente.

— Asta ar putea avea legătură cu o bandă de infractori, spuse Thorne.

— Aşa să fie?

— De ce nu? Amândoi am mai văzut astfel de lucruri înainte.

Îşi ridică mâna, mimând o tăietură la gât.

— Mai rău.

— Vorbeşti serios?

— Cineva trebuie să trimită un mesaj sau aşa ceva.

— Gangland?

Tanner a dat din cap înapoi spre dormitor.

— Pare genul de tip care îşi calcă tivurile la pijamale.

— Poate că s-a băgat în ceva ce nu trebuia.

— Oh, cred că a făcut asta cu siguranţă.

— Spun doar că nu ar trebui să excludem nimic.

— Şi eu spun doar că nu ar trebui să luăm în derâdere lucrurile evidente.

Criminalistul care spusese gluma ieşi pe palier cu o cutie de scule din plastic. Thorne spuse:

— Frumos mod de a încheia weekendul.

Primi în schimb doar un semn superficial din cap.

Thorne era de părere că primise exact ce merita. Auzise glume mai proaste. Auzise glume şi mai dezgustătoare, o mulţime chiar. Băşcălia şi glumele mai deplasate erau importante, erau chiar necesare, iar el bănuia că era posibil să apară destul de multe astfel de momente în zilele şi săptămânile următoare.

Thorne se întoarse spre Tanner:

—Da, în regulă...

Nu era sigur pe cine încercase să păcălească, pentru că o cunoştea destul de bine pe Nicola Tanner.

Era unul dintre aceia.

Îşi dăduse seama imediat ce a vrut să spună, pentru că şi el se gândise la acelaşi lucru. Fiecare crimă te schimbă, sau ar trebui să te schimbe, dar erau unele care te marcau mai mult decât altele, lăsau cicatrici mai vii şi cruste care puteau fi zgândărite mai mult timp. Unii criminali, cei mai mulţi dintre ei, erau criminali obişnuiţi şi ucideau din motive obişnuite: erau furioşi, erau geloşi, erau lacomi, clacaseră. Alţii, în schimb, nu erau aşa.

Cu un cadavru care zăcea într-un dormitor pătrat, de un roz palid, care duhnea a carne în putrefacţie, Thorne îşi dăduse seama imediat că individul pe care trebuia să îl prindă acum nu luase o viaţă din vreun motiv pe care l-ar fi înţeles sau ar fi vrut vreodată să îl înţeleagă. Acel agent de criminalistică încercase să mai domolească puţin din urmele grozăviei cu care se confruntau cu toţii, însă lui Thorne îi fusese imposibil să reacţioneze aşa cum era de aşteptat să o facă. Din moment ce fusese pus faţă în faţă cu imaginea aceea groaznică şi ştiind că aveau să urmeze lucruri şi mai rele.

— Unde este...?

Tanner a făcut un pas până la balustradă şi indică ceva cu capul în jos.

— Este în bucătărie. O vor duce la o prietenă peste noapte, vor pune la curent familia şi apoi o vom interoga mâine.

Thorne era deja în drum spre scări.

— Să vedem dacă e dispusă să stăm puţin de vorbă înainte de a pleca.

Andrea Sumner stătea la o masă lungă din bucătărie, cu câte un poliţist în uniformă de o parte şi de alta a ei. Ambii poliţişti s-au ridicat în picioare când au intrat Thorne şi Tanner. S-au îndepărtat de la masă şi s-au oferit să facă ceai, dar Andrea Sumner a dat din cap în semn că nu. Aşezându-se pe scaunul de lângă Tanner, Thorne bănui că primise suficient ceai încât să se sature pentru o vreme de el. Se întrebase de multe ori de ce primul instinct al atâtor oameni în momente de criză era să apeleze la pliculeţele de ceai. Cu siguranţă el nu ar fi făcut asta.

— Ceva mai tare? întrebă el.

Femeia dădu din nou din cap, de parcă abia auzise întrebarea.

— Ne pare nespus de rău pentru pierderea dumneavoastră, spuse

Tanner.

Andrea Sumner a zâmbit şi a dat din cap, ca şi cum ar fi presupus că era ceva ce obişnuiau să zică mereu în astfel de ocazii. Aşa era, desigur, şi erau cuvinte care îl făceau întotdeauna pe Thorne să tresară, pentru că nu se pierduse nimic, şi cu siguranţă nu viaţa unui om. Ci fusese luată. Cu toate acestea, nimeni nu născocise o variantă mai bună şi, în plus, ştia că Tanner vorbise serios. Simţise asta în vocea ei. Cu doar câţiva ani în urmă, partenera ei, Susan, fusese înjunghiată în pragul casei pe care o împărţeau. Putea înţelege ce simţea soţia lui Richard Sumner. Văduva lui Richard Sumner.

Thorne a presupus că avea în jur de 50 de ani. Din cauza expresiei devastatoare şi a lividităţii de pe chip, nu era sigur dacă era mai bătrână sau mai tânără decât bărbatul din patul de la etaj. Era înaltă şi subţire. Purta o bluză crem sub un pulover maro cu tăietură în V. Avea pielea palidă, ochii roşii, care păreau mai mari din cauza ochelarilor, şi era foarte liniştită. Totuşi, nu era blondă.

— Am înţeles că ai fost plecată în weekend, spuse Tanner.

O altă încuviinţare din cap.

— Liverpool, nu-i aşa?

Femeia privise până atunci în gol, la spaţiul dintre ei, prin uşa deschisă, dar acum ochii ei alunecară încet pentru a-i întâlni pe cei ai lui Tanner.

— La o conferinţă pedagogică, răspunse.

Vocea ei era stinsă, cu o urmă de accent nordic, poate.

— Au fost doar două nopţi. Câţiva dintre noi mergem acolo în fiecare noiembrie.

— Şi v-aţi întors azi dimineaţă târziu?

— Le-am spus, a dat din cap spre holul în care se ascundeau acum cei doi poliţişti. Le-am spus toate astea.

Aşa se explică de ce Thorne şi Tanner ştiau atât de multe lucruri, dar amândoi erau conştienţi că poveştile se schimbau adesea, chiar şi numai puţin, atunci când oamenii treceau printr-o situaţie ca aceasta timp de câteva ore. Oricât de greu ar fi fost să treci prin aşa ceva. Thorne se aplecă spre ea.

— Ne pare foarte rău că îţi punem aceste întrebări acum, Andrea, şi pe cuvânt că nu am face-o dacă nu ar fi important... dar există vreo şansă

să fii puţin mai precisă în legătură cu ora?

Ea a clătinat din cap. Îşi ridică mâinile de pe masă, apoi le lăsă să cadă din nou.

— Puţin după ora douăsprezece, poate. Un sfert de oră... ceva de genul ăsta. Ascultam o emisiune de comedie în maşină. Radio 4.

— E grozav, a spus Tanner. Putem verifica asta. Mulţumesc.

— Deci, cam pe la ora asta te întorceai de obicei? a întrebat Thorne.

— Poftim?

— Nu se aştepta să te întorci mai devreme?

Ea l-a privit şi nu a spus nimic timp de câteva secunde, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă la ce s-ar putea referi întrebarea lui.

— Nu. Aşa am stabilit de la început, să vin acasă în această dimineaţă. Mâine am de lucru...

S-a oprit, dându-şi seama de ceea ce spusese, că nu se va întoarce la serviciu pentru mult timp, poate chiar deloc.

— Aşa este. Când ai vorbit ultima dată cu Richard?

— Aseară.

Gura ei rămase deschisă.

— M-a sunat la hotel pe la ora şapte, a spus ea în cele din urmă. Nu am vorbit prea mult timp. Mi-a spus că urma să se culce devreme.

Tanner a spus din nou „Mulţumesc”, înainte de a se uita la Thorne. Ştiau că, atunci când venea vorba de ora decesului, medicul care îl examinase ar fi oferit doar o estimare aproximativă. Acum, cel puţin, aveau nişte parametri.

— Asta ne este foarte util.

Thorne îşi îndreptă privirea de la Andrea Sumner spre uşile cu vitralii din spate. Nu era nici ora patru şi deja se întuneca, dar Thorne putea distinge gardul din capătul îndepărtat al micii grădini, cu o poartă îngustă într-o parte a acestuia. Era prea departe ca să vadă dacă zăvoarele din partea de sus şi de jos erau deschise sau nu. Avea să verifice mai târziu.

— Poarta din spate duce spre o alee sau ceva de genul ăsta, nu-i aşa?

Andrea a dat din cap, apoi s-a întors brusc să sc uite ea însăşi la poartă, ca şi cum Thorne ar fi observat ceva; ca şi cum ar fi putut exista încă vreo urmă vizibilă a celui pe care poliţistul îl suspecta în mod clar

că o folosise.

— Trece prin spatele tuturor caselor. De ce? La ce te gândeşti?

— Nu mă gândesc la nimic, spuse Thorne. Nu încă.

În acest moment, Tanner se aplecă spre femeie şi întinse o mână până când aproape că o atinse pe a ei.

— Andrea... le-ai spus colegilor noştri că totul părea perfect normal când te-ai întors.

— Aşa este.

— Lucrurile arătau aşa cum le-ai lăsat, ai spus.

— Da, totul era perfect în regulă. Ea a dat din nou din cap şi a început să se joace cu brăţara de aur de la încheietura mâinii. Cel puţin aşa am crezut. Aşa cum ar trebui să fie... înţelegi?

— Bine.

— Abia când am urcat la etaj...

Tanner simţi cum vocea femeii cedează şi văzu cum îşi lăsă capul în jos, aşa că a ridicat o mână pentru a le da de înţeles ofiţerilor de pe coridor că ea şi Thorne erau pe cale să termine. Thorne îşi împinse scaunul pe spate şi făcu o grimasă la zgomotul făcut de femeie, în timp ce Tanner spunea ceva despre serviciile de sprijin şi consiliere care îi puteau fi puse permanent la dispoziţie. O lăsase să se ocupe de asta, pentru că ea era mult mai bună decât el în situaţiile astea.

— Absolut, a spus el, când Tanner a terminat. Vă rog să nu staţi pe gânduri.

Thorne nu a fost surprins că Andrea Sumner alesese din nou să nu menţioneze sticla de vin deschisă şi cele două pahare murdare pe care primii ofiţeri ajunşi la faţa locului le descoperiseră în salon. Poate că nu le observase, dar Thorne era destul de sigur că o făcuse. O sticlă şi două pahare care fuseseră împachetate cu grijă şi puse în cutii de către criminalişti şi de care Thorne era al naibii de sigur că nu fuseseră acolo când Andrea plecase de acasă în urmă cu două zile.

Deja îi era destul de greu să se împace cu faptul că soţul ei fusese ucis în felul în care fusese ucis. Nu ar fi vrut să petreacă prea mult timp întrebându-se ce se întâmplase mai devreme în acea noapte.

*

Drumul fusese izolat la ambele capete, iar banda care indica locul crimei înconjura de o parte şi de alta casa Sumner. O jumătate de duzină

de vehicule de intervenţie erau parcate în mijlocul drumului sau pe trotuare, iar numeroşii spectatori erau ţinuţi la distanţă. În timp ce aştepta o cafea la taraba de băuturi marca Met Police, Thorne văzu o femeie care îşi găsise un mic spaţiu între maşini şi poliţişti şi care întinse mâna să atingă banda şi dădu din cap, mulţumită.

Când el şi Trimet s-au îndepărtat, cu cafelele în mână, Thorne a observat că o femeie îi făcea cu mâna din grădina casei de vizavi. A mers până acolo şi a întrebat-o dacă o poate ajuta. Femeia se uită la ecusonul care atârna la gâtul lui Thorne.

— Este totul în regulă cu Richard şi Andrea?

Oricum avea să afle destul de curând. Poliţia putea să dea instrucţiuni oamenilor de pe stradă să rămână temporar în casă, dar cu greu putea insista să rămână cu perdelele trase sau cu ferestrele acoperite. Ar fi văzut cum cadavrul era scos din casă.

— Nu chiar, spuse Thorne.

— Oh, Doamne, suspină femeia. Este îngrozitor!

— Deci îi cunoşti!

— Ei bine, da, sunt vecini cu noi. Adică... nu îi ştiu prea bine. Ne aruncăm câteva cuvinte pe stradă din când în când, am trecut pe acolo la un pahar de Crăciun, chestii de genul ăsta. Apoi exclamă „Oh, Doamne", din nou.

— L-ai văzut pe Richard ieri seară?

Nu l-am văzut, nu.

— Ai văzut pe cineva venind sau plecând?

Femeia a stat câteva secunde, ca şi cum s-ar fi gândit la asta, deşi Thorne a presupus că pur şi simplu nu voia să pară prea băgăcioasă.

— I-am văzut maşina ieşind de pe alee... Să fi fost şapte, şapte şi jumătate? Apoi l-am auzit întorcându-se mai târziu, cred că la câteva ore după aceea. De fapt, i-am auzit uşa garajului deschizându-se. Are o telecomandă pentru ea şi uşa e al naibii de zgomotoasă.

— În regulă.

— Nu aş putea să vă spun când a folosit-o ultima dată, pentru că el şi Andrea parchează de obicei pe alee, dar când am auzit zgomotul şi m-am uitat afară aseară, l-am văzut intrând în garaj. Poate că a vrut să lucreze ceva la maşină sau cine ştie.

Thorne îşi făcuse deja o idee destul de clară despre motivul pentru

care Richard Sumner parcase maşina în garaj. Cu toate acestea a spus:

— Da, se poate.

Maşina era încă în garaj, bineînţeles, iar Thorne văzuse deja că în partea din spate a acestuia exista o uşă care dădea direct în grădina familiei Sumner. I-a mulţumit femeii pentru ajutor şi a traversat strada pentru a se alătura lui Tanner. I-a spus şi ei ce văzuse vecina şi care credea el că erau implicaţiile.

— Ce ne-am face fără vecinii care trag cu ochiul de după perdea? spuse Tanner.

— Într-adevăr.

Urmau să înceapă o cercetare completă cât mai curând posibil, bătând din uşă în uşă, dar era util să ai informaţii valoroase, atât de devreme. Au rămas în tăcere câteva minute, sorbind din cafea.

— Deci crezi că e vorba de o femeie?

Thorne se uită la ea. Fusese o vreme când, deşi ştia foarte bine că femeile puteau fi la fel de capabile să ucidă ca şi bărbaţii, un eveniment atât de violent precum cel cu care se confruntau acum ar fi putut cel puţin să dea de gândit unui detectiv obişnuit. Thorne îşi aminti de ultimul caz de crimă multiplă la care el şi Tanner lucraseră împreună şi care avusese o femeie în prim-plan. Apoi spuse:

— Aşa se pare.

— Bineînţeles că nu trebuie neapărat să fie o femeie, spuse Tanner. Poate că domnul Sumner avea un alt fel de viaţă secretă.

— Poate.

— S-ar putea să aflăm când vom vorbi din nou cu soţia.

Thorne sorbi ce mai rămase din cafea, gândindu-se la ceea ce avea să fie probabil o conversaţie extrem de stânjenitoare.

— Va fi amuzant.

— Nu cred că va fi un prilej de amuzament pentru ea.

Thorne se întoarse la un semn cu mâna dinspre uşa de la intrare a familiei Sumner. Era semnalul că erau gata să scoată cadavrul victimei.

— Ai dreptate, adăugă el.

2

În drum spre casă, spre Kentish Town, o sună pe Melita.

— Mă întorc la apartament, a spus el.

— Serios? BINE...

Planul făcut în acea dimineaţă fusese ca el să-şi petreacă noaptea la ea acasă în Crouch End. Părea dezamăgită.

— Am prins un caz urât şi voi fi destul de ocupat zilele următoare, spuse Thorne. Voi face ore suplimentare, ca de obicei. Evident, mâine începem devreme, aşa că m-am gândit că e de înţeles că...

— Nu e nicio problemă, Tom.

— M-am gândit că ar trebui să încerc să mă culc devreme.

Cel puţin vorbea serios, deşi, având atâtea lucruri la care să se gândească şi cu agitaţia furioasă din capul lui care refuza să se liniştească, Thorne se îndoia deja că va reuşi să doarmă cât avea nevoie.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Pot să te sun când ajung acasă?

— Desigur.

— Ar trebui probabil să te pun la curent oricum, pentru că nu m-ar mira ca Russell să te roage să participi la caz. Dacă lucrurile nu ies bine.

— Oh, spuse Melita. E unul dintre acele cazuri.

Termostatul fusese setat ca încălzirea să pornească câteva ore la începutul serii, dar apartamentul era deja răcoros când Thorne se întoarse, aşa că îl porni din nou. Şi-a pus ceva gata preparat la încălzit în cuptorul cu microunde. Deschise corespondenţa pe care o ratase de dimineaţă, apoi o aruncă la gunoi. A luat o cutie de bere din frigider, şi-a luat farfuria cu preparatul de pui chinezesc *chow mein* „de lux” în sufragerie şi începu să treacă prin canalele de sport în timp ce mânca. Nu avea chef de golf, nici de tenis, ignoră Formula 1 – chiar dacă l-ar fi ajutat să doarmă – şi se opri să se uite la ceea ce părea a fi un canal sportiv din SUA, unde nişte bărbaţi cu barbă aruncau cu topoarele într-o ţintă de lemn. Îi scăpă un „Dumnezeule!”, dar se uită oricum.

— Ai mâncat ceva? îl întrebă Melita, când a sunat-o.

Thorne îi răspunse că da. Se aşează pe spate, legănându-şi berea, şi îi explică cât de recunoscător era că supermarketul specificase pe etichetă că *puiul chow mein* era „chinezesc”. Până atunci, crezuse, în mod stupid,

că era specific bucătăriei franceze.

Melita râse.

— Ce păcat că nu ai putut veni, spuse ea. Am făcut curry.

— Oare se va păstra? Având în vedere că, după cum am spus, ar putea dura câteva zile până să ne vedem.

— Nu-ţi face griji, sunt perfect capabilă să mănânc totul de una singură.

Thorne ştia foarte bine cât de mult îi plăcea prietenei lui mâncarea, cât de mult putea să mănânce. Nu că cineva şi-ar fi dat seama de asta uitându-se la ea, ceea ce era cu siguranţă un lucru care îi plăcea.

— Nu e deloc de nasul tău, îi spusese Phil Hendricks de nenumărate ori. Dacă ne-am gândi, de exemplu, la prima rundă a Cupei Angliei, ea ar fi Arsenal, evident, iar tu ai fi...

— Da, ştiu, Wigan Athletic sau cine ştie cine. Eşti foarte amuzant.

— Mă gândeam mai degrabă la una dintre echipele de pe la jumătatea Evo-Stik League, amice. Grantham Town, poate, sau Witton Albion.

Pentru prima dată după multe ore, Thorne a reuşit să schiţeze ceva asemănător unui zâmbet gândindu-se la asta. Jucătorii din Witton Albion ţineau piept destul de bine unui Arsenal mai tânăr şi mai în formă de mai bine de un an, datorită în mare parte, socotea Thorne, deciziei luate de timpuriu de a nu se muta împreună, ci mai degrabă de a-şi păstra propriile locuinţe. Să alterneze meciurile de acasă şi cele din deplasare. Fiecare îi dăduse celuilalt o cheie de la apartament, dar niciunul nu simţise nevoia să o folosească, deocamdată.

Thorne avea ca „teren propriu” apartamentul de la parter pe care îl cumpărase cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. De atunci, locuia acolo în mare parte, mai puţin în perioada în care îl închiriase în timp ce avusese o relaţie de lungă durată cu o colegă ofiţer pe nume Helen Weeks. Când aceasta se sfârşise, Thorne se trezise înapoi în Kentish Town, extrem de uşurat că nu vânduse niciodată locuinţa.

Se simţea foarte fericit – da, şi norocos – să petreacă timp de calitate cu Dr. Melita Perera, dar era la fel de fericit să aibă un spaţiu care era numai al lui; unde se simţea cât se poate de confortabil şi unde, atunci când avea nevoie, se putea bucura de timp de unul singur. Chiar dacă nu era întotdeauna o companie plăcută.

I-a povestit Melitei despre locul crimei din Gospel Oak.

— Înţeleg ce vrei să spui, răspunse ea. Nu există nicio şansă să fi fost vorba despre un jaf încheiat cu torturarea victimei?

— Soţia spune că nu lipseşte nimic.

— Poate că voiau doar informaţii... detalii financiare. Poate că le-a fost golit contul bancar.

Thorne nu era sigur dacă cineva verificase asta şi va avea grijă să verifice, dar se îndoia că Richard Sumner fusese măcelărit pentru PIN-ul de la card. I-a povestit Melitei despre vin şi paharele murdare.

— Se pare că oricine se afla în acea casă cu victima fusese invitat.

— Da, fusese binevenit, cu siguranţă.

— Pare a fi vorba despre o femeie.

— Ei bine, de fapt, nu prea arată aşa, spuse Melita. Nu spun că te înşeli, desigur, dar gradul de violenţă pe care îl descrii ar exclude cu siguranţă un făptaş de sex feminin.

— Da, dar amândoi ştim..

— Nu spun că te înşeli, Tom. Este... rar, atâta tot.

Thorne aruncă o privire spre televizorul care acum mergea în surdină. Mutaseră ţintele aruncătorilor de topoare cu câţiva metri mai în spate. Se întrebă dacă exista o versiune a jocului în care concurenţii erau legaţi la ochi sau aruncau topoarele unul în celălalt.

— Deci, ce părere ai despre urechi?

— Să fie trofee?

— Mă temeam că vei spune asta.

— Haide, la asta te gândeai şi tu.

Tensiunea din capul lui crescu cu o treaptă. Acest gând împreună cu zeci de altele, la fel de neplăcute, şuierau şi răsunau în mintea lui. A dat pe gât ceea ce mai rămăsese din bere.

— În orice caz, cum a fost ziua ta?

Ea a râs.

— Nu vreau să te fac să te simţi prost, dar a fost perfect minunată. Azi am avut doar consultaţii la domiciliu, aşa că nici măcar nu a trebuit să părăsesc apartamentul.

— Norocoaso, spuse Thorne.

Când nu-şi oferea serviciile de expertiză medico-legală psihiatrică pentru diverse departamente de poliţie sau nu acorda consultanţă în

închisori şi spitale de psihiatrie, Melita îşi împărţea timpul între pacienţii privaţi şi cei din cadrul Serviciului Naţional de Sănătate. Zilele petrecute văzând pacienţi la domiciliu erau cele care îi subvenţionau restul muncii, iar dacă Thorne avea unele îngrijorări cu privire la faptul că trata clienţi cu potenţial periculos în apartamentul ei, învăţase să le ţină pentru el. Abordase subiectul o dată, cu câteva luni înainte, şi nu decursese prea bine.

— Este vorba de munca mea, spusese Melita, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil de şase ani. Clienţii cu anumite... predispoziţii sau cu un trecut violent, se întâmplă să facă parte din ea.

— Ştiu asta.

Thorne îşi dorise imediat să nu fi deschis subiectul, dar era deja prea târziu.

— Şi asta e foarte bine la un spital unde există pază, dar când intră pur şi simplu în apartamentul tău...

— Crezi că ar trebui să fiu mai selectivă?

— Ei bine, poate că ar trebui să îi verifici un pic.

— Dar îi verific, Tom, pentru că nu sunt ignorantă şi, evident, trebuie să ştiu exact cu cine voi lucra. Dacă se întâmplă să fie cineva pe care tu l-ai clasifica drept periculos, voi lua în considerare această informaţie şi abordarea mea personală şi profesională faţă de acel client va fi ajustată când şi cum va fi nevoie. E suficient de corect?

Îl privise fix câteva secunde după aceea, pentru a fi sigură că s-a făcut înţeleasă, apoi expresia ei s-a mai domolit puţin.

— Şi în plus, priveşte-mă în ochi şi spune-mi că oamenii periculoşi pe care *tu* îi urmăreşti, cei cu *adevărat* periculoşi, nu sunt întotdeauna cei mai interesanţi.

Thorne nu fusese în stare să-i spună aşa ceva.

Acum, Melita spuse:

— Nu cred că „norocos” e cuvântul potrivit. Nu după ora pe care a trebuit să o petrec ascultând un deprimat clinic dependent de clisme.

— Un ce?

— Cineva care este excitat sexual la gândul de a face sau de a primi clisme. Acest domn este unul dintre cei căruia îi place să ofere.

— Oh, cu siguranţă cred că a ales cea mai bună opţiune, spuse Thorne.

Melita a râs, dar Thorne ştia că întâlnise o mulţime de clienţi ale căror înclinaţii nu erau deloc amuzante. Poate că nu împărtăşea gusturile lui Thorne în materie de muzică – unul dintre motivele pentru care Phil Hendricks o îndrăgea atât de mult – şi era mult mai ordonată decât el, dar aveau în comun lucruri mult mai importante. Când venea vorba de cele mai rele lucruri pe care o fiinţă umană i le putea face alteia, ambii avuseseră parte de porţia lor de orori. În afara cazurilor la care lucraseră împreună, – imaginile din capul lor sau vocile celor care le-au pus acolo – nu alegeau să discute foarte des despre sentimentele lor mai profunde despre astfel de lucruri

O altă decizie foarte înţeleaptă. Putea număra pe degetele de la o mână de câte ori Melita îşi pierduse cumpătul fără vreun motiv evident sau chiar fusese într-o dispoziţie proastă, care nu era cauzată de el, pentru foarte mult timp, aşa că Thorne nu putea să nu se întrebe uneori cât de mult ţinea în ea.

— Ar trebui să te las, spuse ea. Ca să te poţi duce la culcare.

— Ai dreptate, dar ştii că mă voi gândi la tine.

Thorne îşi coborî vocea.

— La ce am de gând să fac, data viitoare când voi veni la tine.

— La fel şi eu, spuse ea.

Lăsă să treacă câteva secunde.

— Ştii că mă refer la curry-ul din frigiderul tău, nu?

3

După cum era de aşteptat, Andrea Sumner nu arăta ca o persoană care să fi avut o noapte liniştită. Faţa ei era la fel de palidă şi încreţită ca hârtia veche, iar umbrele care se întinseseră ca cerneala sub ochii ei erau negre ca nişte vânătăi.

— Ai reuşit să dormi? întrebă Tanner.

Îi luă o secundă sau două până să zică ceva, ca şi cum ar fi răspuns printr-o legătură video dintr-o ţară îndepărtată şi se luptau cu conexiunea proastă.

— Sora mea mi-a dat nişte somnifere pe bază de plante.

— Asta e bine.

Nu au avut niciun efect.

— Îmi pare rău, spuse Thorne, deşi nu era surprins.

În mintea lui dădu buzna o amintire, nerostită şi – aşa cum se întâmpla atât de des în astfel de situaţii – total nepotrivită. Şi-a amintit când avusese probleme cu somnul cu câţiva ani în urmă şi Phil Hendricks, care nu era nici el străin de insomnie, îi sugerase să stea întins şi să numere cu câte persoane se culcase. În ordine, dacă era posibil. Hendricks spusese că era mult mai amuzant decât să numere oi şi jurase că întotdeauna îşi făcuse efectul în cazul lui. Thorne încercase, dar treizeci de secunde mai târziu, când ajunsese la sfârşitul listei, era încă foarte treaz şi uşor deprimat.

Tanner se aplecă să toarne apa.

— Mulţumesc foarte mult că aţi venit, mai ales atât de devreme. Ştiu că este un moment îngrozitor, dar este important să aflăm toate informaţiile pe care le putem obţine, cât mai repede posibil.

Andrea a dat din cap.

— Bine.

Era puţin după ora nouă, luni dimineaţă, şi se aflau într-unul dintre cabinetele informate de interviuri de la gara Colindate. În jurul unei mese joase erau aşezate o canapea maro închis şi nişte fotolii asortate. Pe o farfurie erau nişte biscuiţi, un vas cu apă şi pahare. O cutie de şerveţele fusese aşezată la îndemână. Spre deosebire de facilităţile oferite în camerele de interviu dintr-o altă parte a staţiei, aici scaunele aveau perne. Nu existau panouri de alarmă, iar mobilierul nu era fixat cu

şuruburi de podea. Interviul urma să fie înregistrat video în eventualitatea în care ceva din ceea ce se spunea ar putea fi ulterior necesar să fie prezentat în instanţă, dar când Thorne a informat-o pe Andrea despre acest lucru, aceasta s-a uitat câteva secunde la cameră şi a dat din cap, înainte de a se întoarce spre el.

— Ştii ce s-a întâmplat?, întrebă ea.

Acum veni rândul lui Thorne să se oprească câteva clipe. Ea vorbise cu subiect şi predicat, ca şi cum ar fi fost aici pentru a discuta despre un accident tragic şi el ar fi putut să o liniştească, spunându-i: „Mă tem că soţul dumneavoastră a avut un atac de cord la volan", sau „Se pare că frânele au cedat". Ceea ce i se întâmplase lui Richard Sumner era îngrozitor de evident, dar nu asta era ceea ce întreba ea.

— Mă tem că e devreme...

— Cu Richard... ce s-a întâmplat cu Richard?

— Vă promit că vă vom ţine la curent la orice pas, spuse Tanner.

Andrea a scos un sunet de nemulţumire şi a început să se uite în jurul camerei, clipind încet în timp ce întorcea capul. Se uită câteva secunde de la un perete la altul, la scaune şi apoi la masă, ca şi cum ar fi căutat ceva, orice, care i-ar fi putut da răspunsurile pe care cei doi detectivi nu puteau sau nu voiau să i le ofere.

— Andrea? Doamna Sumner...?

Femeia s-a întors spre Tanner şi a suspinat, pregătită pentru orice urma să se întâmple.

— Ne întrebam dacă aţi putea să ne spuneţi dacă Richard a spus ceva despre faptul că aştepta musafiri în weekend. Tanner o spuse într-un mod în care totul să sune frumos şi obişnuit. Sâmbătă seara, mai exact.

Ea clătină din cap. Era răspunsul la care Thorne şi Tanner se aşteptau, desigur, dar asta nu uşura cu nimic interogatoriul.

— V-am spus. Am vorbit cu el sâmbătă şi mi-a spus că se va culca devreme.

— Bineînţeles, spuse Thorne.

— Asta mi-a spus

— Da, şi s-ar putea să fi avut intenţia asta. Era tot ce putea spune drăguţ care să atenueze efectul a ceea ce urma. Dar îmi pare rău să spun că se pare că nu aşa au decurs lucrurile.

Andrea Sumner a oftat, apoi a întins mâna să ia un şerveţel din cutie, conştientă că va avea nevoie de el în curând

— Există dovezi care sugerează că Richard a avut un vizitator sâmbătă seara.

Cuvintele lui Thorne au sunat stupid după ce le-a spus. Evident că Richard a avut musafiri altfel nu ar fi fost mort, dar nu asta voia să spună şi putea vedea că Andrea înţelese asta.

— O sticlă de vin pe jumătate goală şi două pahare murdare, adăugă Tanner.

— Au fost găsite în sufrageria dumneavoastră, completă Thorne.

— Nu le-am văzut.

Thorne a dat din cap şi s-a aşezat pe spate. Răspunsul la o întrebare pe care nici el, nici Tanner nu o pusese de fapt, era suficient pentru a-i confirma suspiciunile. Andrea Sumner îi minţea în mod clar, dar el ştia că acest lucru nu avea nicio importanţă materială pentru anchetă şi că era important pentru ea să nege situaţia. Avea încă atât de multe de asimilat şi de gestionat. În timp ce durerea era, deocamdată, încă prea recentă pentru a permite ca doliul să se instaleze, nu putea suporta să se gândească nici măcar pentru o clipă că bărbatul pentru care avea să jelească în cele din urmă nu era chiar cel pe care îl crezuse.

Desigur că în cele din urmă va trebui să se confrunte cu adevărul neplăcut şi nu era prima dată când Thorne îi văzuse pe cei mai apropiaţi dintre victimele unei crime zbătându-se şi agitându-se atunci când erau dezvăluite cele mai întunecate secrete ale unei persoane dragi. În momentul de faţă, suspiciunile cu privire la fidelitatea soţului ei mort păreau destul de şocante, dar Thorne întâlnise şi lucruri mai rele, îşi amintea de un caz memorabil, când victima nevinovată a unei încăierări într-un pub – un tată de doi copii, manierat şi cu o căsnicie fericită – se dovedise a avea nu una, sau două, ci trei familii complet necunoscute, împrăştiate în toată ţara. Un trio de alte soţii şi aproape o duzină de alţi copii, la care văduva lui nici nu se gândea. *Văduvele* lui.

— M-am dus direct sus, înţelegeţi?

Andrea folosea deja şerveţelul şi se aplecă să mai ia unul.

— Corect, spuse Thorne.

— Nu credeam că e ceva în neregulă. Casa părea normală.

— Din păcate, ştim că nu era aşa. Tocmai de aceea trebuie să punem

aceste întrebări.

Tanner se aplecă în faţă şi aşteptă până când Andrea se uită la ea.

— Ai vreo idee despre cine ar fi putut fi vizitatorul lui Richard? Poate că ţi-a pomenit de cineva înainte de a pleca la Liverpool?

— Îmi pare rău, răspunse Andrea. Chiar nu ştiu. Adică, unul dintre prietenii lui ar fi putut să treacă pe aici să se uite la fotbal sau la rugby sau la orice altceva. Cineva de la serviciu poate. Dar asta nu explică ce s-a întâmplat, nu-i aşa?

— Nu, spuse Tanner. Nu explică.

Era doar o presupunere, bineînţeles. Genul de „vizitator” pe care îl bănuiau deja că era criminalul, pe care Richard Sumner îl aştepta, nu era genul de persoană pe care ar fi fost probabil să i-o menţioneze soţiei sale.

Distracţie plăcută în Liverpool, dragă. Apropo, mă gândeam să sun pentru o escortă într-una din seri. E vreo problemă?

Cinci minute în acea casă fuseseră suficiente pentru a-i da de înţeles lui Thorne că nu aveau de-a face cu o căsnicie de acest fel. Nu era sigur că existau căsnicii de acest fel, dar chiar dacă existau, nu credea că durau prea mult.

Ne vedem duminică... să te simţi bine. Nu-ţi face griji pentru mine, prietena mea/prietenul meu/sclavul meu sexual va veni sâmbătă seara să-mi ţină companie. Am vrut să-ţi spun de ceva timp...

— Când pot să mă întorc acasă? întrebă Andrea.

— Mă tem că nu încă, spuse Thorne.

— Doar că, dacă voi sta cu sora mea pentru o vreme, voi avea nevoie de câteva lucruri.

— Dacă îi dai o listă unuia dintre ofiţerii de legătură, se vor ocupa ei de tot pentru tine.

Andrea a dat din cap, resemnată, şi a spus: „Bine”, deşi era evident că nu era aşa.

— De fapt, avem nevoie de câteva lucruri din casă şi ne întrebam dacă eventual ne-ai putea ajuta cu asta. Thorne zâmbi, ca şi cum nu ar fi fost mare lucru. E vorba de telefonul şi computerul lui Richard. Adică, presupunem că avea un telefon şi un computer pentru că, ei bine, toată lumea are, dar nu le-am putut găsi.

— Le-am luat eu. Erau pe masa din bucătărie, aşa că le-am pus în geanta mea în timp ce aşteptam să vină poliţia. Am făcut-o din reflex, de

fapt. Am vrut să am grijă de ele, pentru el.

— Ok.

Thorne a constatat că, intrând înapoi în casa ei cu o dimineaţă înainte, Andrea Sumner îşi dăduse seama imediat. Nu ceea ce o aştepta sus, ci ceea ce se întâmplase înainte de asta. Îşi dăduse seama în clipa în care văzuse sticla de vin şi paharele. Acţiunile ei de după aceea nu au ajutat ancheta, ci au întârziat-o cel mult cu câteva ore, dar nu făcuse nimic ilegal. Luarea telefonului şi a computerului fusese o încercare de a-şi păstra un pic de demnitate, nu mai mult de atât, ştiind foarte bine ce ar putea fi pe ele; genul de informaţii pe care Thorne şi Tanner le căutau în mod clar.

— Va trebui să ni le predai, spuse Tanner.

— De ce? Adică, ştiu că procedaţi aşa, am văzut asta la ştiri şi în emisiunile poliţiste, dar acestea sunt genul de lucruri pe care le luaţi de la suspecţi, nu-i aşa?

— De obicei, spuse Thorne.

— Richard a fost o victimă.

— E o prostie, nu-i aşa? Adică, oamenii îşi ţin întreaga viaţă pe telefoane în zilele noastre.

Thorne se uită la Tanner.

— Pe laptopuri şi alte dispozitive. Eu însămi fac asta şi sunt sigur că şi voi faceţi la fel.

Andrea a clătinat din cap, dar Thorne a continuat.

— Faptul că vom putea accesa informaţiile de acolo ne va spune mult mai multe despre Richard şi, să sperăm, ne va ajuta să facem lumină asupra motivelor pentru care i s-a întâmplat acest lucru îngrozitor.

— Dacă vreţi să ştiţi ceva despre Richard, trebuie doar să mă întrebaţi pe mine.

— Ei bine, mulţumesc, spuse Tanner, şi o vom face, dar...

— L-am cunoscut mai bine decât oricine altcineva. Ştiam totul despre el.

— Bineînţeles că ai ştiut, sublinie Thorne.

Tanner se aplecă în faţă şi vorbi încet.

— Vom avea nevoie şi de o mostră de ADN, dacă nu te deranjează.

Ar fi putut să se servească cu uşurinţă de o perie de păr sau orice

altceva – ar fi existat ceva potrivit în sacii de probe – dar o simplă prelevare în timp ce femeia se afla în clădire ar fi fost mult mai simplă. Cu siguranţă nu aveau nevoie de o mostră din ADN-ul soţului ei mort.

— Este pur şi simplu în scop eliminatoriu, evident. Tanner a aşteptat o secundă. Sper că este în regulă, Andrea. Ne-ar fi de mare ajutor.

Era greu să îţi dai seama dacă Andrea înţelesese vreun cuvânt din ce spusese Tanner. Se uita în continuare la Thorne, cu ochii larg deschişi, atât cât putea să-i forţeze, cu bucăţile de şerveţele umede împrăştiate în poală şi la picioarele ei.

— Îl *cunoşteam.*

*

Douăzeci de minute mai târziu, Thorne şi Tanner se aflau în faţa intrării în secţie şi priveau cum unul dintre ofiţerii de legătură cu familia o conducea pe Andrea Sumner înapoi spre maşina în care o adusese. Gheţuşul care se făcuse peste noapte nu părea să dispară prea curând. Cu o oră şi jumătate înainte, Thorne stătuse în faţa apartamentului său, cocoşat şi înjurând, stropind cu soluţie de dezgheţat pe geamurile maşinii, şi deja părea să fie cel mai plăcut lucru pe care îl făcuse în acea zi.

Andrea Sumner se uită înapoi la ei când uşa maşinii se deschise pentru ea şi se aplecă să urce înăuntru. Tanner ridică o mână pentru a-i face cu mâna, apoi se uită la Thorne.

— După ce Susan a fost ucisă, am simţit că eu eram cea care era moartă, spuse ea. Moartă în toate modurile care contează, oricum. Umblând ca un zombi şi trezindu-mă în fiecare dimineaţă ca şi cum aş fi uitat pentru ce eram acolo. Pe atunci, am crezut că asta era probabil cel mai rău lucru pe care cineva îl putea simţi vreodată.

A dat din cap spre maşina care ieşea acum pe drumul principal.

— Deci cum poate cineva să treacă peste asta?

Thorne nici măcar nu era sigur că era posibil, dar presupunea că prinderea celui care era responsabil de uciderea lui Richard Sumner ar putea fi un început. Bineînţeles, asta era doar o posibilitate.

— Habar n-am, spuse el.

Tremurând, s-au întors recunoscători că aveau să intre înapoi înăuntru, iar Tanner se uită la telefonul ei.

— Ar fi bine să-ţi începi tura.

Thorne îşi verifică ceasul, respiraţia lui plutind în frig în timp ce înjura. A înaintat rapid în clădire, apoi se grăbi să-şi ia geaca şi geanta de la birou, dornic să nu rateze începutul autopsiei.

Avea nevoie să se înveselească.

4

O autopsie era mai mult decât suficientă pentru majoritatea oamenilor, iar Thorne fusese prezent la mai multe. La sute, probabil. Deşi se obişnuise cu priveliştile şi mirosurile unice şi cu vuietul îngrozitor al fierăstrăului de oase, încă folosea unguentul mentolat Vicks şi dopurile de urechi de fiecare dată şi, spre deosebire de bărbatul bine-făcut, cu tatuaje care stătea vizavi de el, cu siguranţă nu ar fi putut să facă faţă unui mic dejun englezesc imediat după aceea. Ca să fie mai precis, opţiunea a treia a micului dejun englezesc complet, cu două ouă, porţie dublă de cârnaţi şi extra *„bubble and squeak”*[1].

Omul acela era un animal.

Phil Hendricks nu era la fel de delicat cu cuţitul şi furculiţa pe cât era cu foarfecile de disecţie şi foarfecile pentru coaste, aşa că doar privindu-l pe prietenul său cum se înfrupta din mâncare îl făcea pe Thorne să se simtă mai agitat decât se simţise când îl privise lucrând la cadavrul lui Richard Sumner, în urmă cu douăzeci de minute. Scoase un sunet mormăit pentru a-şi face cunoscute sentimentele.

Patologul a ridicat o furculiţă din care picura zeamă de fasole prăjită şi a înfipt-o în singura bucată de pâine prăjită din farfuria lui Thorne.

— Păsărică, spuse el.

— Porc, răspunse Thorne.

Hendricks a dat din cap, dezgustat, iar rândurile de inele, cruci şi cranii atârnate în fiecare ureche se mişcară la unison.

— Ar putea fi mai rău, presupun. Dacă ai fi comandat musli, poate că nu aş fi răspuns pentru acţiunile mele.

Se întoarse şi ridică degetul mare către colosul chel din spatele tejghelei, care zâmbi şi ridică degetul mare în schimb. Cafeneaua se afla la cinci minute de mers pe jos de morga Hornsey, iar Hendricks era un client fidel. Îşi ridică vocea ca proprietarul să audă.

— Să ştiţi, dacă aţi servi nenorocitul de musli, n-aş mai veni aici.

Autopsia în sine a fost relativ simplă.

— Nu sunt molii în gâtul victimei, a spus Hendricks la început. Asta

---

[1] Preparat tradiţional popular în Marea Britanie, din ceapă, cartofi fierţi şi varză, amestecate şi prăjite. Se pare că numele vine de la zgomotul din timpul preparării.

e întotdeauna un avantaj, nu?

Ca de obicei, comentariul său franc, tipic unui locuitor din Manchester, a îmbinat oroarea cu banalitatea, deşi, după cum era de aşteptat, nu a putut rezista să facă o glumă, două când a văzut prima dată cadavrul.

— La naiba, dacă e să vorbim despre urechi, azi le ai, mâine nu mai sunt.

Văzând expresia de pe faţa lui Thorne, a ridicat din umeri şi a spus:

— Calmează-te, amice, nu e ca şi cum ne poate auzi, nu-i aşa?

— Nu merge, spusese Thorne. E mort, aşa că oricum nu ne-ar auzi.

— La naiba, toată lumea ştie să critice.

Richard Sumner murise sâmbătă seara, undeva între ora nouă şi miezul nopţii, spusese Hendricks. Cauza morţii fusese o singură leziune prin înjunghiere în gât.

— I-a tăiat gâtul, cu o lamă foarte subţire... un bisturiu, un cuţit Stanley, ceva de genul ăsta. A sângerat destul de repede. Aceeaşi armă a fost folosită şi pentru a-i tăia urechile şi, credeţi-mă, mi-ar plăcea să vă spun că au fost tăiate post-mortem, dar cantitatea de sânge de pe pernă sugerează contrariul.

— Iisuse.

— Probabil că era prea ocupat să se îngrijoreze de tot acel lichid care îi ieşea din gât, ca să-i pese prea mult.

Thorne şi-a dat seama că, până să moară, Richard Sumner nu s-a putut auzi ţipând. Nu era sigur dacă asta era o binecuvântare sau nu.

— Ce părere ai, s-au folosit droguri?

— Da, cred că da. Rohypnol, ketamină... ceva benzodiazepine. Voi şti când voi primi rezultatele examinării toxicologice, dar cred că e o presupunere bună. Mai ales dacă crezi că ucigaşul ar putea fi o femeie.

Se uitase la cadavrul întins pe lespede.

— Era un bărbat destul de masiv.

Ceva în vin, a presupus Thorne. Vor primi rezultatele destul de curând.

— Oh, şi există o cantitate considerabilă de spaghete pe jumătate digerate în stomac, spusese Hendricks. Asta dacă nu cumva suferea de viermi la stomac. Deci, se pare că el şi ucigaşul lui au optat pentru mâncarea italiană. Apropo, ai chef de un mic dejun târziu...?

Acum, proprietarul cafenelei se aplecă să strângă farfuriile şi tacâmurile murdare şi se întoarse aproape imediat cu căni de ceai proaspăt.

— În fine, ce mai face Melita?

— E bine. Thorne dădu din cap şi zâmbi.

Spera să poată ajunge să o vadă mai târziu.

— Corect, cel puţin atât de bine cât poate fi cineva cu standarde aşa scăzute şi probleme grave de vedere. Mă mir că ochelarii pe care îi poartă nu sunt al naibii de groşi.

Thorne dădu teatral din umeri.

— Măcar ea poate purta ochelari. Hendricks a dat din cap spre morgă. Spre deosebire de bietul om de acolo.

— Nici asta nu are sens, spuse Thorne. E mort, aşa că de ce ar purta ochelari?

— Ştii cum funcţionează glumele, nu? Vreau să spun că englezii, irlandezii şi scoţienii nu au tendinţa de a intra împreună în baruri.

După ce s-a ocupat rapid de viaţa amoroasă a lui Thorne, Hendricks a vorbit pentru câteva minute despre propriul partener, Liam.

— Irlandezul meu.

Părea la fel de aşezat în acest aspect al vieţii cum nu mai fusese de mult timp şi, cu excepţia perspectivei improbabile ca Arsenal să câştige medalii de argint în curând, Thorne nu şi-l putea imagina mai fericit. O bună parte din tatuaje şi multe dintre piercing-uri erau acolo ca nişte crestături pe stâlpul patului lui Hendricks, dar nu mai făcuse o vizită la salonul de tatuaje de o bună bucată de vreme. Thorne nu putea decât să spere că situaţia va rămâne aşa. Nu era ca şi cum îi mai rămăsese prea multă piele nemarcată.

Tresări, amintindu-şi de o astfel de bucată de piele a prietenului său, care fusese îndepărtată cu forţa cu câţiva ani în urmă. Fusese extirpată, înainte de a fi băgată într-un plic şi înmânată personal lui Thorne însuşi. Încerca să nu se gândească prea des la bărbatul responsabil pentru asta.

— Deci, Nicola lucrează cu tine la cazul ăsta, nu-i aşa?

Thorne se uită peste masă. Faţa lui Hendricks nu schiţa nimic. Era o întrebare destul de simplă, dar totuşi a existat o secundă sau două de ezitare înainte ca Thorne să poată răspunde; o secundă sau două în care

privirile lor s-au întâlnit şi s-au citit reciproc.

— Da, bineînţeles.

— Bună treabă, spuse Hendricks, stânjeneala de moment fiind astfel spulberată.

Deşi Nicola Tanner, care putea fi oarecum pretenţioasă şi se opunea ocazional la unele dintre excesele lui Phil Hendricks, cei trei fuseseră întotdeauna apropiaţi. Dar în prezent erau legaţi de acţiunile lor de acum doi ani. De ceea ce păţise un bărbat pe nume Graham French, ucis în bătaie după ce fusese prins şi imobilizat. De povestea pe care unul dintre cei trei o inventase pentru a-l proteja pe altul, şi de şiretlicul celui de-al treilea, făcut pentru ca prietenii lui să nu-şi piardă slujbele sau chiar mai rău. Rareori se menţiona de secretul pe care îl împărtăşeau, dar plutea în aer, atârna cel mai greu atunci când cei trei erau împreună; mirosea a sânge şi a păr ud în momente ca acesta.

— Pentru că eu cred că vei avea nevoie de tot ajutorul pe care îl poţi primi. Hendricks îşi sorbi ceaiul şi înghiţi. Judecând după starea prietenului nostru cu probleme auditive de la morgă. Ea...

Telefonul lui Thorne bâzâi pe masă şi el aruncă o privire spre ecran.

— Vorbind de diavol...

Citi mesajul: *Au sosit rezultatele ADN de la părul din casa Sumner. XX*

— Scuză-mă un moment.

Thorne sună la numărul lui Tanner.

— De obicei nu eşti atât de afectuoasă, spuse el, când a răspuns. Două sărutări?

— Nu sunt sărutări, măgarule. Sunt cromozomi.

— Nu...

— Doi cromozomi X, ceea ce înseamnă că ucigaşul nostru este cu siguranţă o femeie.

Thorne aruncă o privire peste masă pentru a-l vedea pe Hendricks, care în mod clar auzise, chicotind înainte de a-şi băga limba în spatele buzei de jos şi de a-şi da ochii peste cap.

— Da, evident, Thorne apăsă telefonul la ureche şi se întoarse. Ştiam că asta ai vrut să spui.

5

Întorşi la Becke House, după ce ea şi Thorne au discutat despre autopsie, Tanner a condus prima şedinţă importantă a echipei. În timp ce vorbea, sprijinindu-se de birou şi gesticulând la nevoie, arătând spre tabla albă din spatele ei, cei aproximativ douăzeci de bărbaţi şi femei adunaţi în sala de incidente studiau paginile relevante din dosarele de caz care fuseseră alcătuite şi distribuite de către sergentul detectiv Samir Karim. Mai mult de jumătate dintre ei au dat din cap la fotografiile de la locul crimei sau au tras aer în piept. Karim urma să lucreze şi ca ofiţer de probe al echipei, în timp ce alţii aveau să fie responsabili de supravegherea anchetelor externe, de coordonarea interviurilor şi de gestionarea informaţiilor. Tanner însăşi selectase doi membri ai personalului civil auxiliar – puţin mai perspicace decât ea – şi îi însărcinase cu indexarea fiecărei declaraţii, a fiecărui mesaj primit şi a fiecărui profil de suspect în sistemul informatic HOLMES. Erau multe de făcut.

Tanner şi alţi câţiva ofiţeri îşi petrecuseră dimineaţa studiind imaginile de pe camerele de supraveghere locale şi de pe camerele de recunoaştere automată a numerelor de înmatriculare. Fusese un demers dificil şi mai era încă mult de lucru. Anchetele făcute din casă în casă fuseseră finalizate pe strada unde locuiau soţii Sumner, dar se luase deja decizia de a extinde operaţiunea la străzile învecinate. Se efectuase o căutare standard pentru orice înregistrare a lui Richard Anthony Sumner în sistemele naţionale de securitate. Examinau cu atenţie situaţia financiară a cuplului, căutau cluburile sau asociaţiile din care făceau parte şi începuseră să depisteze şi să vorbească cu cât mai mulţi prieteni şi colegi de serviciu ai victimei.

În acest stadiu al jocului, plasa a fost aruncată în larg, dar nu prea adânc.

— Suntem abia la început, spuse Tanner. Vom avea mult mai mult de investigat când vom primi rezultatele complete ale expertizei criminalistice şi vom fi copleşiţi cu treabă până peste cap atunci când tehnicienii vor termina de examinat telefonul şi computerul victimei. Să sperăm că aşa va fi. Aşadar, toată lumea trebuie să se adune, iar cine nu o face, să stea un moment şi să se întrebe dacă merită într-adevăr să mă

enerveze. Fără greşeli stupide, fără lucruri pe jumătate făcute şi fără scurtături. M-am făcut înţeleasă? Acestea fiind spuse, trebuie să ne grăbim...

Luă o pauză pentru ca mesajul ei să fie receptat. Era evident, le-a spus Tanner, că treaba lor, a oricărei unităţi de criminalistică, era să prindă fiecare infractor cât mai repede posibil şi, de cele mai multe ori, viteza era cea mai eficientă armă pe care o aveau. Primele douăzeci şi patru de ore erau decisive. Totuşi, în echipă erau începători, aşa că, deşi a făcut-o mai puţin dramatic – mai puţin vehement, în orice caz – decât ar fi făcut-o Tom Thorne, a încheiat şedinţa spunându-le exact de ce, într-un caz ca acesta, timpul nu era de partea lor.

Zece minute mai târziu, Thorne şi Tanner au închis în urma lor uşa biroului inspectorului-şef. Russell Brigstocke, ofiţerul superior de investigaţii numit în acest caz, urmărise şedinţa de informare din capătul camerei şi îi făcu semn din cap lui Tanner, după ce cei doi s-au aşezat, pentru a-i spune că a făcut o treabă bună.

— Domnule.

Lui Tanner nu era nevoie să i se spună asta.

— Deci, cum stăm?

În spatele biroului său, Brigstocke începu să răsfoiască dosarul cazului, o „carte a crimei” care era, deocamdată, un volum destul de subţire, dar despre care ştiau cu toţii că va lua proporţii rapid. Tanner era relativ nouă în echipă, dar Thorne şi Brigstocke lucrau împreună de multă vreme. Din experienţa, de altfel zbuciumată a lui Thorne, majoritatea ofiţerilor cu rangul de inspector-şef şi de rang superior erau mai mult politicieni decât oameni de teren, dar Brigstocke era o excepţie binevenită. Se certaseră în mod spectaculos, bineînţeles, în mai multe ocazii, dar Thorne era încrezător că, în situaţiile importante, el şi şeful său se susţineau reciproc. Era destul de încrezător, în orice caz.

— Se pare că au avut o înţelegere şi Sumner s-a dus undeva să se întâlnească cu ea, spuse Thorne. Unde au luat cina.

— Au mâncat spaghete, spuse Brigstocke, uitându-se la notiţe. Merită să vorbeşti cu localurile italiene din apropiere?

— Ar fi putut merge undeva aproape, presupun, dar eu pariez pe un loc mai îndepărtat. N-ar fi riscat să fie văzut.

— Nu te caci unde mănânci.

Brigstocke a dat din cap, ca şi cum ar fi avut sens.

— E şi asta un fel de a spune.

— I-am reperat maşina trecând pe lângă gara Gospel Oak imediat după şapte şi jumătate, spuse Tanner. Apoi din nou la zece minute după aceea, îndreptându-se spre nord, spre Highgate. L-am văzut întorcându-se şi trecând pe lângă gară la nouă şi patruzeci şi cinci. Este evident că în maşină se află un pasager, dar nu avem o imagine clară.

— Legea lui Sod, spuse Brigstocke.

— Deschide garajul cu telecomanda şi intră direct înăuntru, adaugă Thorne. Pentru că nu vrea ca vecina sa băgăcioasă, sau oricine altcineva care ştia că soţia lui este plecată, să observe că a adus o femeie acasă. Cei doi ies prin spatele garajului şi intră în casă pe uşa de la bucătărie.

— Apoi ea îl drogheză, spuse Brigstocke.

— Ei bine, desigur că aşteptăm confirmarea legiştilor, dar cred că i-a pus ceva în băutură. Poate că stau să se sărute pe canapea timp de vreo jumătate de oră, până când ea este destul de sigură că drogul şi-a făcut efectul, apoi îl duce sus şi se apucă de ceea ce venise de fapt să facă.

— Ceea ce nu putem găsi, spuse Tanner, este vreun semn că o femeie ar fi părăsit zona pe jos în intervalul de timp pe care îl avem. Nu am găsit nimic pe niciuna dintre camerele care au surprins maşina lui Sumner.

Thorne se întoarse să o privească.

— Nu cred că a plecat pe jos. Cred că a ieşit din casă pe poarta din spate, s-a strecurat pe alee şi a mers pe jos până la strada pe care şi-a lăsat propria maşină.

— Aşa, plină de sânge?

— E întuneric şi poartă o haină. Thorne aşteptă o secundă. De ce nu?

Tanner nu părea prea convinsă, aşa că se uită la Brigstocke.

— În regulă, o să merg pe ideea asta.

— Ştie unde locuieşte Richard, cunoaşte zona, unde sunt camerele de luat vederi, totul. Se duce acolo cu maşina înainte, parchează pe un drum din apropiere, apoi pleacă să se pregătească pentru a se întâlni cu Sumner mai târziu.

— Vrei să spui că a plănuit totul cu mult timp înainte?

— Ei, zău aşa, doar nu credeţi că a fost o chestie de moment?

Din scurta tăcere care a urmat şi din foitul în scaune, era evident că niciunul dintre ei nu credea asta.

— Deci, cum a cunoscut-o? întrebă Brigstocke.

— Încă aşteptăm rezultatele de la tocilarii ăia, spuse Thorne.

— Dacă te referi la Unitatea de Criminalistică Digitală, le datorăm acelor tocilari probabil 75-80% din toate rezultatele noastre mai remarcabile.

Thorne a dat din cap, impresionat.

— Totuşi, tot tocilari sunt.

Tanner a zâmbit şi, în cele din urmă, la fel a făcut şi Brigstocke.

— Au promis să ne ofere un raport preliminar până la sfârşitul zilei.

— Vom şti atunci, spuse Thorne. Totul va fi pe telefon sau pe laptop, sau pe amândouă.

Aceasta era informaţia pe care o aşteptau cu adevărat, pe care se bazau. Criminaliştii care se ocupau de dovezile fizice lucraseră rapid şi furnizaseră deja destule pentru a asigura o condamnare, dar acestea erau în mare parte informaţii formale până în momentul în care se făcea o arestare. Nu lipseau probe de ADN sau de amprente găsite la locul crimei, deşi nimic nu fusese încă comparat cu ceva din baza de date. De asemenea, au identificat o amprentă parţială de încălţăminte ridicată de pe podeaua băii ca aparţinând unui pantof Dr. Martens mărimea şase, care cu siguranţă nu aparţinea doamnei Sumner. Thorne îşi imagina deja acei pantofi, bătând nervos pe podeaua unei săli de interviu.

Până atunci...

— Deci, credeţi că e vorba despre una dintre aplicaţiile alea de întâlniri? Brigstocke se uită la ei. O agenţie de escorte online?

— Trebuie să fie una dintre favoritele lui, spuse Thorne.

Tanner dădu din cap că este de acord.

— În principiu, voia sex. La pachet cu o cină şi o sticlă de Merlot, dar asta e versiunea pe scurt. Aşa că mă îndoiesc foarte mult că această femeie este cineva pe care victima noastră a întâlnit-o în staţia de autobuz sau la coadă la poştă.

Brigstocke mormăi şi dădu din cap. Şi-a dat jos ochelarii.

— Ce zici de faptul că ucigaşul i-a tăiat urechile?

— Da.

Thorne lăsă să-i scape o respiraţie lungă.

— S-ar putea să fie nevoie să o pui pe a ta doamnă doctor Perera în aşteptare, Tom. Adică în momentul când vom face o arestare.

— Nu e „a mea”.

— Nu?

Thorne putea vedea clar că Tanner încerca să-şi reprime un zâmbet.

— Ştii la ce mă refer. Nu şi când e vorba de muncă.

Inspectorul-şef aşează dosarul pe birou. Thorne se întoarse să privească pe fereastra biroului timp de câteva secunde, peste terenul de sport şi peste autostrada Ml care vibra de agitaţie, spre zona industrială de dincolo. Apoi îşi lăsă capul să cadă pe spate şi vorbi, privind spre tavanul alb murdar. Cuvintele în sine erau mai... dramatice decât cele pe care Tanner le folosise când vorbise cu echipa cu douăzeci de minute mai devreme, dar le rosti cu aceeaşi dezinvoltură cu care ar fi cerut încă un pliculeţ de zahăr în ceai.

— Dacă nu o prindem, o va face din nou.

6

Un şoarece mort, fără cap, o aştepta pe Tanner în bucătărie când ajunse acasă şi, pentru prima dată, a fost un caz destul de uşor de rezolvat. Pentru o vreme, nu a avut cele mai bune gânduri faţă de pisică, dar până când doamna Slocombe i-a sărit în poală, o oră şi ceva mai târziu, totul fusese iertat, chiar dacă vinovatul era un recidivist notoriu. Tanner lăsă pisica să se liniştească în timp ce îşi termina ce mai rămăsese în pahar. Vinul roşu şi căldura pisicii erau o combinaţie plăcută şi ademenitoare şi, în curând, se străduia să rămână trează, în timp ce torsul sacadat şi zgomotul ploii lovind pe acoperiş acopereau vocea cretinului fără bărbie de la televizor, care îl implora pe Alan Sugar să nu-l concedieze.

Eu l-aş concedia, se gândi Tanner, în timp ce i se închideau ochii. *L-aş concedia într-o clipă pe tică losul ăla inutil.*

În timp ce se adâncea în somn, se gândi la discursul de pomină pe care îl ţinuse în faţa echipei mai devreme în cursul zilei, cel mai bun scenariu al ei de Henry V. Oricum, mai bun decât cel al pateticului lord Sugar. Nevoia de angajament şi de promptitudine pe care Tom Thorne le declarase mai tranşant în biroul lui Brigstocke după aceea. Îşi amintea de ameninţările voalate cu măsuri disciplinare pe care le lansase şi se gândea la ce i-ar face oricărui idiot care nu-şi făcea treaba sau nu făcea lucrurile aşa cum trebuie. Oricine nu respecta procedura corectă.

Aşa cum se întâmpla de multe ori, auzi vocea lui Susan spunând: „Pe cine naiba crezi că păcăleşti?”, iar atunci se ridică repede şi simţi gheare înfigându-i-se în piept. Pisica sări de pe ea.

Se ridică brusc şi urmă pisica în bucătărie. A stat o jumătate de minut, întrebându-se de ce se dusese acolo, apoi a decis că un ceai de plante o va ajuta să doarmă. De muşeţel, poate, sau unul dintre cele cu fructe. Sprijinindu-se de blatul de bucătărie, îşi aminti de conversaţia lor din faţa casei Sumner, când vorbiseră despre nivelul de violenţă al cazului, despre posibilitatea ca o femeie să fi fost cu adevărat responsabilă. În timp ce ceainicul începea să bolborosească în spatele ei, Tanner îşi aminti de sângele îmbibat în acei nori de pe plapumă şi de o victimă care nu fusese în stare să se apere, şi se gândi: Sunt eu mai bună decât... ?

Nu fi naivă, Nic... nu fi atât de proastă.

Din nou vocea lui Susan. Nu într-un mod înfricoşător şi nu pentru că Tanner îşi pierdea minţile, ci doar pentru că se trezea în mod constant imaginându-şi ce ar fi spus partenera ei moartă, în diferite situaţii. Atunci când se lovea de rigiditatea unui „nu comentez” într-o sală de interviuri sau când maşina nu mai pornea, sau când rămâneau fără biscuiţii pe care îi adoraseră amândouă în supermarket.

Ceainicul se opri singur.

— Da, ai dreptate, spuse Tanner.

Susan avea dreptate, ca de obicei. Tanner nu semăna în niciun fel cu femeia pe care încercau acum să o prindă, nici pe departe. Ce a fost, a fost – un moment de nebunie în care furia a pus stăpânire pe ea a fost suficient – acum, cel mai bun mod de a se revanşa era să lucreze pentru a îndrepta lucrurile pentru oricine se confrunta cu acelaşi coşmar pe care îl trăise şi ea odată. Pentru cei ca Andrea Sumner.

De acum încolo, dreptatea era cel mai bun lucru pe care Tanner îl putea oferi sau, în orice caz, ar fi trebuit să fie suficient. Dreptatea era... ispăşirea. Nu-i aşa?

Ispăşire? Tu te auzi ce spui?

Tanner zâmbi. Susan nu ar fi spus niciodată ceva atât de prostesc ca asta. Se întoarse să facă ceaiul, alungând pisica care începuse din nou să o sâcâie, încolăcindu-se printre picioarele ei şi mieunând insistent. De parcă un bol de Felix Double Delicious şi un cap de şoarece nu ar fi fost de ajuns.

*

Thorne şi Melita stăteau în pat citind. Amândoi mâncaseră mult prea mult din acel curry de fructe de mare al Melitei pentru a se gândi la ceva mai solicitant din punct de vedere fizic. Melita citea un roman despre nişte bătrâni care rezolvau o crimă, în timp ce Thorne răsfoia ultima ediţie a revistei Country Music, pe care nefericitul vânzător de ziare de la colţul blocului său o comandase pentru el.

Serios? Îţi plac toate chestiile alea despre muzică?

Da, îmi plac.

Tipii cu pălării mari!

Era încântat să vadă că va apărea în curând un nou album al lui Sturgill Simpson şi se hotărâse să îl cumpere. Se gândea să meargă la un

magazin să îl ia. Încă mai cumpăra CD-uri, le asculta în maşină sau le asculta pe ceea ce el refuza să considere a fi altceva decât „sistemul său stereo”. Încă mai asculta discuri din când în când şi ar fi cumpărat mult mai multe dacă vinilurile nu ar fi devenit atât de scumpe. Cu câteva luni în urmă, a vrut să-şi înlocuiască copia discului cu Johnny Cash At San Quentin, care era zgâriată până la sânge. I-au cerut patruzeci de lire pe el, aşa că Thorne învăţase să se mulţumească cu discul zgâriat.

— Cum a fost Phil astăzi?

Thorne se întoarse.

— A fost bine.

Ea se uită la el, cu o întrebare pe chip pe care el nu o putea desluşi şi la care nu voia să se gândească prea mult timp.

— Ei, ştii şi tu, s-a purtat cum e el de obicei. Guraliv şi nu atât de amuzant pe cât se crede el. Îţi trimite cele mai bune gânduri.

Melita zâmbi şi dădu pagina.

— Transmite-i asemenea şi din partea mea.

Thorne era dornic să schimbe subiectul.

— Cum a fost azi cu... cum i-ai spus, ăăă... kistofilul tău?

Ea clătină din cap.

— Este clismafil, şi nu l-am văzut astăzi. Este un pacient privat.

— Corect.

Thorne se întoarse la revista lui, încercând să găsească alt subiect.

— Clisma publică numărul unu.

Melita a mârâit, de parcă ar fi vrut să se întoarcă la cartea ei.

— Oh, da.... Brigstocke a pomenit despre faptul că ar vrea să participi la caz.

Coborî cartea şi se întoarse spre el.

— Da. Ei bine, va trebui să-mi verific agenda, să văd dacă sunt disponibilă.

A întins mâna şi i-a dat o lovitură în braţ.

— Glumesc.

— Dacă şi când va veni momentul, înţelegi.

Evident.

— Adică, nu aş vrea să te lipsesc de o zi de salariu, dar sper că nu se va ajunge la asta.

— Nu, pumnii strânşi să nu se ajungă la asta. Serios vorbind, e bine

că a adus vorba de asta.

Ea îşi îngustă privirea.

— Ei nu i-ai spus nimic...?

— Nu, jur.

— Bine, atunci.

Melita se aplecă să îşi pună cartea pe noptieră şi stinse lumina.

— N-aş vrea ca cineva să creadă că e vorba de nepotism. Sau că lucrez în schimbul unor favoruri sexuale din partea unui anumit inspector detectiv.

Thorne îşi frecă stomacul.

— Nu, în seara asta cu siguranţă nu.

— Ei bine, să vedem cum ne simţim dimineaţă, spuse Melita.

Thorne îşi stinse şi el lampa şi rămase întins în întuneric câteva minute, cu fantoma beculuі dansându-i în spatele pleoapelor. Vorbise serios, spera ca acest caz să nu ajungă niciodată în stadiul în care să fie nevoie de serviciile Melitei. Nu era vorba că nu credea că îl va putea prinde pe criminal. Nu ducea lipsă de încredere, fie că era sau nu nefondată. Era mai degrabă vorba de tipul de caz care necesita expertiza prietenei sale şi de cum s-ar fi simţit el după aceea, indiferent de rezultat. Urmele pe care un astfel de caz le-ar lăsa în mod inevitabil. Le lăsase, de fapt.

— Noapte bună, spuse Melita.

În cele din urmă, bineînţeles, ştia că nu putea face mare lucru în privinţa asta, că tot ce putea face era să îşi facă meseria, aşa că încercă să-şi spună că nu prea avea rost să se îngrijoreze pentru asta.

Thorne se rostogoli pe o parte şi trase de plapumă învăţase să trăiască cu zgârieturile.

7

În dormitorul unui mic apartament aflat pe cealaltă parte a râului, Rebecca Driver era trează în faţa calculatorului şi inventa poveşti.

Făcea asta de când se ştia. Încerca să scrie lucruri care să fie amuzante la început, care să-i facă pe ceilalţi copii de la şcoală să râdă, dacă avea noroc şi apoi să fie chemată în faţa clasei. Şi ei râdeau, de cele mai multe ori, iar asta era cel mai frumos sentiment din lume. Apoi, ceva mai târziu, când lucrurile au luat o întorsătură neplăcută acasă, nu prea a mai avut chef să fie amuzantă.

După aceea a scris doar despre monştrii, iar poveştile acelea nu prea erau pe placul nimănui.

Vârsta: 26 de ani.

Locul: Essex, dar călătoresc cu plăcere.

Se holbă la ecran şi îşi stoarse creierii. Găsise deja un nume pentru acest nou personaj şi acum încerca să o descrie, să se gândească la lucrurile care îi plăceau. Filmele şi muzica la care se întorcea mereu, mâncarea preferată, lucrurile obişnuite. Asta era partea care îi plăcea cel mai mult, partea în care depunea cel mai mult efort. Nu că restul ar fi fost un efort prea mare. Totuşi, după părerea ei, povestea era cea care vindea cu adevărat; detaliile care atrăgeau atenţia, mesajul pe care îl transmitea. Imaginile puteau veni de oriunde, desigur, şi oricum, întotdeauna se ocupa de ele la sfârşit. Nu a fost niciodată o problemă să rezolve această discrepanţă.

Fumător: Nu. Un obicei oribil.

Trăsături de neacceptat la un partener:

A tastat „disfuncţie erectilă”, a chicotit, apoi a şters ce a scris.

Încă îi plăcea să inventeze poveşti, o făcea tot timpul în minte, dar asta nu se putea compara niciodată cu plăcerea pe care o avea citindu-le. Îşi petrecuse mult timp singură în camera ei după ce lucrurile în familia ei se înrăutăţiseră, cu uşa încuiată şi întotdeauna, dar întotdeauna avea o carte în care se cufunda. Şi o pereche de căşti din care răsuna muzica heavy-metal, care să acopere zgomotul de la parter. Totuşi, încă îl auzea vibrând prin pereţi, când se spărgeau lucruri la parter şi mama ei ţipa la el pentru ceva ce nu conta de fapt, pentru că în adâncul ei ştia.

Să se piardă pe sine nu era doar un răsfăţ pe atunci, ci o necesitate.

Lucrurile înfricoşătoare erau ceea ce avea nevoie, încă de la început, nu că ar fi speriat-o ceva. Nimic nu o speria. Doar că genul acela de cărţi erau cea mai bună cale de scăpare. aşa că le devora. Thriller-uri cu cadavre împroşcate cu sânge pe copertă, cărţi de groază, bineînţeles... până când, în cele din urmă, a descoperit cărţile despre crime adevărate.

A zâmbit şi a început să tasteze din nou

Atunci începuse totul cu adevărat, bineînţeles.

În căutare de: Distracţie. Pasiune. Foloseşte-ţi imaginaţia!

Luă o gură din cafeaua care se răcise şi aruncă o privire la ceasul de pe ecran. Avea să mai aştepte câteva ore, încercând să creeze cât mai multe personaje până să obosească prea tare. Mai lucrase şi de dimineaţă, pe deasupra.

Până în ziua de azi, purta mereu o carte în geantă şi încă profita de orice ocazie pe care o găsea pentru a se pierde într-o lume ciudată sau alta. Nu mai era adolescenta aia dezorientată, dar unele lucruri nu se schimbau niciodată, chiar dacă astăzi folosea căştile doar să descurajeze băgăcioşii care o deranjau la prânz.

De ce *citeşti?*

Ce fel de întrebare tâmpită mai era şi asta?

Cândva, o făcea pentru că era disperată să se piardă. Într-o noapte întunecată şi furtunoasă, pe un tărâm al focului şi al demonilor, în tine. Privind acum în urmă, ştia foarte bine că o făcea în aceeaşi măsură pentru a se regăsi pe sine.

Rebecca încă iubea poveştile bune, dar era foarte fericită că nu mai trebuia să facă asta. Aflase exact cine era.

8

Era o după-amiază secetoasă, iar traficul era neobişnuit de lejer pe North Circular, în timp ce Tanner conducea spre Muswell Hill, dar nu acesta era motivul pentru care ea şi Thorne se simţeau oarecum mai optimişti decât cu douăzeci şi patru de ore în urmă. Sau decât erau înainte de a primi cazul. Informaţiile găsite pe telefonul şi pe laptopul lui Richard Sumner ar fi putut foarte bine să-i scape soţiei sale, dacă ar fi dorit să le caute, dar Unitatea de Criminalistică Digitală găsise tot ce le trebuia destul de uşor.

Tocilarii deveniseră buni.

— Deci, o găseşte printr-o simplă glisare la dreapta? Thorne a făcut gestul în timp ce punea întrebarea.

— Corect, simplu ca bună ziua, spuse Tanner. Apoi „Jasmine" sau oricare ar fi numele ei real, glisează şi ea înapoi. Nu putem confirma cine a creat o potrivire primul până când nu vom vorbi cu cei care gestionează aplicaţia, dar aşa cred că s-a întâmplat. Cred că Sumner a făcut primul pas.

— Ei bine, era evident că era dornic.

— Deşi există încă o şansă ca ea să fi fost cea care a dat prima.

— Oricum ar fi, spuse Thorne. Probabil a crezut că i-a pus Dumnezeu mâna în cap.

— Oricum ar fi fost, de ce l-a ales pe Sumner?

Tanner era o şoferiţă extrem de atentă – cu siguranţă mai bună decât Thorne – şi rareori îşi lua ochii de la drum, dar acum îi aruncă o privire lui Thorne.

— Adică, nu era plin de bani şi nici nu arăta prea grozav, după standardele mele.

— Nu prea eşti în măsură să judeci asta, spuse Thorne.

Tanner şi-a luat mâna de pe volan fix cât să-i arate lui Thorne degetul mijlociu.

— În plus, această „Jasmine" nu urmărea de fapt aşa ceva, nu-i aşa? Nu ştim ce fel de tip căuta.

Se gândi la urechile tăiate.

— Nu ştim ce criterii ciudate trebuia să bifeze.

— Totuşi. Tanner a clătinat din cap. Pun pariu că avea zeci de tipi

disperaţi care o căutau, aşa că de ce el?

Thorne s-a întors să se uite pe fereastră la un puşti din spatele maşinii lor, care se strâmba la el.

— Sunt tentat să spun că asta este întrebarea de şaizeci şi patru de mii de dolari, dar ştii că bugetul nostru e limitat. Aşa că, dacă găseşti răspunsul, sunt dispus să pun la bătaie o halbă de bere şi o gustare la Oak.

Richard Sumner se înregistrase cu aproximativ o lună înainte pe o aplicaţie de întâlniri online numită *Sugar-Dad-E.* Aceasta părea să se adreseze în mod clar bărbaţilor căsătoriţi şi femeilor care doreau să fie întreţinute. Sumner nu a ales opţiunea premium (9,99 lire pe lună pentru un număr nelimitat de swipe-uri), probabil pentru că nu a vrut să dea detalii de plată, dar serviciul de bază a fost suficient şi şi-a făcut treaba.

Pentru femeia cu care s-a găsit să facă o potrivire, cu siguranţă a fost de ajuns.

După ce au făcut schimb de numere de telefon, nu a mai existat nicio activitate în cadrul aplicaţiei, dar cu ajutorul DFU[2] au reuşit să recupereze o serie de mesaje şterse, pe care victima le-a trimis şi le-a primit, între momentul în care soţia sa a plecat la Liverpool vineri după-amiază şi cel în care a plecat la o întâlnire în Muswell Hill în seara următoare.

Deci, Jasmine, ai vrea să ne întâlnim?

ok

Ce zici de sâmbătă?

cred că da

La cină?

sună bine.

Îţi place mâncarea italiană?

Ştiu un loc drăguţ în Muswell Hill...

Nouă din zece, informaţiile astea ar fi rezolvat cazul: numărul, furnizorul de telefonie mobilă, numele, adresa şi dimensiunea piciorului. Thorne şi Tanner ar fi putut fi acum pe cale să facă o arestare dacă femeia pe care o căutau nu ar fi fost, ceea ce e de înţeles, dornică să evite un astfel de rezultat şi nu şi-ar fi luat măsuri de precauţie.

[2] Device Firmware Update (Actualizarea sistemului de firmware al dispozitivului)

Numărul de la care „Jasmine” trimisese mesaje aparţinea unui telefon cu cartelă preplătită, iar linia fusese inactivă din noaptea crimei.

Zece minute mai târziu, Tanner a virat pe Muswell Hill Broadway şi, după ce au văzut restaurantul Arturo's, a început să caute un loc de parcare.

— Ei bine, oricare ar fi fost motivul pentru care ea l-a ales pe el, bietul nenorocit a continuat vânătoarea apoi.

— Crezi?

— Ai citit acele mesaje, spuse ea. El a sugerat o oră, el a ales restaurantul.

A parcat pe liniile galbene duble şi a căutat în buzunarul mapei semnul de înştiinţare al poliţiei.

— El făcea toate demersurile.

— Ea l-a lăsat să creadă asta. Ea urma să fie întotdeauna cea care era de fapt în control.

Pentru că sunaseră înainte, proprietarul a avut timp suficient să facă rost de imaginile relevante de pe camera de supraveghere a restaurantului. Luca Gemelli, care le spusese deja că Arturo era de fapt răposatul său tată, s-a aşezat într-un mic birou din spatele bucătăriei şi le-a arătat lui Thorne şi Tanner cum să parcurgă imaginile de pe computerul său. Era atât de atent şi cooperant, încât Thorne începu să se întrebe dacă nu cumva bărbatul vindea cocaină. Gemelli le-a spus că el şi personalul său vor fi mai mult decât fericiţi să răspundă la orice întrebare pe care poliţia ar putea să o aibă după ce vor termina cu imaginile. Apoi, de îndată ce unul dintre chelneri a adus un ibric de cafea şi o farfurie de biscotti, îndemnându-i pe Thorne şi pe Tanner să le „savureze”, i-a lăsat în pace.

Tanner şi-a pus ochelarii de citit şi s-a apucat de treabă, în timp ce Thorne s-a aşezat în spatele ei şi a turnat cafeaua. I-a oferit farfuria.

— Vrei un biscotti?

— Este biscotto. Tanner nu îşi luă ochii de la ecran, ci întinse mâna după unul. Biscotti e la plural.

Thorne i-a spus că era o deşteaptă şi ar fi fost fericit să continue discuţia, dacă nu ar fi luat o gură de cafea şi nu ar fi uitat ce avea de gând să spună.

— La naiba, chiar e bună.

Fiind cineva care credea că fasolea era ceva ce se mânca pe pâine prăjită, Thorne nu putea fi numit tocmai un snob al cafelei, dar era obişnuit cu zeama tulbure de la maşinăria de la Becke House, aşa că recunoştea o cafea bună când o gusta.

— Nic, chiar trebuie să încerci..

Tanner ridică o mână.

— Iată-i...

Nu a durat decât un minut sau două. Thorne s-a ridicat în picioare şi a aruncat o privire peste umărul lui Tanner. Îngheţase cadrul pe o imagine alb-negru a lui Richard Sumner, care avea să fie în curând ucis, ridicând un pahar şi zâmbindu-i partenerei sale.

— Bietul om, spuse Thorne.

Tanner a lăsat să se reia filmarea în linişte, apoi a pus-o pe repede-înainte.

Sumner mai mult zâmbea decât mânca. Asculta şi dădea din cap, râzând o dată sau de două ori la orice ar fi spus noua sa prietenă şi umplându-i paharul când era necesar. Din nefericire, femeia care avea să-l mutileze şi să-l ucidă în următoarele câteva ore stătea cu spatele la cameră şi a rămas aşa până când au terminat de mâncat. A existat un moment trecător când au sperat să zărească ceva, în momentul în care s-a ridicat de la masă şi s-a întors, probabil pentru a merge la baie. Tanner şi Thorne s-au aplecat aproape de ecran, dar în timpul scurtei ei plimbări „Jasmine” şi-a ţinut capul plecat şi faţa ascunsă.

— Ştie unde este camera de filmat, spuse Tanner.

Thorne se aşează din nou. Şi-a turnat mai multă cafea şi a luat ultimul biscuit din farfurie.

— Când a trimis Sumner mesajul în care a menţionat restaurantul?

Tanner se gândi puţin.

— Vineri după-amiază, mormăi ea. În timp ce soţia lui era încă în trenul spre Liverpool.

Thorne a ieşit să-l aducă pe Gemelli şi i-a spus că va trebui să se uite pe înregistrările video de vineri seara devreme şi până sâmbătă după-amiază. Proprietarul a spus că nu va fi o problemă şi, după ce a reumplut farfuria cu biscuiţi, a scos imaginile, apoi s-a aşezat cu ei să privească în timp ce Thorne şi Tanner le parcurgeau.

De data aceasta a durat ceva mai mult, dar după o jumătate de oră

sau cam aşa, spre sfârşitul turei de prânz de sâmbătă, Thorne i-a spus lui Tanner să pună stop şi a arătat spre o femeie din fundal, care stătea singură lângă intrarea în restaurant.

— Ce se întâmplă acolo?

Gemelli se ridică în picioare pentru a se uita la ecran.

— Acela este ghişeul pentru comenzi la pachet. Se pare că îşi ia o pizza.

Spre deosebire de femeia din imaginile pe care le văzuseră deja, cea de la ghişeu purta părul despletit, o bună parte din el ascunzându-i în mod convenabil faţa. Ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, purta o şapcă de baseball şi ochelari de soare. Femeia îşi ţinea capul plecat şi acum, dar, în timp ce i se înmâna pizza şi împingea banii peste tejghea, şi-a întors rapid capul pentru a observa interiorul restaurantului. Timp de câteva secunde înainte de a se întoarce să plece, după ce a zărit ceea ce căuta, s-a uitat fix la camera de supraveghere.

— Ea este.

— Aşa oare?

Tanner se holbă la imagine.

Thorne a îngheţat cadrul şi l-a întrebat pe Gemelli dacă puteau să printeze imaginea. Managerul s-a mişcat rapid, apăsând pe tastatură până când imprimanta a început să vibreze.

— A venit să cerceteze locul după ce Sumner i-a sugerat să meargă acolo. E posibil ca de aici să se fi dus direct la Gospel Oak pentru a vedea bine unde erau toate camerele de luat vederi,, şi-a lăsat maşina lângă casa lui Sumner şi apoi s-a întors după ce, ei bine... i s-a făcut poftă de mâncare.

Tanner a spus că nu era sigură. Gemelli doar a ridicat din umeri.

— Îţi spun eu, crede-mă. Fusese ceva legat de felul în care femeia se ţinea, spuse Thorne, de felul în care se mişcase; la tejghea şi, mai târziu, când se ridicase şi se întorsese de la masă. Forma corpului era aceeaşi, de asemenea. Scundă şi... nu robustă, dar ciudat de solidă.

I-a cerut lui Tanner să se întoarcă la filmarea de la cină pentru a confirma ceea ce îi spunea, pentru a compara cele două imagini. Imediat ce s-a uitat a doua oară, i-a spus că avea dreptate.

— Nu are nimic de-a face cu modul în care se mişca, nu-i aşa? Orice ar însemna asta. Mai mult cu ce are în picioare.

Acum, Thorne se uită din nou. Sâmbătă, la prânz, femeia blondă care-şi luase mâncarea la pachet purtase o haină lungă, iar pe dedesubt – acum era sigur – avea rochia roşie elegantă pe care urma să o poarte în seara aceea la cină. Dar în ambele ocazii purtase o pereche de pantofi Dr. Martens negri, strălucitori.

Gemelli le-a cerut angajaţilor săi să se adune în jurul unei mese din mijlocul restaurantului, iar jumătatea de duzină de bărbaţi şi femei păreau puţin agitaţi, ca şi cum ar fi fost un episod din *Coşmarurile din bucătăria lui Ramsay* şi unul dintre ei ar fi fost pe cale să fie concediat. Gemelli le-a spus ce era de făcut, în italiană, apoi în engleză pentru Thorne şi Tanner. Înainte de a părăsi biroul, tipărise o a doua imagine – a lui Sumner la cină – şi, odată ce aceasta a fost distribuită, tânăra care îi servise la masă în acea seară a ridicat timid o mână.

Thorne a rugat-o să le spună tot ce-şi putea aminti.

— Se simţeau bine împreună.

Deşi fata vorbea în mod clar italiană, Thorne nu simţi nici urmă de accent.

— Chiar nu am auzit prea multe.... Adică, nu e frumos să tragi cu urechea, nu-i aşa?

Se uită spre şeful ei, care zâmbi şi făcu un semn cu mâna, îndemnând-o să continue.

— Îmi amintesc că bărbatul i-a spus femeii că slujba lui era cam plictisitoare, iar ea a spus „şi a mea”... ceva de genul ăsta.

Fata a dat din cap, încercând să îşi amintească.

— Oh, îmi amintesc că vorbeau despre cărţi... despre cărţile preferate parcă.

Thorne se uită la Tanner. Îşi amintea cum stătea în acel dormitor cu două nopţi înainte, asimilând totul. Din câte îşi amintea, cărţile fuseseră pe partea de pat a Andreei Sumner.

— Nu părea să fie o primă întâlnire, spuse chelneriţa. De obicei îţi dai seama, dar ei doi păreau foarte relaxaţi.

Se gândi o clipă şi dădu din cap.

— Ei bine, poate că ea era puţin mai relaxată decât el.

— Cum au achitat nota de plată? a întrebat Thorne.

Ar fi fost minunat să aibă o chitanţă semnată de femeie, cu numărul de la cardul de credit, deşi ştia că şansele erau extrem de mici.

Tânăra femeie a zâmbit.

— S-au certat pe tema asta... ştiţi, aşa în glumă. Se întâmplă des în cuplu. Ea s-a oferit să plătească jumătate, dar el a insistat.

Thorne o văzu pe Tanner dându-şi ochii peste cap. Ţinând cont de aplicaţia care îi adusese împreună, nu era o surpriză prea mare că Sumner a insistat să plătească nota de plată. Este ceea ce ar fi făcut orice „sugar daddy" care se respecta, ştiind foarte bine ce voia tânăra, că protestele ei fuseseră doar de faţadă. Era doar chicotitul obişnuit al unei „sugar baby".

Thorne i-a mulţumit chelneriţei şi a întrebat-o dacă e în regulă să treacă pe la secţie mai târziu în acea zi pentru a-i ajuta să pună la punct un portret-robot. Încă mai ţinea în mână imaginea pixelată a lui „Jasmine" cu şapcă şi ochelari de soare, dar a presupus că o descriere de la cineva care o văzuse de aproape ar fi fost mult mai utilă. Chelneriţa se uită spre Gemelli, care dădu repede din cap că are voie.

Bine, poate că nu vindea droguri, dar tipul cu siguranţă îşi măsluia taxele.

Cinci minute mai târziu, Tanner se îndepărtă de restaurant şi o luă spre Becke House.

— Mă întreb ce ar fi făcut dacă Sumner ar fi fost de acord să împartă nota.

Thorne îşi verifica mesajele de pe telefon.

— Ar fi plătit în numerar, spuse el. Nu e proastă.

— Ei bine, citeşte cărţi.

— Pentru că ştie de camerele de vederi şi tot restul.

Thorne a băgat mâna în buzunar după poza femeii cu ochelari de soare.

— Mă întreb ce fel de cărţi îi plac, totuşi. Nu cred că e genul prea sentimental. Există comedii romantice în care unul dintre parteneri îl ucide cu sălbăticie pe celălalt?

— Oricum, ştiam deja că nu e proastă. Tanner începea în mod clar să-şi piardă răbdarea din cauza şoferului din faţa ei; începuse să bombăne şi să lovească volanul. În afară de faptul că acel loc face o cafea fantastică, nu sunt sigură că am aflat ceva ce nu ştiam deja.

— Vom afla, spuse Thorne.

— Chiar aşa?

— Da, cred că da.

Tanner se uită la el.

— Eşti cumva optimist? Există vreo cameră ascunsă pe aici pe undeva?

— Spuneam doar că trebuie să rămânem pozitivi.

Acum Tanner dădea din cap.

Nu era o atitudine cu care majoritatea dintre cei care îl cunoşteau l-ar fi asociat cu uşurinţă pe Tom Thorne şi el ar fi fost primul care să accepte că paharul său era pe jumătate gol în cea mai mare parte a timpului.

Thorne ridică încă o dată imaginea tipărită şi se uită fix la ea.

— Acum am reuşit să o mirosim, spuse el.

9

Timpul zbura când te distrai, era de părere Thorne, dar nu era ca şi cum şi-ar fi dublat dimensiunea atunci când nu o făceai. Când viaţa părea să îţi ofere numai lămâi. Când te trezeai şi realizai dintr-odată că trecuseră şase zile de când ai descoperit o crimă şi nu erai mai aproape de a o rezolva decât erai în urmă cu câteva zile, când îţi vedeai linişţit de treabă, iar amărâtul care fusese ciopârţit îşi dădea ultima suflare.

Ei bine, poate erai mai aproape, dar totul era relativ, nu-i aşa?

Aş putea să fiu cu un pas mai aproape de o plajă din Maldive, se gândea el, dar tot aş îngheţa de frig în West Hendon.

— Ai de gând să-ţi scoţi geaca aia vreodată? a întrebat Tanner.

— Dar oare ei vor rezolva vreodată problema încălzirii?

— Se pare că nu vrei să încetezi. Asta ar spune mama. Thorne o ignoră. Ai faţa ca un fund pălmuit. Asta e ceva ce ar spune tot ea. Tanner aşteptă puţin. Măcar dă-ţi jos chestia aia nenorocită înainte de a intra să-l vedem pe Russell. O să creadă că abia ai sosit.

Moţăind în biroul lor, Thorne şi Tanner trebuiau să-l pună la curent pe inspectorul-şef cu privire la caz, să vorbească despre progresele pe care le făcea echipa. Era o întâlnire pe care niciunul dintre ei nu o aştepta cu plăcere.

— Ei bine, asta e, spuse Tanner.

Thorne suspină.

— Şi asta e tot o vorbă de-a mamei tale?

— Şeful ştie cum merg lucrurile astea uneori.

— Chiar aşa? OK, mă simt mult mai bine acum.

— Haide, nu e ca şi cum am freca menta, nu?

Tanner se străduia din răsputeri să nu pară atât de iritată pe cât era.

Acesta era Thorne pe care îl cunoştea cel mai bine, care îi lipsea dacă nu era prin preajmă, dar pe care se chinuia să îl suporte zilnic. Meschin ca păcatul, dar nici pe departe la fel de distractiv. Încăpăţânat şi prea pornit să-şi plângă de milă, dar bun la suflet şi cu cele mai bune intenţii şi... se abţinea, chiar încerca, dar uneori tentaţia de a-i trage o palmă era imensă.

— Toată lumea şi-a dat interesul. Am făcut tot ce am putut şi construim un caz al naibii de bun, ştii bine că aşa e.

— Şi piramidele au fost construite mai repede.

— Doamne, tu auzi ce spui? Ah, era *atât de tentant.* A trecut abia o săptămână, nici măcar atât. Vom obţine un rezultat.

— Chiar tu ai zis-o. Thorne îşi bagă mâinile adânc în buzunarele jachetei de piele, ca un adolescent îmbufnat. Am făcut tot ce am putut. Avem nevoie de... altceva.

Tanner se uită la el.

— Nu, nu asta.

Amândoi se gândeau la acelaşi lucru, bineînţeles, şi o făcuseră încă din prima zi. Descoperirea pe care nimeni nu şi-ar fi dorit vreodată să o facă, asta era de *neconceput.*

Un alt cadavru.

Thorne îşi verifică ceasul. Ştia că Brigstocke îi aştepta.

— Ei bine, nu va dura prea mult, spuse el. Să ne concentrăm pe micile victorii, nu-i aşa?

Se uită la Tanner cu un zâmbet de resemnare, dar măcar era un zâmbet.

— Deci, ce-i vom spune?

Rămasă în pană de idei, nici strălucite, nici proaste, Tanner scotoci în geantă şi începu să îşi reaplice rujul.

— Nu-ţi face griji, Nic, tu doar aranjează-te frumos, lasă restul pe mine... Bine, Russell, iată ce avem. Ştiu că asta ar trebui să fie o actualizare a evenimentelor, dar am decis să mergem într-o direcţie diferită, ştii tu, să fim inventivi... aşa că, în schimb, îţi vom spune o grămadă de lucruri pe care le ştii deja foarte bine de săptămâna trecută.

O văzu pe Tanner clătinând din cap.

— Rectific... din cea mai bună parte a săptămânii. Să o numim o actualizare inversă.

A început să se plimbe în sus şi în jos prin micul birou, repetând un discurs pe care nici nu ar fi visat să îl ţină, dându-şi frâu liber imaginaţiei.

— Deci, în esenţă, căutăm o femeie nebună care tropăie nerăbdătoare la o întâlnire fierbinte, încălţată în cea mai elegantă pereche de Dr. Martens şi cu un cuţit în geantă.

— Şi un flacon de somnifere.

Tanner era în mod clar fericită să i se alăture, să-i facă pe plac. Să

mai amâne puţin întâlnirea reală.

— Bineînţeles, să nu uităm de asta.

Analiza toxicologică de la autopsie venise în aceeaşi zi în care fuseseră să viziteze restaurantul italian. Urmele de rohypnol descoperite în stomac se potriveau cu analizele efectuate pe unul dintre paharele de vin găsite la locul crimei.

— E suficient „valium mexican" pentru a pune la pământ un elefant, spusese Hendricks.

Thorne îşi continuă şarada.

— Avem mai multe probe criminalistice decât degetele de la o mână, o grămadă de materiale digitale şi un martor ocular care a făcut un portret robot pe cinste. Şi cel mai important... să nu uităm că avem o echipă înflăcărată şi este de la sine înţeles că eu şi detectivul Tanner rămânem fermi pe poziţii, aşa că nu trebuie să ne facem griji pentru că, ştiţi... este doar o chestiune de timp până să...

Se întoarse spre Tanner şi întinse braţele.

— Ce părere ai?

Tanner aruncă rujul înapoi în geantă.

— Există o singură cale de a afla.

— Se poate întâmpla unul din două scenarii, dacă e să mă întrebi pe mine.

Thorne luă dosarul cazului de pe biroul lui şi o urmă pe Tanner până la uşă.

— Ori ne strângem mâinile la final, ieşim la un pahar şi vorbim de promovări pentru amândoi...

Tanner aşteptă continuarea.

— *Ori ne va spune că suntem amândoi nişte idioţi inutili şi va chema un psihiatru.*

10

De la: Hari *harihari1995@hotmail.com*
Către: JennyG *brghhtm@anonymail.com*

*Hei Jenny, voiam doar să verific dacă rămâne valabil să ne vedem mai târziu. A fost grozav să vorbim prin e-mailuri şi alte chestii, dar sunt foarte încântat să te cunosc şi în realitate! *Încerc să nu par prea entuziasmat* H x*

De la: JennyG *brghhtm@anonymail.com*

Către: Hari *harihari1995@hotmail.com*

Ha! Şi eu aştept cu nerăbdare şi mă bucur foarte mult că eşti aşa dornic. Sper să nu fii dezamăgit! Aparatele foto sunt înşelătoare, să ştii! xoxo

De la: Hari *harihari1995@hotmail.com*
Către: JennyG *brghhtm@anonymail.com*

Sunt sigur că nu voi fi dezamăgit, dar mă bucur că ai menţionat mai întâi chestia cu pozele. Nici eu nu sunt sigur că arăt foarte mult ca în poza pe care am trimis-o. Încă ceva, vreau să ştii că nu sunt tocmai plin de bani, aşa că e în regulă dacă mergem undeva unde nu e prea scump? Ce părere ai de Nando's? Ştiu că nu e un loc de fiţe sau ceva de genul ăsta, deci sper că nu te deranjează. H x

De la: JennyG *brghhtm@anonymail.com*
Către: Hari *harihari1995@hotmail.com*

Eşti foarte drăguţ, dar nu sunt genul de persoană care se preocupă să meargă undeva elegant.

Iubesc puiul, aşa că nu-ţi face griji! Contează pe cine ai alături şi cum ne simţim mai departe, nu? Sună-mă şi spune-mi unde. Ne vedem mai târziu. Xoxo

De la: Hari *harihari1995@hotmail.com*
Către: JennyG *brghhtm@anonymail.com*

Abia aştept! H x

11

Thorne ar fi vrut să meargă la localul *lui,* dar Hendricks i-a atras atenţia că el venea unde voia Thorne mult mai des decât invers, deci... ceea ce spunea era corect. La telefon, la ora încheierii programului, Thorne se luptă câteva minute, apoi renunţă. Locul pe care Hendricks îl sugera pe Camden Parkway nu era la mai mult de un sfert de oră de mers pe jos de apartamentul lui Thorne din Kentish Town – ceea ce însemna că era suficient de aproape ca să poată bea cu uşurinţă câte două pahare în ambele pub-uri şi să ajungă acasă înainte de ora închiderii – aşa că Thorne închisese întrebându-se de ce naiba avuseseră această discuţie inutilă în contradictoriu.

— Pentru că eram într-o dispoziţie proastă, spuse acum Hendricks. În plus, nu este sănătos pentru tine să faci prea des ce vrei tu.

— Oh, ei bine, atât timp cât a existat un motiv întemeiat, răspunse Thorne.

Hendricks a dat din cap.

— Crede-mă, amice, eşti mult mai drăguţ dacă mai primeşti câte o palmă din când în când.

Înfipse o furculiţă în mâncare.

— În plus, trebuie să recunoşti că mâncarea asta e uimitoare.

Stăteau la o masă pe colţ în Spread Eagle de pe Camden Parkway. Fiecare comandase câte o halbă de Guinness şi se înţeleseseră să împartă două dintre gustările pregătite în casă, despre care Hendricks vorbise cu entuziasm la telefon. Hendricks se înfipse în jumătatea lui de porţie de ou scoţian.

— Deci, presupun că o jumătate de porţie de ou scoţian nu se consideră drept „masă consistentă”. A luat o îmbucătură şi vorbi în timp ce mesteca. Îţi aminteşti toate prostiile alea?

Thorne a dat din cap şi a tăiat jumătatea de rulou cu cârnaţi din propria farfurie. Era bine să fii din nou într-un pub. Încă se simţea ca un răsfăţ.

— Oricum, nu am fost niciodată un mare fan al mâncării în pub-uri, spuse Hendricks. Adică să iei o masă decentă aici. Dacă ţi-e foame, există nuci şi chipsuri, nu? Asta e ceea ce ar trebui să meargă cu berea, nu... nuggets de pui sau sandvişuri cu fish fingers din peşte de lux. Dacă mă

întrebi pe mine, gastro-pub este doar un alt mod de a spune restaurant de rahat.

— Ei bine, nu ţi-am cerut părerea, spuse Thorne. Dar, ca întotdeauna, Philip, îţi apreciez fiecare pastilă de înţelepciune.

A luat o gură din ruloul cu cârnaţi şi imediat a început să dea din cap cu entuziasm, mormăind de plăcere.

— Ţi-am zis eu, adăugă Hendricks.

Au terminat repede restul mâncării, în linişte, exceptând discuţiile joase de la mesele alăturate. Pentru Thorne, acesta era un motiv în plus pentru care locul merita un punct în plus. Oricât de bună ar fi fost mâncarea, era întotdeauna stricată de muzica din fundal, care să creeze „atmosferă" şi nu era nevoie decât de câteva minute de Ed Sheeran sau, Doamne fereşte, de ceva muzică ambientală pentru a-i provoca o indigestie nasoală.

— Deci, de ce erai într-o dispoziţie proastă? întrebă el.

— Ei, doar o ceartă stupidă cu Liam.

Hendricks şi-a ridicat paharul, a clătinat din cap, apoi a luat o înghiţitură.

— Despre ce?

— De ce se ceartă oamenii de obicei? Din cauza unor fleacuri. Hendricks suspină şi învârti berea în pahar. Şi-a petrecut toată dimineaţa rezolvând cuvinte încrucişate, ştii? Chiar era concentrat. Aşa că, pentru că mi s-a părut amuzant... când s-a dus la toaletă, i-am luat stiloul şi am completat câteva dintre cuvintele pe care nu reuşea să le găsească.

Thorne tresări.

— Ce ai scris?

Hendricks a dat din cap încet, întinzându-se. Încerca să pară măcar puţin ruşinat, dar dorinţa copleşitoare de a râde nu îi dădea pace.

— Testicule, spuse el. Şi *cockjockey* (homosexual).

— Eşti aşa un copil.

— Crede-mă, amice, a reacţionat prea exagerat.

— Crezi?

— Chiar a sărit calul.

Thorne încerca să atragă atenţia fetei din spatele barului.

— Din întâmplare, nici eu nu am fost în cea mai bună dispoziţie mai

devreme.

Reuşi să îi atragă atenţia fetei şi îi făcu semn să mai aducă două halbe.

— Am avut o mică problemă cu Nicola Tanner.

Hendricks se uită la el.

— Ah, da?

Şi iată că a apărut. Schimbarea care se simţise în aer, transformarea; la fel de puternică şi bruscă cum fusese atunci când Hendricks menţionase numele lui Tanner după autopsie.

— Nu e mare lucru. Batem pasul pe loc cu cazul Sumner şi mă simt frustrat şi mă descarc pe ea. M-am purtat ca un măgar, atâta tot.

— Poate ar trebui să vorbesc cu ea, spuse Hendricks.

— Despre ce?

Thorne nu-şi amintea ultima dată când Nicola şi Phil petrecuseră ceva timp împreună, dar probabil că era arogant din partea lui să presupună că ştie totul. Desigur, nu exista niciun motiv pentru care cei doi să nu se întâlnească în afara serviciului, să nu se vadă în lipsa lui Thorne, dar ideea nu era ceva cu care să se simtă vreodată confortabil. Se întreba dacă Phil avea aceeaşi părere despre faptul că el se vedea cu Nicola şi ce ar simţi ea în legătură cu faptul că Phil şi el stăteau împreună în pub chiar acum.

Era o situaţie perfect normală, toate erau, dar chiar şi aşa. S-ar fi mirat oare dacă ar fi vorbit despre asta, dându-şi cu părerea în şoaptă despre ce e bine şi ce nu în legătură cu asta, în ciuda unei înţelegeri tacite că nu o vor face niciodată? — Despre ce, Phil?

Din fericire, Hendricks zâmbea.

— Aş putea să-i spun teoria mea despre cum meriţi să te plesnesc din când în când.

Thorne sorbi ceea ce mai rămăsese din bere şi o ţinu în gură câteva secunde înainte de a înghiţi.

— Eu n-aş pierde timpul cu asta, prietene. Probabil şi-a dat seama de asta până acum.

Era o coadă micuţă în faţa restaurantului Nando's de pe Clapham High Street. Erau doar o jumătate de duzină de persoane şi probabil nu mai mult de cincisprezece minute de aşteptare, dar, cu toate acestea, Hari se simţea prost. Era frig şi începuse să bureze, iar Jenny purta doar

o jachetă subţire.

O privi cum tremura şi bătea din picioare şi, chiar dacă îi zâmbea, ceea ce era drăguţ, ştia că seara se va termina prost înainte de a începe.

— Uite, îmi pare foarte rău, spuse el. Putem merge în altă parte dacă vrei.

— Nu fi prostuţ, nu e vina ta, răspunse ea.

— Eşti sigură? Nu credeam că va fi atât de aglomerat.

— E sâmbătă seara, nu-i aşa?

— Da, ai dreptate.

Hari îşi spuse în gând că fi trebuit să planifice puţin mai bine şi verifică aplicaţia de pe telefon pentru a vedea cum va fi vremea. Fusese prea ocupat să se agite prin apartament, să-şi aleagă ce cămaşă să poarte, să-şi aranjeze părul, chestii din astea. Totuşi, ea nu păruse îngrozită sau ceva de genul ăsta când apăruse, şi întotdeauna îţi puteai da seama când cineva se prefăcea, ceea ce era mare lucru.

— Câteva minute în plus nu prea contează, nu-i aşa? îi zâmbi ea din nou. Vom fi doar un pic mai înfometaţi.

Hari aruncă o privire pe fereastră.

— Mai sunt şi alţi oameni care pleacă.

— Ura.

Îşi ridică mâna să bată palma şi când palmele lor s-au întâlnit, ea şi-a înfăşurat degetele în jurul palmei lui. A durat doar câteva secunde, dar, deşi părea puţin jenată, Hari simţi că era un semn destul de bun.

Au urmărit cum cuplul din faţă a fost chemat înăuntru, iar când Hari a înaintat, un chelner i-a făcut semn să intre pentru a se aşeza în sala de aşteptare. Le-a înmânat meniurile şi le-a spus că în câteva minute se va elibera o masă şi pentru ei.

Han îşi flutură meniul.

— Nu prea am nevoie de asta, ca să fiu sincer. Sunt un client fidel.

— Oh, deci aduci o mulţime de fete aici, nu-i aşa?

— Nu. Hari simţi cum se înroşeşte. Adică nu, de obicei vin doar eu sau uneori vin împreună cu colegul meu de apartament. Şi nu, nu sunt... o mulţime de fete.

— Glumesc, spuse ea. Relaxează-te.

Se sprijini de el şi îşi întoarse capul până când gura ei ajunse aproape de urechea lui. Apoi, îi şopti numele, într-un mod care i se păru

dulce sau poate chiar sexy.

— Vom avea o noapte minunată.

Thorne şi Hendricks au mers pe Parkway spre Camden High Street. Ploua mărunt, aşa că Thorne îşi ridică gulerul. Hendricks avea pălăria neagră tip *pork-pie*[3] pe care obişnuia să o poarte.

— Cu cine ar trebui să semeni? întrebase Thorne prima dată când o văzuse. Cu un băiat rău?

— Du-te dracului, răspunsese Hendricks.

— Procuratura se retrage.

Ploaia se înteţise puţin până când au ajuns la staţia de metrou. De aici urmau să meargă în direcţii diferite, dar Hendricks, un fumător destul de ocazional, păşi sub acoperământul intrării în staţie şi îşi aprinse o ţigară. Thorne era destul de încântat să stea cu el în timp ce fuma, înainte de a o lua pe drumuri separate. Niciunul dintre ei nu avea foarte mult de mers pe jos.

— Îmi pare rău să aud că nu merge prea bine cu cazul, spuse Hendricks.

Thorne se gândi la ce spusese Tanner.

— Ei bine, asta e.

— Asta nu te împiedică să te simţi de rahat, totuşi.

— Am mai trecut prin asta, spuse Thorne.

— Cel puţin tu încă te mai plimbi, prietene. Având ambele urechi. Lucrurile nu puteau fi mai nasoale pentru bietul om.

— A sfârşit prin a te avea pe tine care să îi faci autopsia, nu-i aşa?

— Ce tot spui acolo? Hendricks îşi deschise braţele în semn de protest. Sunt cel mai bun. A câştigat la loteria postmortem.

— Da, sigur.

Thorne fusese martor în timp ce prietenul lui lucra de nenumărate ori şi ştia că laudele erau justificate, dar insultele şi sâcâielile constante erau unul dintre lucrurile care îi făcuseră să se împrietenească de la bun început.

— I-ar fi fost mai bine cu Stevie Wonder.

— Mă gândesc că ar trebui să las un fel de... semnătură, ştii? La fel

---

[3] Pălărie care are calota plată şi nu are borurile răsfrânte. Este o fedora fără adâncituri laterale, de dimensiune mai mică, atât în înălţime, cât şi în diametru. Pălăria este decorată cu o curea din piele de culoare neagră.

ca orice mare artist. Astfel, dacă unul dintre corpurile la care am lucrat va fi dezgropat vreodată de cineva peste o sută de ani, va şti că a fost opera marelui Maestru.

— Mare maestru, într-adevăr.

— Aş putea să iau câteva cărţi de vizită laminate, să pun una în cavitatea toracică înainte de a o coase.

— Nici măcar nu sunt sigur că glumeşti, spuse Thorne.

— Sau poate doar o jucărie de plastic. Ca un fel de ou Kinder.

— Eşti un nenorocit.

Cu patru beri la bord, Hendricks fusese enervant de vesel până în acel moment, dar acum zâmbetul său devenise o grimasă, ca şi cum ţigara ar fi început brusc să aibă un gust amar.

A lăsat să cadă ce mai rămăsese pe trotuarul umed şi a călcat pe ea.

— Nu-i aşa că e adevărat?

Mâncaseră o grămadă de pui – pulpe, aripi, ficat – cu cartofi prăjiţi, mazăre şi salată coleslaw, iar după aceea găsiseră cumva loc pentru câteva tarte portugheze cu cremă, pe care Hari nu le mai încercase niciodată. Băuseră câte două sticle de bere fiecare şi vorbiseră aproape întreaga seară.

Hari se uită la carnagiul lăsat în urmă şi îşi duse o mână la burtă.

— Nu sunt sigur că pot să mai merg.

— Da, a fost grozav, spuse ea.

— Îmi pare rău că nu te-am dus într-un loc mai....

— După cum am spus, totul ţine de companie. Şi compania este... destul de grozavă.

I-a povestit puţin despre slujba ei de la un supermarket, despre fratele ei cu care nu se înţelegea, apoi l-a întrebat ce fel de cărţi îi plac. Ea citea mereu, i-a spus. Era ca o poartă spre o altă lume. El a spus că trebuia să citească atât de multe manuale stupide pentru cursul său încât nu prea avea timp să citească ficţiune, iar ea a spus că era cu adevărat păcat.

— Colegul meu de apartament citeşte tone de cărţi, spuse Hari. SF, în mare parte, spuse el făcând o grimasă. Nici la muzică nu avem aceleaşi gusturi. El e grozav, adică e probabil cel mai bun prieten al meu, dar ascultă nişte chestii ciudate.

— Mie îmi plac chestiile ciudate, spuse ea.

— Oh, atunci cu siguranţă te vei înţelege cu el. A plecat la un concert în seara asta, de fapt. O trupă cu un nume stupid.

— Da?

— Da, undeva în vest. Probabil că după aceea va merge la un club sau vreo petrecere, aşa că cine ştie la ce oră va ajunge.

Nu au mai spus nimic pentru o vreme după aceea, dar nu a fost ciudat. Era practic prima dată când ambii îşi trăgeau sufletul şi, în plus, Hari era destul de fericit doar să o privească puţin. Să se bucure de cât de bine îi mergea seara.

— Cred că am fost foarte norocoşi, a spus ea. În orice caz, eu am fost. Adică, îţi faci un profil pe aplicaţie astea şi trimiţi câteva e-mailuri, dar nu ştii niciodată cu cine te poţi întâlni.

Hari a dat din cap. Era mai mult decât noroc.

— Voiam să te întreb... ce-i cu adresa aia ciudată de e-mail pe care o foloseai?

— Ah, da.

— Anonymail?

Se uită în jos şi începu să se joace cu tacâmurile.

— Ei bine, pentru că totul este puţin... jenant.

Văzând expresia lui Hari, a întins rapid o mână peste masă.

— Nu asta... asta e grozav. Mă refer la faptul de a intra pe un site ca acela, în primul rând. Cred că mă tem că mă face să par puţin tristă şi disperată şi tot ce trimiţi rămâne acolo, nu-i aşa? Aşa că mă ascundeam puţin. Probabil de aceea am pus o poză care nu prea seamănă cu mine. Să am o cale de scăpare în caz că ajung să mă simt ca o idioată.

Hari a început să râdă.

— Ţi-a fost teamă că vei părea disperată? Oh, şi nu, nu semeni prea mult cu poza aia... arăţi mult mai bine.

Ea a râs.

— Asta a fost atât de subtil.

— Da, a fost, nu-i aşa?

— Mai ales felul în care ai făcut acea mică pauză.

— Am repetat-o, ca să fiu sincer.

A râs din nou.

— Deci, cât de departe locuieşti?

Hari a arătat spre High Street.

— La doar cinci minute distanţă. Ştiu, nu este cea mai aventuroasă ieşire.

Ea se întoarse pentru a-şi ridica jacheta de pe spătarul scaunului.

— Haide atunci. Adică, presupun că poţi merge pe jos.

Hari se holbă la ea, încercând cu disperare să pară relaxat.

— Vrei să spui că vrei să mergem la mine?

— Ei bine, nu şi dacă nu vrei tu.

— Nu... da. Bineînţeles că vreau.

— Tu ai fost cel care a ţinut să-mi spună că colegul tău de apartament nu se va întoarce până târziu.

— Da, dar era doar de dragul conversaţiei. Nu făceam vreo aluzie.

Şi-a tras jacheta.

— Uite, ţinând cont de cum ne-am întâlnit, cred că niciunul dintre noi nu ar trebui să piardă timpul şi să pretindă că e genul care se lasă greu.

12

— Ei bine, nu se acordă niciun premiu dacă ghiceşti că mai urmează cel puţin unul, spuse Thorne. Sau ce-i va lipsi bietului om.

S-a uitat pe fereastră. Peisajul devenise mult mai verde de când trecuseră podul de la Dartford, iar casele deveniseră din ce în ce mai mari şi mai depărtate de când trecuseră de primul indicator spre Sevenoaks.

— Să nu auzi, să nu vorbeşti, să nu vezi. Isuse...

Tanner clătină din cap.

— Nu trebuia să fie „vezi" mai întâi?

— Ce?

— Cele trei maimuţe înţelepte. Vezi, apoi auzi, apoi vorbeşti.

Thorne nu era surprins că Tanner ştia şi îi păsa de astfel de lucruri. Era o persoană ale cărei cărţi aveau coduri pe culori, care îşi aranja hainele pentru a doua zi înainte de a se culca.

— Nu cred că „Jasmine" sau „Jenny". sau cum naiba o să se numească data viitoare, este atât de deranjată de ordinea lor.

— Nu, probabil că nu, spuse Tanner.

Au încetinit când gps-ul a anunţat că ajunseseră la destinaţie şi au oprit în faţa unei case mari, un fel de casă în stil Tudor, aflată la depărtare de drumul principal. Tanner a întors pe alee şi a parcat în spatele unui 4x4 negru.

— Frumos loc, spuse Thorne, când a coborât din maşină. Se pare că pentru acest băiat e foarte important confortul de acasă.

Luke McGovern, tânărul de douăzeci şi unu de ani pe care veniseră să-l interogheze, descoperise cadavrul prietenului său Hari Reddy în apartamentul pe care îl împărţeau în Clapham, duminică la prânz, cu două zile înainte. De atunci locuia cu părinţii săi.

— Crezi că o casă mare ajută? Tanner a apăsat pe telecomandă pentru a încuia maşina. În momentul de faţă, „confortabil" ar fi oriunde nu sunt pete de sânge.

Femeia care a răspuns la uşă le-a studiat actele şi le-a spus că este mama lui Luke. I-a condus în camera de zi şi le-a spus că se va duce să-şi aducă fiul, care se afla în dormitorul său Stătuse acolo aproape tot timpul, a spus ea, de când poliţia îl adusese acasă duminică seara.

Thorne şi Tanner s-au aşezat pe o canapea imensă şi au aşteptat.

— Am vrut să spun că sunt locuri mai rele în care putea fi, a spus Thorne. Asta-i tot.

Se uită prin cameră.

— E mai bine că e cineva care are grijă de el.

Tanner a dat din cap.

— În momente ca acesta, te retragi acasă. Dacă mai ai unde.

Câteva minute mai târziu, în timp ce mama sa privea din uşă, Luke McGovern se apropie şi se lăsă în fotoliu. Era aproape amiază, dar dădea impresia că abia se trezise. Arăta mai degrabă ca un şcolar decât ca un student din anul al doilea.

— Te las să vorbeşti cu domnii.

Mama lui Luke se holba la fiul ei.

— Anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva.

Dacă el şi Tanner ar fi fost musafiri de orice alt fel, Thorne era sigur că femeia le-ar fi oferit până acum ceva de băut, dar politeţea era înfrântă de grija pentru copilul ei. Nu voia ca el să retrăiască ceea ce fusese în mod clar o experienţă extrem de traumatizantă mai mult decât era strict necesar.

— Mulţumesc.

Tanner a aşteptat până când uşa s-a închis, apoi s-a întors spre tânărul din faţa ei. Acesta îşi trase genunchii la piept şi îşi înfăşurase braţele în jurul lor.

— Deci, Luke.... Ştiu că ai vorbit deja cu mai mulţi ofiţeri din Clapham, dar mă tem că noi nu am fost anunţaţi de acest lucru decât ieri dimineaţă. Suntem nerăbdători să vorbim cu tine, deoarece credem că ceea ce i s-a întâmplat lui Hari ar putea avea legătură cu un caz la care lucrăm deja.

În efortul de a urmări orice crimă cu caracteristici similare, în zilele care au urmat descoperirii cadavrului lui Richard Sumner, au fost instalate semnale de atenţionare în Computerul Naţional al Poliţiei. Rana de la gât. Dovezi care indică o întâlnire romantică/sexuală. Părţi ale corpului lipsă. Fiecare dintre aceste alerte fusese activată cu o zi înainte, iar detaliile de la locul crimei din Clapham fuseseră trimise la Becke House.

Îşi dăduseră seama imediat.

— Ştiu că este îngrozitor, spuse Thorne. Îţi jur că nu te-am fi interogat dacă nu ar fi fost atât de important. Auzi un scârţâit în spatele uşii şi se întrebă dacă mama băiatului trăgea cu urechea. Dar ai putea să ne spui cum l-ai găsit pe Hari?

Luke îşi lăsă bărbia pe genunchi şi se întoarse să privească spre grădină.

— M-am întors foarte târziu sâmbătă seara şi am băut destul de mult, aşa că nu m-am trezit decât pe la prânz.

Vocea lui era stinsă şi fără accent şi vorbea atât de încet, încât Thorne şi Tanner au trebuit să se aplece spre el ca să înţeleagă totul.

— Chiar şi atunci, nu am simţit că ceva era... Adică, m-am dus în bucătărie şi am făcut nişte cafea şi am început să îl strig. Să-şi ridice fundul leneş din pat. Am bătut puţin la uşă, apoi am intrat în camera lui.

Tanner îl privi pe băiat cum închidea ochii. Studiase fotografiile de la locul crimei şi ştia foarte bine ce vedea, ce avea să vadă pentru mult timp de acum încolo. Încă mai deschidea uneori uşa de la intrare şi vedea sângele împrăştiat pe covorul de pe hol şi petele albe de la înălbitorul pe care îl aruncase în ochii partenerului ei.

— Cum rămâne cu noaptea de dinainte? întrebă ea. Când te-ai întors.

— Da, mi-am dat seama că adusese pe cineva aici, spuse Luke. Că o invitase aici după întâlnire, după urmele de vin din bucătărie.

Tanner se uită la Thorne. Luke găsise aceleaşi dovezi ale unei seri romantice ca şi Andrea Sumner, deşi reacţia lui la vederea lor a fost foarte diferită.

— Chiar eram bucuros pentru el, ştiţi? Era prima dată când Hari avea noroc de când îl cunoşteam. Îşi strânse braţele în jurul genunchilor, ca şi cum ar fi încercat să se facă cât mai mic. Ei bine, credeam că a avut noroc.

— Deci, crezi că a fost păcălit?

Luke şi-a întors brusc capul şi se uită fix la ea.

— Că femeia asta nu era chiar o femeie?

Tanner a ezitat, aşa că Thorne interveni.

— Dacă prin „păcălit” te referi la faptul că persoana cu care Hari credea că se întâlneşte era de fapt cu totul altcineva, atunci da, a fost păcălit.

Thorne nu avea nicio idee despre ce studia Luke McGovern sau dacă era un student cu adevărat strălucit, dar se vedea că nu era prost. După expresia lui, se vedea că îşi dăduse seama că Thorne şi Tanner ascundeau ceva.

— Deci, a fost o femeie?

Aceasta era o investigaţie care nu avea să rămână departe de atenţia presei prea mult timp, aşa că Thorne nu prea vedea rostul de a fi rezervat în acest caz.

— Da, aşa credem, spuse el.

— La naiba, Luke clătină din cap. Vreau să spun... la naiba.

— Deci, ştiaţi totul despre asta? a întrebat Tanner. Ce făcea Hari în noaptea aia?

Luke încă dădea din cap.

— Da, amândoi ne-am pus profiluri pe site. Ne-am uitat la toate pozele. Ne-am amuzat teribil.

Experţii obţinuseră şi analizaseră deja informaţiile relevante din telefonul şi computerul lui Hari Reddy. Thorne şi Tanner ştiau despre Hookupz.com. Studiaseră transcrierile e-mailurilor trimise folosind unul dintre multele site-uri de e-mail anonime care erau disponibile în mod gratuit.

Ştiau totul despre „Jenny".

— Hari era foarte entuziasmat. Mi-a arătat mesajele pe care ea i le-a trimis, mi-a spus unde se întâlneau, mi-a arătat o poză cu ea. Oh, staţi aşa...

Luke se ridică brusc şi se căută în buzunar.

— O am în telefon...

Thorne a privit şi a aşteptat în timp ce băiatul butona şi derula pozele pe telefon.

— Iată...

Se aplecă în faţă să se uite la poza pe care o găsise Luke.

— Da, am văzut-o şi noi pe asta.

— Vorbise cu ea şi la telefon, adăugă Luke.

Thorne a dat din cap. Băieţii verificaseră. Folosise tot un telefon cu credit preplătit.

— Hari a spus că părea drăguţă.

Luke se ridică în picioare şi începu să se plimbe înainte şi înapoi în

faţa scaunului.

— Era de-a dreptul entuziast. Adică ştiu că se numeşte Hookupz şi nu spun că nu ar fi fost de acord doar cu o partidă de sex sau ceva de genul ăsta, dar el chiar spera că întâlnirea ar putea duce la ceva mai mult

Thorne nu a spus nimic. Se gândea că aşa *fusese.* Îl privi pe Luke cum se îndreptă spre fereastra în stil francez si se holbă afară, sprijinindu-şi capul de geam. Se trăgea de păr de parcă ar fi simţit cum se târa ceva pe el.

— Cum rămâne cu...

S-a întors, şi-a ridicat braţele, iar lacrimile au început să îi curgă.

— Adică, am văzut tot sângele din jurul gurii lui. Despre ce naiba a fost vorba?

A dat din cap, chinuindu-se să scoată cuvintele.

— I-a luat limba, nu-i aşa? De ce naiba i-a luat limba?

Thorne a spus: 'Luke', iar Tanner s-a ridicat în picioare când băiatul a început să plângă. Uşa s-a deschis câteva el pe mai târziu şi mama lui Luke a intrat. S-a deplasat până la jumătatea camerei şi s-a oprit, ea însăşi având ochii plini de lacrimi, văzând că tânărul a început să lăcrimeze. De data aceasta, Thorne şi Tanner au auzit fără probleme ce a zis.

— Ce fel de persoană *face asta?.*

— Este o întrebare pertinentă, spuse Tanner, cu ochii în oglinda retrovizoare în timp ce dădea cu spatele de pe aleea familiei McGovern.

Thorne căuta ceva pe telefon

— Chiar dacă am şti răspunsul, nu sunt sigur că ne-ar ajuta să o găsim.

Deschise un ataşament şi se holbă la aceeaşi poză pe care Luke fusese atât de dornic să le-o arate. Fotografia trimisă lui Hari Reddy.

— Se distrează, spuse Tanner. Ştiu asta.

Femeia era palidă, cu ochii negri. Părul blond fusese vopsit acum în negru şi era tuns mai scurt decât fusese când vizitase restaurantul Arturo's cu o săptămână înainte Zâmbetul era timid.

Acum, aveau o mulţime de fotografii.

Pe lângă poza de profil postată pe site-ul Hookupz, Thorne văzuse imagini de pe camerele de securitate de la Nando's, care fuseseră verificate imediat după declaraţia iniţială a lui Luke. Văzuse imaginile

neclare de la camerele de supraveghere din apropierea restaurantului şi de la altele din apropierea locului crimei; imagini surprinse în timp ce Hari şi partenera lui ajunseseră la apartament, apoi din nou, câteva ore mai târziu, când femeia plecase singură.

Totul era util. Thorne nu se putea abţine să nu se întrebe de ce, în ciuda telefonului care nu putuse fi urmărit şi a e-mailurilor, femeia pe care încercau să o găsească nu părea prea preocupată să se mai ascundă.

13

Thorne stătea în faţa laptopului său la masa mică din bucătărie. Melita îşi trăsese un scaun lângă el şi îl privea cum o ghida prin conţinutul site-ului Hookupz, derulând încet printre sutele de fotografii.

— Nu duce lipsă de clienţi, nu-i aşa?

— Nu e o mare surpriză, spuse Melita. Fac totul să fie foarte uşor.

— Nu sunt sigur că eu aş putea să o fac, spuse Thorne. Chiar dacă aş fi fost pe piaţă în căutare de..., se uită la misiunea declarată a site-ului, „sex fără obligaţii”.

— Eşti sigur? Ea se sprijini de umărul lui. Mă uit doar ca să mă asigur că nu te potriveşti „din greşeală” cu cineva.

— Da, ar fi uşor să faci o greşeală. Ştii tu, să dai click pe ce nu trebuie. El îşi ridică mâna. Cu degetele mele mari ca nişte cârnaţi.

Melita se uită la ecran.

— Ca să fiu sinceră, sunt surprinsă că sunt la fel de multe femei ca şi bărbaţi.

— Ei bine, nu sunt chiar jumi-juma.

— Chiar şi aşa. Este mult mai uşor pentru femei să iasă pur şi simplu şi să facă sex, dacă îşi doresc.

— Da, spuse Thorne. Întotdeauna am crezut că este puţin nedrept.

— Şi asta într-un bar sau loc public, cel puţin ajungi să vezi mai întâi persoana.

Thorne a deschis câteva dintre filele pe care le salvase şi împreună au parcurs câteva dintre celelalte site-uri disponibile, care ofereau servicii asemănătoare.

— Uită-te la site-ul ăsta, zise Thorne.

Multe dintre ele erau chiar mai puţin subtile în ceea ce priveşte oferta din meniu decât Hookupz, cum ar fi Adult Pursuits, Get-Off, ShagNow. Existau o mulţime de site-uri adaptate unor categorii demografice specifice – *milfs, dilfs şi gilfs* – şi nu lipseau nici cele destinate celor cu gusturi şi convingeri sexuale mai deosebite. Preferatul lui Thorne era un site destinat clienţilor mai în vârstă care doreau o experienţă imediată de tip *bondage,* fără a sta la discuţii, numit Instant Whip.

— E ceva pentru fiecare, spuse Melita.

— Probabil că există un site pe undeva pe aici pentru bărbatul cu clismă, spuse Thorne zâmbind. FastFlush.com?

Melita oftă.

— Nu este singura persoană specială de pe lista mea, să ştii. Din întâmplare, mă întâlnesc cu o serie de clienţi foarte interesanţi în acest moment

— Cum ar fi?

— Ştii că nu mă simt confortabil să discut despre asta.

— Totuşi, mi-ai spus despre tipul cu clisma.

— Şi acum îmi doresc să nu o fi făcut, spuse ea. Am făcut-o doar pentru că era relativ inofensiv şi ştiam că ţi se va părea amuzant, pentru că ai un simţ al umorului pueril. Crede-mă, unele dintre problemele cu care se confruntă ceilalţi clienţi ai mei sunt mult mai serioase.

Thorne a şters filele deschise până când a ajuns din nou pe site-ul Hooktipz şi s-a uitat la profilul şi poza femeii care îşi spusese Jenny.

— Deci, ce părere ai? a întrebat Thorne. Prima dată s-a ţinut departe de camerele de filmat, acum e peste tot. Devine oare neglijentă?

Melita se holbă la fotografie. Discutaseră despre ea în timp ce serveau nişte paste, cu o oră şi ceva mai devreme, dar ea era o persoană care prefera să se gândească la lucruri o vreme, care se ferea să emită judecăţi pripite.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate, dar nu în sensul în care te referi tu. Nu a devenit nepăsătoare în sensul că ar fi neglijentă şi ar face greşeli... ci poate că pur şi simplu nu-i mai pasă.

Thorne se uită la ea.

— Nu spun că nu-i pasă dacă e prinsă. Nu văd nici un motiv pentru care să îşi dorească asta. Poate că este mai degrabă preocupată să fie remarcată. Să i se recunoască meritul cuvenit.

— Ne vom ocupa de asta, spuse Thorne închizând laptopul. Crezi că o viaţă după gratii fără posibilitatea de eliberare condiţionată e o răsplată suficientă pentru ea?

Melita îşi mai turnă nişte vin în pahar, Thorne luă o sticlă de bere din frigider şi se mutară în sufragerie.

— Mă gândeam la altceva.

Melita se aşează. Thorne opri meciul incredibil de plictisitor dintre Southampton – Leicester pe care îl urmărea şi i se alătură pe canapea.

— Toată chestia asta cu maimuţele înţelepte.

— Dacă avem dreptate în privinţa asta.

— Să presupunem că aveţi dreptate. Totul este un pic... cam ostentativ, nu crezi? Un pic teatral. Ca şi cum ar fi studiat crime ca aceasta, care, după cum ştii, sunt incredibil de rare, iar ea doar... imită un criminal în serie.

— Nu imită deloc, spuse Thorne. Este un criminal în serie.

— Da, bineînţeles, dar numai în ceea ce priveşte statisticile. Nu cred că este ea însăşi când o face, asta e tot. Cred că joacă un rol.

— Al vreunui personaj dintr-una dintre cărţile pe care, evident, îi place atât de mult să le citească.

— Poate, spuse Melita.

Thorne se aşează pe spate şi privi ecranul gol al televizorului.

— Cum rămâne cu victimele, totuşi? Aveţi un contabil alb de vârstă mijlocie şi un student asiatic. E clar că nu are un tipar. Adică, de obicei există un tipar, nu? Şi dacă ea urmează într-adevăr un scenariu desprins din cărţi ca *Serial Killing For Dummies,* aşa cum ai spus, ai crede că ar trebui să existe un tipar mai clar în privinţa victimelor.

— Ei bine, ambele victime au un lucru în comun.

Ea se întoarse spre Thorne.

— Da, unul îşi înşela soţia, iar celălalt era necăsătorit, dar amândoi erau bărbaţi care, practic, căutau sex.

— Deci,... sugerezi că ar putea fi vorba de un fel de răzbunare supremă a unei feministe?

— Nu sugerez nimic Doar discutăm.

— Poate e o victimă a unui viol?

— Ei bine, am putea lua asta în considerare, spuse Melita, dar ar contrazice teoria ta cu cele trei maimuţe înţelepte. Vreau să spun, dacă asta se află în spatele acestor crime, şi cu siguranţă am întâlnit cazuri de acest gen, cred că ar fi existat o altă parte a corpului pe care ar fi fost mai dornică să o îndepărteze decât o limbă sau nişte urechi.

Thorne inspiră adânc şi se întoarse să se holbeze la ecranul prăfuit al televizorului.

— Poţi să dai înapoi la meci, zise Melita.

— Crede-mă, asta e mai interesant.

— Nu-mi displace sportul atât de mult pe cât crezi.

Şi-a dat o şuviţă de păr negru după ureche, apoi a izbucnit în râs când i-a văzut privirea.

— Încă mai sunt tot felul de lucruri pe care nu le ştii despre mine, Tom.

— De fapt, există ceva care s-ar putea să-ţi placă.

Thorne a pornit din nou televizorul şi a derulat canalele, dar din păcate nu era disponibilă nicio emisiune despre aruncarea toporului.

— Nu contează, a spus el.

Au stat în tăcere o vreme, şi-au terminat băuturile, apoi Melita s-a apropiat.

— Eşti bine?

— Da, spuse Thorne.

Ea întinse mâna şi îl mângâie pe braţ.

— Eşti sigur?

— Da...

Thorne se întoarse spre televizor să vadă dacă meciul devenise mai interesant.

— Totul e grozav.

Au mai privit câteva minute, până când Melita a început, ca de obicei, să se agite.

— Deci, ne culcăm devreme?

Thorne a dat din cap, ca şi cum s-ar fi gândit la asta.

— Da, ai dreptate în legătură cu cât de uşor este pentru femei să facă sex dacă îşi doresc. Practic, trebuie doar să ceară.

14

La câteva minute de mers pe jos de gara Thornton Heath, ofiţerul Dipak Chall s-a oprit şi a arătat cu degetul.

— Credeţi că asta ar putea fi?

— Cred că e foarte posibil, răspunse Thorne.

Dacă e să fim corecţi, era greu să ratezi locul. Pavilionul alb şi strălucitor cu siguranţă atrăgea atenţia mai bine decât salonul de manichiură din apropiere, magazinul de mobilă second-hand şi „cea mai bună spălătorie de maşini manuală din Marea Britanie". Totuşi, ceea ce îl făcea să iasă în evidenţă în mod deosebit, dezvăluindu-i scopul imediat pentru oricine nu avea probleme grave de vedere, erau literele enorme, în formă de desene animate, care se întindeau de-a lungul a trei laturi ale intrării.

BIBLIOTECĂ

Thorne şi Chall şi-au arătat legitimaţiile la recepţie şi au aşteptat.

Legăturile evidente dintre crimele din Clapham şi Gospel Oak au făcut ca acest caz să fie predat oficial echipei de la Becke House, însă specialiştii de la sud de râu au fost cei care au avut acces la telefonul şi calculatorul lui Hari Reddy. După ce au stabilit rapid că „Jenny" folosise un cont de e-mail anonim, au urmărit ISP-ul până la un computer public de la Biblioteca Thornton Heath.

— Nu sunt sigur care este rostul bibliotecilor, spusese Chall în tren.

Dipak Chall era un tânăr ofiţer adus la bord de Nicola Tanner atunci când aceasta se alăturase echipei şi, chiar dacă încă nu-şi dovedise entuziasmul pentru slujbă, Thorne credea că era un poliţist destul de solid şi un tip destul de simpatic. Îl auzise spunând lucruri mai inteligente, totuşi.

— Care este *rostul?*

— Adică, de ce ai vrea să împrumuţi o carte când le poţi cumpăra la preţuri aproape de nimic din anticariate?

— Ei bine, dacă nu ai mulţi bani, cred că diferenţa dintre aproape nimic şi nimic este destul de importantă.

— Da, dar există programe gratuite pe care le poţi descărca pe telefon sau ceva de genul ăsta.

— Asta dacă ai un telefon. Dacă ştii cum să faci chestiile astea.

Chall s-a uitat la el ca şi cum ar fi sugerat că există oameni care încă nu pot merge în picioare.

— Oricum, nu e vorba doar de cărţi, spuse Thorne. Oamenii folosesc bibliotecile pentru tot felul de lucruri.

Văzând că Chall aştepta ca el să continue, Thorne întinse mâna spre dosarul de pe scaunul de lângă el, care conţinea transcrierile e-mailurilor trimise lui Hari Reddy.

— Asta, pentru început.

— Îmi pare foarte rău, dar este politica consiliului.

Acum, femeia de la recepţia bibliotecii le înmâna un formular peste ghişeu.

— Înainte de a avea acces la înregistrările de securitate, trebuie să completaţi o cerere pe care o trimitem apoi la departamentul IT al districtului.

— Oh, doar nu vorbiţi serios? Thorne zâmbi, dar şi-a dat seama imediat că asta nu-l va ajuta. Pe bune?

— Ştiu, e o prostie, spuse femeia. Dar va dura doar câteva minute.

Chall luase deja stiloul.

— De ce nu am rezolvat toate astea înainte de a pleca?

— De ce nu ai făcut-o *tu!*

În timp ce Chall completa formularul, Thorne se îndepărtă de birou şi, uitându-se în jur, se trezi la fel de surprins de interiorul bibliotecii pe cât fusese de ceea ce văzuse din stradă. Clădirea avea tavane înalte şi culoare de parchet de stejar care şerpuiau printre şiruri de mochetă pluşată. Clienţii stăteau pe fotolii care păreau confortabile, aliniate de-a lungul pereţilor de sticlă sau stăteau cocoţaţi pe bănci decorate cu perne de un verde intens şi mov. Cărţile erau aşezate pe rafturi într-un fel aparent dezordonat, pe nişte unităţi ultramoderne pe roţi strălucitoare. Nimic nu părea... fixat şi nu existau margini ascuţite.

Locul era luminat şi colorat peste tot şi, deşi Thorne nu l-ar fi descris niciodată ca fiind gălăgios, cu siguranţă nu era nici linişte.

Faptul că nu era ceea ce se aşteptase Thorne era ciudat, se gândea el, având în vedere că nu-şi amintea când fusese ultima dată în interiorul unei biblioteci. A clipit din ochi şi, de nicăieri, o amintire de mult timp uitată ieşi la suprafaţă; despre cum fusese dus la biblioteca locală de mama lui, fiind târât acolo, probabil.

Se aşează pe una dintre bănci şi lăsă amintirea să se desfăşoare.

Era Highbury, nu-i aşa? Sau Islington...

Amintirea era neclară, simţea doar o senzaţie a locului, de fapt... se vedea stând în picioare, privind rafturile din podea până în tavan, totul fiind foarte întunecat şi foarte liniştit.

Îşi amintea mirosul substanţei de lustruit şi ecoul paşilor pe marmură şi mâna lui în cea a mamei sale, în timp ce ea îl conducea prin bibliotecă.

Nu-şi amintea ca ea să fi împrumutat vreo carte, dar probabil o făcuse. Avea sens, pentru că mama lui fusese o cititoare. Încă îşi putea aminti numele de pe unele dintre cărţile pe care le văzuse prin casă: Norah Lofts, Jean Plaidy, Catherine Cookson. Romane sau cărţi de poveşti, dar şi unele cărţi mai violente: Harold Robbins şi Jacqueline Susann; ceva despre păpuşi, care aveau o copertă cu nişte pastile.

Mama sa îl încurajase să citească, dar, în afară de *Whizzer* şi *Chips and Shoot!,* nu fusese niciodată pasionat de altceva. Chiar şi acum, în afară de ziare – mai ales ultimele pagini –, de revista lui de muzică country pe care o citea o dată pe lună şi de câte un raport ocazional de autopsie mai interesant, nu era nimic care să-l facă să întoarcă paginile cu entuziasm.

Având în vedere cât de... neştiutor în materie de cărţi era, Thorne se întreba de ce simţise nevoia să se certe cu Chall în tren şi să apere ceva care, aparent, însemna atât de puţin pentru el. Nu îşi putea explica de ce se luptase în colţul lui, în ciuda faptului că se simţea depăşit de situaţie, ca şi cum ar fi fost cineva care ar fi susţinut vegetarianismul în timp ce îşi înfigea degetele într-o cutie de KFC la ofertă.

L-a văzut pe Chall făcându-i semn de la recepţie şi a început să meargă înapoi spre el. *Valea Păpuşilor.* Thorne zâmbi când titlul îi reveni în minte. Dacă mai avea timp după ce termina treaba cu Chall, ar putea întreba dacă biblioteca avea un exemplar; să vadă dacă mai existau flacoanele cu pastile pe copertă.

Cinci minute mai târziu, se aflau în biroul din bibliotecă, uitându-se peste înregistrările camerelor de supraveghere din urmă cu patru zile. Au urmărit-o pe „Jasmine” cea blondă, care acum era „Jenny” bruneta, cum se îndreaptă spre recepţie, discută scurt cu un membru al personalului, apoi se duce spre o zonă neacoperită de camere, unde se

aflau calculatoarele publice.

— E ca un fel de serial, spuse Chall. Când vom avea un juriu care să urmărească asta, s-ar putea să avem nevoie de un interval de pauză. Să aducem nişte popcorn.

— Să sperăm că se va ajunge la asta, spuse Thorne.

Au derulat imaginile până când, o jumătate de oră mai târziu, „Jenny" s-a întors la recepţie, a mai purtat o scurtă conversaţie şi s-a întors la calculator. La cincisprezece minute după aceea, a părăsit biblioteca.

— Doamne, a spus Thorne. Mi se pare doar mie...?

Chall a dat din cap pentru a confirma că şi el o văzuse. În timp ce ieşea, femeia pe care o căutau aruncase o privire la camera de supraveghere de deasupra uşilor principale ale bibliotecii. O secundă sau două, nu mai mult, doar cât să le arunce un zâmbet.

S-au aşezat la o masă într-un colţ al micii cafenele a bibliotecii, alături de supervizorul bibliotecii – o femeie de treizeci de ani pe nume Melanie – şi de un bărbat mai în vârstă pe nume Robin: asistentul bibliotecii care confirmase că el era membrul personalului care vorbise cu „Jenny" sâmbăta trecută.

Chall a împrăştiat pe masă mai multe fotografii: poze de la mai multe camere de supraveghere, inclusiv de la cea a bibliotecii, precum şi imaginea care fusese postată pe site-ul Hookupz.

Thorne le-a acordat o jumătate de minut pentru a studia imaginile, apoi a arătat spre fotografia de pe site.

— Deci, putem începe prin a confirma că aceasta este aceeaşi femeie care a folosit unul dintre computerele voastre în după-amiaza de sâmbăta trecută?

— Cu siguranţă ea pare să fie, a spus Melanie.

Robin a dat din cap.

— Da, ea este.

— Deci, presupunem că a avut nevoie de un fel de act de identitate, a spus Chall. Pentru a folosi facilităţile bibliotecii.

— Ei bine, teoretic, a răspuns Robin.

Melanie a clătinat din cap.

— Nu şi dacă era membră.

Aceasta era o posibilitate pe care Thorne nici măcar nu o luase în

considerare. Era mult prea mult să spere că vor tropăi înapoi la gară cu o copie a carnetului de bibliotecă al criminalei, cu numele şi adresa ei completă.

— Mă îndoiesc profund să fie aşa, spuse el Şi oricum nu avem un nume, aşa că nu avem cum să verificăm.

— Nu, spuse Melanie legănând un pahar de plastic cu ceai de plante. Şi chiar dacă ar exista, nu cred că aţi fi foarte încântat de numărul de formulare pe care ar trebui să le completaţi pentru a vă uita în registrele noastre cu membri.

Thorne era mai degrabă preocupat de ceea ce spusese Robin

— La ce te-ai referit când ai spus „teoretic”?

— Ei bine, voia doar să folosească computerul, şi ştiu asta pentru că eu am fost cel care a vorbit cu ea...

— Îţi aminteşti despre ce aţi vorbit? a întrebat Chall.

— Da, aşa cum am spus, despre faptul că ea voia să folosească calculatorul.

— Altceva?

Robin părea brusc agitat.

— Ei bine, presupun că... am avut doar o discuţie obişnuită timp de un minut, în timp ce eu căutam codul sau ceva de genul ăsta. Nu-mi amintesc nimic anume. Îmi pare rău.

— E în regulă, spuse Thorne. Ce voiai să spui mai devreme?

— Doar că... da, teoretic, ai nevoie de un act de identitate neutru, a obţine codul de acces, dar... nu este întotdeauna aşa.

S-a uitat puţin ruşinat la şefa lui, de parcă ar fi făcut ceva ce i-ar fi putut crea probleme, dar Melanie a dat din cap ca şi cum nu ar fi fost mare lucru.

— Înainte era mult mai strict, spuse ea. Aveai nevoie de adresă, de acte de identitate cu fotografie, lucruri din astea. Dar în zilele noastre, totul se rezumă la încurajarea accesului. Vrem ca oamenii să folosească facilităţile şi sunt o mulţime de oameni care nu au adrese fixe sau conturi bancare. Aşadar, dacă oamenii vor să stea aici şi să folosească Wi-fi-ul, e în regulă. Dacă vor să aibă acces la calculator şi au un act de identitate, un card bancar sau orice altceva... pot plăti o liră şi primesc un cod de invitat care le dă dreptul la o jumătate de oră.

— Bine.

Thorne începea deja să creadă că mai mult nu vor obţine şi vor trebui să se mulţumească cu asta.

— I-am cerut să văd un card bancar, a spus Robin. Cu siguranţă mi-a arătat unul.

— Îţi aminteşti ceva despre asta? a întrebat Chall. Numele băncii sau numele de pe card? Ai notat ceva?

Robin a clătinat din cap.

— Doar faptul că mi-a prezentat cardul.

— De ce ai vorbit cu ea de două ori? a întrebat Thorne. S-a întors la recepţie o dată.

— Pentru că îi expirase timpul, a răspuns Robin. A mai plătit o liră ca să mai stea încă treizeci de minute la calculator.

— OK.

Chall a început să adune fotografiile, iar Thorne s-a întins după geaca de piele. Copiii de pe fotolii râdeau din nou.

— Presupun că veţi dori să îl luaţi, spuse Melanie. Calculatorul.

— Ei bine, nu noi.

Încă o dată, responsabilitatea pentru asta urma să fie încredinţată echipei de criminalistică digitală situată la sud de râu.

— Dar da, ofiţerii vor veni mai târziu să îl ridice.

Thorne simţi că acest lucru ar putea fi important. Schimbul de e-mailuri cu Hari Reddy nu durase mai mult de un sfert de oră, dar acum ştia că „Jenny” folosise computerul timp de jumătate de oră, apoi se întorsese pentru a mai obţine timp.

— Vor trebui să verifice la ce s-ar fi putut uita în timp ce îl folosea, a spus el. Site-uri web, contacte, orice.

— Cred că s-ar putea să îşi piardă timpul, a spus Melanie. Sistemul nostru foloseşte Deep Freeze.

Thorne habar nu avea despre ce vorbea, dar privirea lui Dipak Chall arăta clar că el ştia.

— Este un software conceput pentru a şterge orice informaţie de identificare de pe computer imediat ce utilizatorul a ieşit. Istoricul de navigare, detaliile de plată, tot ce este necesar.

Chall clătină din cap.

— Dacă mă gândesc mai bine, nici măcar nu era nevoie să folosească acea adresă de e-mail anonimă.

— Trebuie să ne protejăm utilizatorii, spuse Melanie. Îmi pare rău.

Thorne le-a mulţumit celor doi membri ai personalului pentru ajutor şi, deşi bănuia că nu vor putea furniza alte informaţii care ar putea fi de folos, le-a înmânat cărţile de vizită şi le-a cerut să ia legătura cu ei dacă îşi mai amintesc ceva. Melanie s-a întors la recepţie, iar Robin i-a însoţit pe Thorne şi pe Chall spre ieşire.

Thorne se întreba de ce se deranjase să vină, de ce nu trimiseseră doar câţiva poliţişti locali. În afară de câteva cadre noi de pe camerele de securitate, călătoria spre sud fusese în mare parte o pierdere de timp. Era pe punctul de a-l întreba pe Robin despre cartea aceea a mamei sale, când asistentul bibliotecar a spus: „Oh” şi i-a pus o mână pe braţ.

— De fapt, îmi amintesc despre ce am vorbit cu ea. Când am obţinut codul de acces pentru calculator.

Thorne se opri şi aşteptă.

— Ei bine, nu tot... dar cu siguranţă am spus ceva despre părul ei.

— Ce anume?

— Doar ceva despre cât de diferit era, ştii? Adică, probabil că nu am spus-o chiar în felul ăsta, dar am crezut că îi stătea mai bine când era blondă.

Thorne se holbă la el.

— A mai fost acolo înainte.

Thorne îşi apăsă telefonul mobil la ureche în timp ce el şi Chall se grăbeau să se întoarcă spre gară, ofiţerul mai tânăr şi mai în formă luptându-se să ţină pasul cu Thorne.

— De câteva ori, aşa crede tipul de la bibliotecă. Asta trebuie să însemne că există o şansă ca ea să fie din zonă, nu?

— O şansă, da, spuse Brigstocke. Cu siguranţă merită să o urmărim.

— Trebuie să ne asigurăm că fiecare poliţist din cartier primeşte o copie a acestei fotografii, spuse Thorne. Fiecare uniformă să fie informată... poza să fie fixată pe peretele fiecărui birou. Asta să fie primul lucru de pe ordinea de zi la fiecare şedinţă de informare.

— Te înţeleg, Tom, dar oricum se va întâmpla.

Thorne a încetinit puţin.

— Corect...

— L-am avut la mine în birou pe adjunctul şefului de poliţie şi biroul de presă şi am decis să implicăm şi mass-media, mormăi

Brigstocke. Ei bine, ei au decis, dar e acelaşi lucru.

— Când?

— Mâine. Ziare, TV, tot tacâmul.

Thorne era chiar surprins că a durat atât de mult. Era un pas important, şi nu întotdeauna unul care să fie favorabil unei anchete, dar în acest moment nu credea că aveau de ales. Era timpul să ceară ajutorul publicului. În orice caz, aceasta ar fi poziţia oficială. Nu avea rost să se certe, pentru că aveau nevoie ca publicul să se implice acolo unde putea, dar, ca în cazul tuturor adevărurilor pe jumătate spuse, important era ceea ce rămânea ascuns.

Pentru că era, de asemenea, timpul să îi avertizeze.

15

Într-o cămăruţă de deasupra unei curăţătorii din Crystal Palace, Rebecca Driver stătea la calculator, mânca chipsuri şi se gândea: *Aş putea să fac asta şi în somn.* Aşa că şi-a lăsat mintea să zburde şi se gândi la alte lucruri, în timp ce mai scria câteva minciuni doar pentru că putea, mai completă nişte chestionare inutile şi încărca un alt set de fotografii.

Se întreba când a început să fie preocupată de monştri.

Probabil imediat după ce fusese trezită prima dată de zgomotul uşii deschizându-se şi foşnăind pe covorul din dormitor. Asta ar avea sens, deşi nu ştia câţi ani avea atunci. Cât de mică era. Din acel moment, văzuse monştri peste tot. Îi întrezărea, ghemuiţi în colţurile întunecate ale casei şi printre crengile care fluturau, la capătul grădinii. Se holbau la ea din maşinile care treceau, o aşteptau în tăcere după şcoală şi, bineînţeles, se aflau acolo pe fiecare pagină a fiecărei poveşti pe care o scrisese.

Monştri marini, monştri de gheaţă, monştri spaţiali.

Erau întotdeauna letali şi era nevoie de cineva foarte special pentru a-i învinge. Urmăreau şi devorau fără milă. Uneori erau invizibili, iar cei mai răi îşi puteau schimba forma şi se transformau în ceva ce părea complet inofensiv, însă, fie că aveau gheare ca nişte cuţite sau cleşti robotici ori degete palide şi reci precum un cadavru, tuturor monştrilor le plăcea să atingă.

Totuşi, abia după ce a început să citească despre monştri, a început să îi aprecieze cu adevărat. Pe cei cu adevărat înfricoşători, care erau doctori, îngrijitori sau mecanici auto, care au făcut-o să realizeze că era timpul să se maturizeze, pentru că monştrii care umblau pe străzi şi stăteau în spatele tău în magazin nu erau chiar monştri. Erau doar... oameni obişnuiţi. Nici nu erau de fapt înfricoşători, cel puţin nu pentru ea. Pentru că, cu cât afla mai multe, cu cât îi înţelegea mai bine, cu atât îi simpatiza mai mult. Nu pentru el, bineînţeles că nu. Nu va putea simţi empatie pentru el niciodată. Dar pentru acele biete suflete care fuseseră marginalizate, da. De ce să nu împărtăşeşti durerea celor care trăiseră ca nişte excluşi, ciudaţi chiar, atât de mult timp încât, în cele din urmă, luaseră singura decizie posibilă şi făcuseră ceea ce fuseseră trimişi pe Pământ să facă? Să ai contact cu astfel de vieţi, vieţi trăite cu jumătate de

măsură şi să nu simţi niciun fel de compasiune... asta ar fi cu adevărat monstruos.

Într-o zi de altfel plictisitoare, cu câţiva ani în urmă, deschisese cartea potrivită şi lumea ei măruntă fusese dată peste cap când cunoscuse acea formă de existenţă foarte specială. O viaţă care încă era trăită, în mod unic... glorios şi, pentru ea, posibilitatea de a deveni chiar şi o foarte mică parte din acea viaţă a fost ca ultima piesă a unui puzzle care se potrivea la fix. Nu în vreun fel religios, se gândea ea, nimic din prostiile alea, dar înţelegea ce voiau să spună cei de acolo când vorbeau despre a te naşte din nou. Despre a fi cel ales. Ca atunci când cineva apasă pe butonul de aur la *Britain's Got Talent* şi plouă peste tine cu paiete şi totul se schimbă.

Rebecca zâmbi şi îşi linse sarea de pe degete. Nu, nu ploua cu paiete, ci cu urechi şi limbi.

Totul fusese foarte clar, în cele din urmă. Simplu. Dacă voiai să devii un monstru, dacă asta îţi era clar menit să fii, de ce nu ai fi învăţat de la cei mai buni?

16

— Deci... ce porţi?

Vocea era răguşită, seducătoare.

Thorne a dat volumul televizorului mai încet, entuziasmul cu care sportivii aruncau toporul nefiind atenuat de absenţa sunetului.

— Bine... Momentan port o pereche de pantaloni de trening cu o pată între picioare care cred că e sos de chilii... şi un tricou cu Townes Van Zandt pe care ar fi trebuit să-l arunc cu ani în urmă. Sună bine pentru tine?

— Doamne, da, spuse Tanner. S-ar putea să mă stârneşti.

Thorne a tras aer în piept.

— Stai liniştită.

După ce Tanner se opri din râs, s-au liniştit într-o tăcere confortabilă. Thorne privi cum un bărbat arunca un topor care a nimerit ţinta. Probabil că bărbatul era mulţumit, dar nu puteai să îţi dai seama din cauza bărbii.

— Deci eşti pregătit pentru mâine?

— Mai mult ca niciodată, răspunse Thorne.

Amândoi ştiau că, odată ce fotografiile suspectului lor principal vor fi difuzate în emisiunile TV de dimineaţă,, tipărite în ziare şi postate pe toate site-urile de ştiri, sala de incidente va deveni mai ceva ca un call-center. Scoaterea de pe listă a ciudaţilor şi verificarea oricărei piste care suna cât de cât plauzibil va fi în plină desfăşurare timp de câteva zile cel puţin, deşi acesta era, desigur, scopul demersului.

— Deci, ce cravată crezi că va purta Russell la conferinţa de presă? Eu pariez pe albastru închis.

— Ei bine, nu cred că va fi cea roşie cu micii jucători de golf pe ea.

Tanner izbucni din nou în râs, după care nu au mai spus nimic pentru o vreme. Thorne o auzi pe Tanner murmurând „Încetează” şi, cum nu credea că avea companie, a presupus doar că îşi admonesta pisica.

— Crezi că este de aici? întrebă Tanner. De prin zona pădurii?

— Nu văd niciun alt motiv pentru care să se întoarcă la Thornton Heath.

— Poate că vom afla mâine...

— Încă trei zile, Nic.

Tanner nu spuse nimic.

— Mai sunt trei zile până la ultima maimuţă înţeleaptă. Dumnezeu ştie ce îi va mai scorni mintea după aceea, dar are sens, nu? Sâmbătă seara este seara de ieşit la întâlniri şi nu pare să aibă intenţia de a se liniştti.

— Ei bine, cel puţin noi îi îngreunăm situaţia, spuse Tanner.

— Oare?

— Punând-o în lumina reflectoarelor.

Thorne se holbă la televizor, apoi la peretele de deasupra lui, apoi la o pânză de păianjen mare care dansa în colţ, acolo unde peretele întâlnea tavanul.

— Corect... Mă duc să mă culc. E o nebunie, nu-i aşa, să nu faci nimic?

— Aşadar eşti singur în seara asta? Nu e niciun psihiatru sexy prin preajmă?

— Nu ne petrecem fiecare noapte împreună.

— Deci, e doar o seară relaxantă cu mâncare şi uitat la filme porno pe internet, nu-i aşa?

— Ei bine, acum că ai adus vorba, spuse Thorne. Am petrecut destul de mult timp pe laptop înainte să mă suni.

— Nu sunt sigură că aş putea ghici măcar ce fel de mizerii îţi plac, spuse Tanner.

— Oh, nu vei ghici, pentru că vorbim de lucruri cu adevărat bizare. Am încercat să mă împotrivesc impulsului, dar ce pot să-ţi spun? Am stat vreo douăzeci de minute Online, dar am reuşit până la urmă.

— Nu cred că vreau să ştiu...

— M-am înscris la biblioteca locală.

17

Nu-mit amintesc numele ei, dar sunt sigur că am fost la şcoală cu ea.

Chiar seamănă cu o fată cu care ieşeam.

Nu ştiu cine e, dar e foarte rea. Îţi poţi da seama...

Răspunsurile din partea publicului au început să curgă ore în şir. De la cei care văzuseră îndemnul la emisiunile TV de dimineaţă, accesaseră site-urile de ştiri sau pur şi simplu citiseră buletinele care le soseau pe telefon. De la alţii care văzuseră fotografia în ziarul lor local sau luaseră un exemplar uzat din Metro, în autobuz sau în trenul care îi ducea la serviciu. Operatorii de la centrul de control din Lambeth au avut mult de lucru pentru că, aşa cum se întâmplă întotdeauna, au existat mai mulţi cetăţeni cu spirit civic care au sunat doar pentru a-şi exprima o opinie sau pentru a transmite informaţii false. Însă, după ce au fost eliminaţi cei care făceau rău şi cei care acţionau cu rea intenţie, au mai rămas totuşi suficiente informaţii pentru a face să crească pulsul câtorva persoane. Pentru a-i stimula pe membrii mai puţin experimentaţi ai echipei.

Fuseseră transmise mai multe nume – deşi, din păcate, niciunul nu se repetase – şi, printre declaraţiile că suspectul fusese văzut aproape în toate colţurile ţării, un număr semnificativ de apariţii fusese raportat în sudul Londrei. Având în vedere timpul pus la dispoziţie, totul va fi cercetat, dar în special aceste ponturi vor fi prioritare.

— Poate fi oriunde la sud de râu, spusese Thorne. Fiţi atenţi la aceste informaţii, şi treceţi-le în fruntea listei dacă aflaţi ceva oriunde la mică distanţă de acea bibliotecă: Croydon, Bromley, Crystal Palace.

Toată dimineaţa dăduse târcoale sălii de incidente, încruntat şi agitat. A cercetat informaţiile pe măsură ce veneau de la Lambeth. Îşi reamintea că, cu cât se entuziasma mai mult în legătură cu o pistă sau alta, cu atât mai rău se va simţi când nu se va ajunge la nimic. Era o tactică care funcţiona bine atunci când avea de-a face cu ofiţeri superiori sau cu rudele disperate ale victimelor – cu oricine insista mult pentru un rezultat –, dar funcţiona la fel de bine şi în relaţiile ceva mai complicate pe care le avea în mod constant cu el însuşi.

Promite mai puţin şi oferă mai multe rezultate.

Ştia din experienţa lui dură că o viaţă trăită invers nu avea decât să

îl facă pe el şi pe cei suficient de ghinionişti să se apropie de el, să fie stingheri şi nefericiţi.

— Chestia asta funcţionează şi când vine vorba de sex, îi spusese odată Hendricks, în timp ce dădea fericit pe gât un Guinness. Adică, nu are rost să te dai mare, nu-i aşa? Altfel, vor fi doar dezamăgite. Dar dacă le spui că o ai cât un hamster, că nu poţi rezista mai mult de câteva minute şi că întotdeauna îţi dai drumul prea devreme... atunci, oricum ai face-o, este întotdeauna o surpriză plăcută. Şi toată lumea e fericită, nu-i aşa?

Thorne privea cum se mâzgăleau notiţele, asculta telefoanele sunând şi încerca să nu se gândească prea mult la ceea ce l-ar fi făcut fericit astăzi.

Cu puţin înainte de prânz, el şi Tanner se mutaseră din sala de incidente în biroul lor. Tanner s-a aşezat la computer şi s-a conectat la Sky News, care transmitea în direct de la Scotland Yard.

L-au urmărit pe comisarul-şef făcând prezentările, apoi i-au dat cuvântul lui Russell Brigstocke. Inspectorul-şef s-a ridicat în picioare şi s-a uitat la notiţele sale.

— Ai avut dreptate, a spus Thorne.

Tanner s-a uitat la el.

Acesta a dat din cap spre ecran.

— Cravata albastră.

Fundalul obişnuit al Poliţiei Metropolitane fusese înlocuit de o fotografie uriaşă a femeii care îi adusese pe toţi împreună în acea zi: ofiţerii de poliţie şi membrii presei; cuplul de cincizeci de ani care împărţea platforma cu Brigstocke şi şeful său. Andrea Sumner refuzase să participe, dar autorităţile se declaraseră destul de mulţumite de prezenţa mamei şi a tatălui lui Hari Reddy. Părinţii în stare de şoc probabil joacă un rol mai bun decât o văduvă îndurerată.

Thorne se întrebă dacă nu cumva ar trebui să se actualizeze moto-ul standard în cazuri ca acesta.

Poliţia Metropolitană. Sperăm că ne veţi ajuta să facem Londra mai sigură.

— Încercăm să aflăm urgent unde se află tânăra pe care o puteţi vedea în fotografia din spatele meu, a spus Bugstocke.

S-au hotărât să folosească fotografia pe care „Jenny” o postase pe site-ul Hookupz. Se sugerase să se arate şi o fotografie anterioară a

suspectei, când aceasta era „Jasmine” şi avea părul lung şi blond, dar au decis că doar ar crea confuzie şi ar duce poate la dublarea numărului de apeluri inutile pe care ar fi trebuit să le urmărească. Oricum, toate informaţiile se aflau în dosarul de presă: pseudonimele, aplicaţiile şi site-urile de întâlniri, schimbările de înfăţişare.

— Credem că această femeie este responsabilă pentru uciderea cu sălbăticie a lui Hari Reddy de sâmbătă seara şi că această crimă are legătură cu cea a lui Richard Sumner, din urmă cu o săptămână...

— Vrei să traduci? a întrebat Thorne.

— Ştii cum funcţionează, a spus Tanner.

— Şi mai mult decât atât, a spus Thorne, credem că amândoi vor avea ceva comun cu uciderea unui individ încă neidentificat, peste două zile...

Tanner îi făcu semn să tacă.

Era procedura standard să nu se dezvăluie detaliile specifice ale crimei, dar, lăsând la o parte detaliile macabre, limbajul din declaraţia inspectorului-şef a fost ales cu grijă. *Responsabil... în legătură cu...* Jurnaliştii cu experienţă îşi dădeau seama ce se spunea, desigur, iar marile tabloide nu s-ar da în lături de la declaraţii senzaţionale atunci când vor fi publicat povestea. Însă nu asta era treaba lui Brigstocke. Pe lângă un îndemn obişnuit la furnizarea de informaţii, Brigstocke era acolo pentru a se asigura că publicul rămânea vigilent, dar nu era în interesul nimănui să îi sperie de moarte pe oameni.

Folosirea cuvântului *sălbatic* a fost serios dezbătută. De asemenea, acesta a fost motivul pentru care nu a fost permisă adresarea de întrebări după aceea.

Deci, vorbim despre un criminal în serie aflat în libertate în Londra? Aţi putea explica de ce s-au făcut atât de puţine progrese în acest caz? Cât de încrezător sunteţi că o veţi prinde pe această femeie?

Presa a păstrat o linie decentă şi în ceea ce priveşte răutatea şi viclenia.

După ce Brigstocke a terminat, i-a prezentat pe părinţii celei de-a doua victime. Tatăl lui Hari Reddy a dat gata un pahar cu apă aflat în faţa lui. S-a ridicat în picioare şi a bâjbâit cu ochelarii pentru o secundă sau două, înainte de a citi o scurtă declaraţie. I-a rugat pe cei care îl priveau să facă tot ce pot, să transmită orice informaţie pe care o aveau,

în speranţa că niciun alt părinte nu va mai avea de suferit în felul în care au suferit el şi soţia sa. Vocea bărbatului era scăzută, dar a rămas fermă. La un moment dat, fără să-şi ia faţa de la bucata de hârtie pe care o ţinea în mâna stângă, a întins mâna dreaptă pentru a atinge umărul femeii care stătea lângă el cu capul plecat, plângând în tăcere.

— Hari a fost un băiat minunat, a spus dl Reddy. L-am iubit mai mult decât orice şi nu merita acest lucru. Să ne luăm rămas-hun de la el va fi al doilea cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Primul a fost să îi identificăm corpul.

Thorne şi Tanner au privit cum numărul de contact 101 se derula în partea de jos a ecranului; pe măsură ce comisarul detectiv se ridica pentru a încheia conferinţa, iar Brigstocke se apleca pentru a le şopti ceva mamei şi tatălui lui Hari Reddy.

— Ce crezi că spune? întrebă Tanner.

Thorne clătină din cap.

— Nu ştiu... probabil mulţumesc sau bine făcut sau altceva. Nimic din ceea ce nu ar trebui să spună.

Îl cunoştea destul de bine pe Brigstocke Indiferent dacă ajungeau sau nu să realizeze ceva, el nu promitea niciodată prea mult.

Thorne nu se simţea la fel de epuizat ca în noaptea precedentă, dar era destul de aproape. Îşi puse trei felii de brânză pe pâine prăjită în timp ce Hank Williams cânta *Live At The Grand Ole Opry,* apoi îi trimise un SMS Melitei pentru a afla dacă mai era trează. De îndată ce a primit un *emoji* cu degetul mare în sus, o sună.

— E cumva un *booty call?.*

— Un ce?

Melita îi explică.

— Mă suni ca să îmi spui subtil că vrei să facem sex?

— Nu, nu despre asta este vorba. Thorne se întinse pe spate pe canapea. Este... opusul acelui lucru, oricum s-ar numi el. Am sunat doar ca să-ţi spun noapte bună, serios. Oricum, în ceea ce priveşte avansurile sexuale, cred că este rândul tău să faci primul pas.

— Cum rămâne cu noaptea trecută?

— Oh... da.

— Ei bine, este evident că nu a fost atât de memorabilă.

— Nu, a fost. Nu contează... Am vrut doar să fac o glumă de rahat

despre faptul că fundul[4] e pe celălalt picior.

Melita a râs, dar părea şi ea obosită. Sau distrasă. Thorne a întrebat-o dacă a văzut conferinţa de presă.

— Îmi pare rău, am avut clienţi toată ziua. O să mă uit online când mă duc la culcare. A fost utilă?

— Greu de spus încă, a spus Thorne.

Volumul de apeluri crescuse cu siguranţă imediat după aceea şi spre sfârşitul zilei, când oamenii începuseră să se întoarcă acasă de la serviciu. Până la ora la care Thorne şi-a terminat programul, se înregistrase un număr semnificativ de declaraţii privind reperarea suspectei în cartierul Croydon – South Norwood, Crystal Palace şi două în Thornton Heath – precum şi o jumătate de duzină de nume care erau verificate chiar în acel minut de echipa din tura de noapte.

— Ar trebui să avem ceva de cercetat mâine.

— Să-mi spui cum merge, spuse Melita.

— Doar dacă n-o să crezi că te-am chemat doar pentru o *înghesuială.*

— Nici să nu te gândeşti la asta.

Thorne era pe punctul să formuleze o altă glumă bazată pe faptul că fundul se află în ochii privitorului, când îşi dădu seama după tonul telefonului că are un apel în aşteptare. Se uită la telefon pentru a vedea cine era apelantul şi i-a spus Melitei că trebuie să răspundă.

Dipak Chall lucra în tura de noapte.

— Dipak...?

— Este vorba despre un apel pe care cred că ar trebui să-l auzi, spuse Chall. A sosit acum zece minute.

— Bine...

Thorne a auzit un clic şi un şuierat. S-a ridicat în picioare. Toate apelurile erau înregistrate în mod constant şi a presupus că Chall încărcase fişierul relevant. Auzi cum un membru al personalului civil a preluat apelul primit şi a întrebat cum ar putea ajuta. Vocea era stinsă şi Thorne a presupus că Chall pur şi simplu îşi ţinea telefonul aproape de difuzorul computerului.

Apoi, auzi o a doua voce.

— Ei bine, sunt doar nişte informaţii , de fapt.

Vocea era înaltă şi uşoară.

---

[4] Glumă cu referire la *booty* (fund) în limba engleză

— Adică, de asta aveţi nevoie, nu-i aşa?

— Ce informaţii aveţi, doamnă?

— Ei bine, uneori, o întâlnire poate merge puţin prost. Asta e tot. Câteodată nu există acea... scânteie. De exemplu, ştii de la început că nu are vreun viitor, aşa că trebuie doar să vezi partea bună a lucrurilor şi să faci tot ce poţi pentru a te simţi bine. Înţelegi ce vreau să spun?

— Te ascult...

— Am avut câteva întâlniri de genul ăsta în ultima vreme, în care am fost singura care s-a bucurat, dar doar câteva dintre ele par să fie mai memorabile. E ca şi cum, una a trecut... sub radar.

Ea a făcut o pauză.

— Mai eşti acolo?

Femeia din camera de incidente a confirmat că da.

— Deci, există o casă în Hadley Wood. Totul este foarte elegant acolo.

A dat un nume de stradă, l-a silabisit.

— Îmi pare rău, nu-mi amintesc numărul, dar e una mare, aproape de capăt. Are un gard alb....

S-a auzit un alt clic şi Chall a revenit pe linie.

— Şefu... ?

Thorne avea deja geaca pe el.

— Ai localizat numărul?

— A folosit un telefon cu cartelă pre-plătită, spuse Chall. Nu putem face prea multe până când oamenii nu se întorc la muncă dimineaţă.

— Bine, trimiteţi toate organele necesare la Hadley Wood. O să mă întâlnesc cu toată lumea acolo.

Şi-a luat cheile de la maşină.

— Şi sună-l pe inspectorul Tanner.

— Crezi că a fost *ea*?

Thorne a spus că vor afla destul de curând, dar în timp ce trântea uşa în urma lui, se întreba de ce se mai obosea să parieze. Ştia deja că a treia maimuţă înţeleaptă apăruse cu două zile mai devreme.

18

Băuse o vodcă mare înainte de a da telefonul şi încă vreo două de atunci. Apoi a continuat cu bere. Pub-ul era zgomotos, dar ea se simţea bine la masa ei din colţ, ferită de discuţii şi de muzică; se întreba dacă poliţia ajunsese deja acolo şi îşi amintea de cum se distrase în acea casă minunată.

Se gândea că locul era imens şi foarte încărcat de mobilă veche şi de bibelouri prăfuite. Cât de drăguţ păruse să fie bătrânul.

— Nu prea am parte de companie feminină, spusese el. Ei bine, sper că nu sunt o dezamăgire.

— Oh. nu. Cred că eu sunt cel care ar putea să dezamăgească.

Ea a râs atunci şi i-a pus o mână pe genunchi.

— O să te descurci.

Gândindu-se că sticla de vin pe care o pregătise costa probabil mai mult decât câştigase ea într-o săptămână şi că, având în vedere că bietul om se cam clătina deja, nu va trece prea mult timp până când va avea nevoie de toaletă şi ea ar putea să-i strecoare ceva în pahar.

— Mă simt destul de ciudat, spusese el douăzeci de minute mai târziu, clipind foarte încet şi trăgând aer în piept. Sunt foarte obosit, dintr-odată.

— Ei bine, atunci mai bine am urca, înainte să adormi de tot.

— N-am mai făcut asta până acum, să ştii.

— Bineînţeles că nu.

— Nu, serios. N-aş vrea să crezi că plătesc pentru aşa ceva tot timpul.

Mai trăsese aer de câteva ori adânc.

— Nici măcar nu sunt sigur că-mi amintesc ce trebuie făcut. A trecut atât de mult timp.

— Vei fi bine, spusese ea. E ca şi cum ai merge pe bicicletă.

El a izbucnit în râs, apoi a tuşit o vreme.

— S-ar putea să trebuiască să ai răbdare cu mine, asta-i tot.

— Nu-ţi face griji, te voi ajuta să treci peste asta.

Îl ajutase să se ridice de pe canapea, iar acum, dând pe gât ultima votcă, îşi amintea că se gândise că nu era greu deloc, că pieptănătura nu-i făcea nicio favoare şi că bătrânul prostănac exagerase cu

aftershave-ul.

El îi spusese: „Eşti foarte drăguţă”, în timp ce urcau încet pe scări, iar ea se simţise ca şi cum ar fi fost mama lui sau ceva de genul ăsta, că ar fi trebuit să-i pregătească o ciocolată caldă şi să-l învelească.

— Încerc să îţi fac pe plac, spusese ea.

Era ca şi adormit în momentul în care ea l-a ajutat să se dezbrace şi totul a fost foarte uşor după aceea.

Toate casele erau mari pe Claremont Road, dar găsiseră locul destul de uşor. Casa era retrasă şi izolată, cu o grădină mare în faţă şi o maşină scumpă pe alee, la fel ca majoritatea vecinilor, deşi era aproape sigur singura proprietate de pe stradă al cărei locuitor era mort. Din punct de vedere al atractivităţii, locul acestei ultime atrocităţi depăşise în rang casa Sumner şi cu siguranţă era peste apartamentul de student al lui Hari Reddy, dar locul crimei în sine era aproape la fel ca şi cele două precedente, în ceea ce priveşte aspectele esenţiale.

Hainele erau împrăştiate pe covorul din dormitor. Sticla de vin şi paharele erau în salonul aflat la două etaje mai jos. Şuviţele de păr recuperate de echipa CSI, sugerau că femeia brunetă, care fusese blondă, fusese de fapt roşcată înainte.

Cea mai recentă scenă a crimei, dar nu şi cea mai recentă crimă.

Thorne îl privea pe Hendricks lucrând, prelevând cu delicateţe probe şi măsurători, murmurând într-un reportofon. Îl sunase în timp ce conducea spre nord, dar nu avea nevoie de un patolog pentru a-i spune că victima era moartă de ceva vreme. Mirosul sugera destul de clar asta, acel iz de brânză maturată şi carne împuţită care îi lovise de îndată ce Unitatea de Sprijin Tactic pusese piciorul înăuntru.

Ceea ce rămăsese din victimă era gri-verzui şi marmorat. Ţesuturile începuseră deja să se înmoaie şi Thorne putea vedea primele semne de adiponecroză, sau ceara mortului, formată pe abdomen şi pe partea superioară a picioarelor. Organele se fisuraseră, iar unghiile şi dinţii căzuseră. În jurul trupului exista un model de pete brun-roşcate lăsate de sânge şi de o varietate de fluide eliminate.

Şi mai erau şi insecte.

În alte circumstanţe, Thorne ar fi presupus că viermii mâncaseră ochii mortului, dar găurile negre şi zdrenţuroase îi spuneau că nu era nimic acolo cu care să se hrănească. Ştia ce luase criminalul înainte ca ei

să ajungă acolo.

— Are cel puţin trei săptămâni, spuse Hendricks în timp ce îşi închise geanta. Procesul a fost accelerat de căldură. Cred că nimeni nu e prea uimit de cauza morţii.

Thorne era surprins doar de cât de evidentă devenise rana în timpul descompunerii. Tăietura din gâtul bărbatului se lărgise pe măsură ce pielea se desprinsese şi alunecase; părea un al doilea ţipăt macabru.

— Numele victimei este Thomas Bristow.

Tanner apăru în uşa dormitorului.

— Femeia de alături spune că locuia singur de când i-a murit soţia, în urmă cu câţiva ani, şi că era retras. Am numărul de telefon al uneia dintre fiicele sale din Leeds. Îi urmărim adresa.

Thorne ştia că un ofiţer local ghinionist va fi trimis să transmită mesajul despre deces. O treabă mult mai rea decât cea pe care o avea oricare dintre ei în seara asta.

— Deci, până la urmă a nimerit ordinea, spuse Tanner. Chestia cu maimuţa înţeleaptă. Vezi, apoi auzi, apoi vorbeşti.

Se holbau la tot ce mai rămăsese din Thomas Bristow; la puţinul care îi rămăsese fiicei sale pentru a-l identifica. Se dezintegra şi nu părea să fi fost prea mult din el nici la început.

— Ei bine, poate că ăsta e sfârşitul, atunci, a spus Thorne.

— Da, poate.

Nu avea nevoie să se uite la Tanner ca să ştie că nici ea nu era mai convinsă de asta decât el.

Privindu-l cum sângera, îşi aminti o replică oarecare dintr-o carte sau dintr-o piesă de teatru pe care o citise la şcoală sau i-o citise cineva. Ceva despre faptul că nu ştia că bătrânul avea atât de mult sânge. Trei săptămâni mai târziu, aflându-se în pub, cu câteva băuturi în plus la bord, i se părea ciudat, pentru că nu-şi amintea prea multe de la şcoală. Doar sentimentul acela de a fi constant criticată şi respinsă. Subestimată. Ştiind că, atunci când intra în clasă, copiii care se aflau acolo vorbiseră deja despre ea.

Rânji cu ochii în pahar.

Atât de mult sânge...

Nu era vorba doar de bătrânul pe care îl tăiase sau despre cel din Gospel Oak sau studentul ăla. A făcut totul în numele bărbatului care îi

schimbase viaţa, desigur, drept mulţumire, dar în timp ce o făcea se gândea că îi tăia cu bucurie şi pe toţi labagii de dinainte. Copiii care râdeau pe la spatele ei sau o ignorau complet. Tăiase bucăţele din toţi cei care i-au spus că e urâtă sau ciudată sau o luaseră peste picior din cauza a ceea ce i se întâmpla acasă, chiar dacă nu ştiau nici măcar pe jumătate din adevăr. Făcându-le asta, strecurându-şi suvenirurile într-o pungă de plastic, apoi retrăgându-se să-şi privească tatăl vitreg murind.

Se zbătea ca şi cum ar fi putut să se împotrivească, dar nu pentru foarte mult timp.

Aşa se petrecuseră lucrurile în casa aceea splendidă Hadley Wood, la fel ca în celelalte cazuri. Era o poveste despre monştri care avea final fericit. O poveste din care făcea parte şi ea. Nu putea să jure că bătrânul era mort când terminase. Nu era ca şi cum îi luase pulsul, dar cu siguranţă nu mai mişca până când şi-a pus bisturiul înapoi în geantă şi a scos lingura.

A îngenuncheat în faţa lui şi i-a spus „Taci din gură", aşa cum făcuse cu tatăl ei vitreg.

Rebecca – „Şoarecele de bibliotecă", „Morticia Addams", „Bexy cea urâtă" – îşi spunea că lacrimile astea erau stupide, erau din cauză că băuse prea mult şi intrase într-o stare proastă. Se consola astfel în timp ce se ridică în picioare şi se îndreptă nesigur spre toaletă.

— Nenorociţi de ochi alunecoşi, spuse Hendricks.

Stăteau în maşina lui Thorne pe Claremont Road. Tanner se afla pe scaunul pasagerului, iar Hendricks, care luase cafele de la taraba non-stop de după colt, stătea în spate. Motorul era pornit, la fel şi încălzirea.

Tanner se întoarse să se uite la el.

— Ce?

Hendricks se aplecă în faţă.

— Sunt ţesuturi moi, nu-i aşa, şi se lubrifiază constant pentru a permite rotaţia. Ştim deja că ucigaşa nu se deranjează să poarte mănuşi, aşa că spun doar că i-au dat bătăi de cap să îi ţină în mână. Probabil că i-a fugărit prin tot dormitorul... e ca atunci când încerci să culegi săpunul de pe jos după ce l-ai scăpat în duş.

Văzu expresia de pe faţa lui Tanner şi se aşează la loc.

— Tu eşti în regulă. Eu sunt cel care trebuie să trăiască cu mine.

Thorne se uita pe fereastră şi privea cum mai mulţi ofiţeri, criminalişti şi alt personal auxiliar intrau şi ieşeau din casa lui Thomas Bristow. Erau cărate echipamente înăuntru şi se scoteau saci şi cutii afară. Se gândea că erau destul de multe dovezi utile, că aveau deja o grămadă, dar că nimic din toate acestea nu valora ceva până când nu vor fi prezentate. În toată ţara existau secţii de poliţie pline de probe: hard-disk-uri şi date importante, cărţi de crime pline de declaraţii şi frigidere pline de mostre; toate se prăfuiau şi se degradau în timp ce cazurile se poticnesc, iar rudele morţilor se străduiau să meargă mai departe. Sunt dovezi preţioase, vitale, incriminatorii dar în cele din urmă nu valorează mai mult decât rahaturile pe care oamenii le cară în poduri şi uită de ele.

Tanner urmărea şi ea forfota, şi nu era greu să-şi dea seama la ce se gândea Thorne, pentru că nu era singurul.

— Toate sunt de ajutor, Tom. Şi vom avea destule lucruri de rezolvat mâine.

Thorne se întoarse să se uite la ea.

— Melita crede că se dă în spectacol, ştii? Toate referinţele la cele trei maimuţe înţelepte, trofeele. Ca şi cum ar juca un rol.

— Sună plauzibil, spuse Tanner.

— Face o treabă bună, adăugă Hendricks din spate.

— Cum rămâne cu victimele, totuşi? Nu există nicio legătură între ei. Aceşti ucigaşi pe care ea îi imită, au de obicei anumite tipare... o anumită vârstă şi aspect, orice, şi nu cred că faptul că sunt toţi bărbaţi este suficient. Se simte doar...

Se opri.

— Ce?

Tanner se uită fix la el.

— Numele lor, a spus Thorne.

A înjurat şi a dat cu palma peste volan. Se uită la Tanner şi aşteptă, de parcă ar fi fost evident.

—Numele victimelor. Da, bineînţeles că pare întâmplător. Doamne, chiar sună că au fost aleşi la întâmplare. Thomas, Richard...

Hendricks s-a prins. A lovit cu palma spătarul scaunului.

— Ah.

Tanner a dat din cap, la doar o secundă după el.

— Orice bătrân Tom, Dick sau Hari.

19

Sâmbătă, după-amiaza târziu. Trecuseră mai mult de treizeci şi şase de ore de când fusese descoperit cadavrul lui Thomas Bristow. Cu două nopţi mai devreme, în faţa casei din Hadley Wood, Tanner îi vorbise lui Thorne despre „implicare”, dar procesul extrem de important de urmărire a indiciilor furnizate de public încetinise puţin, din necesitate. Acum, o a treia crimă fusese adăugată la numărul de cazuri. Ofiţerilor li se dăduseră noi sarcini de îndeplinit, cu probe noi care trebuiau adunate urgent şi cu un alt loc al crimei încă în curs de examinare. În permanenţă soseau informaţii noi, dar scopul se schimbase, iar acum Thorne avea impresia că echipa se juca de-a v-aţi ascunselea.

Aflându-se în biroul lui Brigstocke, îşi exprimă foarte clar opinia, iar inspectorul a fost mai mult decât fericit să îi răspundă, cu interes.

— Fac asta de ceva vreme, Tom...

— Nici eu nu sunt chiar nou în joc...

— ...şi nu sunt de părere că există ceva precum „prea multe dovezi”.

— Ştii că nu la asta m-am referit, spuse Thorne. Vreau să spun că avem destule. Pentru moment, cu siguranţă. Suficiente pentru a o închide de o sută de ori, dar până când o prindem cu adevărat, sau până când nu vom avea o pistă cât de cât decentă de urmărit, toate dovezile din lume nu valorează nimic.

— Înţeleg ce spui, dar nu putem ignora noile dovezi, nu-i aşa?

— Nu, dar putem încerca să nu ne facem iluzii că ne vor duce undeva.

Noile probe constau în noi înregistrări de pe camerele de supraveghere care arătau că o femeie vizitase casa lui Thomas Bristow şi plecase la aproximativ nouăzeci de minute după aceea, lăsând în urmă probe care s-au potrivit cu cele de la crimele anterioare. Telefonul cu plată pe care suspecta îl folosise fusese cumpărat dintr-un magazin din Forest Hill cu o zi înainte şi plătit cu bani cash. Calculatorul din biroul de acasă al victimei dezvălui o rezervare făcută cu o zi înainte prin intermediul unui site web numit eufemistic *Capital Companions* şi un transfer bancar făcut la scurt timp după aceea, ca plată pentru serviciul stabilit – 350 de lire sterline pentru o vizită de două ore la domiciliu de către „partenera” aleasă de Bristow.

— Aşadar foloseşte atât site-uri pentru escorte, cât şi aplicaţii de întâlniri.

Thorne ridică din umeri.

— Nu sunt convins că asta ne dezvăluie ceva relevant şi, ca să fiu sincer, probabil că ar fi trebuit să presupunem asta deja.

Brigstocke a rămas surprinzător de politicos.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că orice probă poate fi cea care te conduce la rezultat. Poate fi o prostie oarecare. Nu ştii niciodată de unde vine.

— Ei bine, cu siguranţă nu de la privitul înregistrărilor de pe camerele de luat vederi, e o pierdere de timp! spuse Thorne.

— Ştii tu asta, nu-i aşa? Pentru că tot ce ştiu eu este că a avut loc o altă crimă şi trebuie să o investigăm cum trebuie. La fel cum le-am investigat şi pe celelalte. Îţi aminteşti că ai făcut asta? Brigstocke s-a uitat fix la el, apoi şi-a scos ochelarii şi s-a frecat la nas. Doamne, de ce mă simt de parcă aş vorbi cu un adolescent care face practică? Uite, îmi pare foarte rău dacă modul în care am făcut lucrurile pe aici... nu mai este pe placul tău.

Ridică mâna când simţi că Thorne e pe cale să îl întrerupă.

— Şi singurul motiv pentru care nu ţi-am spus deja să pleci dracului din biroul meu este că ai în mod clar nişte frustrări. Sau nu ai dormit suficient. Sau poate că e vorba de vreun medicament de care nu ştiu şi pe care ai uitat să îl iei... dar cert este că aşa stau lucrurile. Brigstocke îşi puse ochelarii la loc. Aşa că trebuie să le accepţi!

Thorne nu a spus nimic. S-a întors să se uite pe fereastră.

— Ce, acum ai de gând să te îmbufnezi?

— Totuşi... de ce nu lucrează mai mulţi oameni la prelucrarea informaţiilor care sosesc şi mai puţini la investigaţii?

— Ştii cât de stupid sună asta, nu? Brigstocke nu se obosi să aştepte un răspuns. Încearcă să-i pui această întrebare fiicei lui Thomas Bristow. Cred că îi datorăm să investigăm uciderea tatălui ei la fel de amănunţit ca pe oricare alta. La fel de corect.

— Da, înţeleg asta, dar...

— Poate că ar trebui să discuţi cu cei care alocă resursele pe aici. Sau mai bine, de ce nu-i dai un telefon ministrului de interne şi timp de zece minute să te iei de ea pentru că ne-a tăiat bugetele?

Sună telefonul lui Thorne. L-a scos din buzunar şi văzu pe ecran un număr necunoscut. Se uită la inspectorul-şef.

— Dă-i drumul, amice, răspunde.

Văzând că Thorne ezita, Brigstocke scoase hârtiile la care lucrase înainte ca Thorne să-l întrerupă.

— S-ar putea să fie altcineva pe care să poţi enerva, mai lasă-mă puţin pe mine.

Cel care a sunat s-a identificat ca fiind un anume ofiţer Brunt, care lucra la o secţie din Crystal Palace, şi a început să-i spună lui Thorne o poveste. După o jumătate de minut de ascultat, Thorne făcu un semn cu mâna pentru a-i atrage atenţia lui Brigstocke, iar cincisprezece secunde mai târziu se ridică de pe scaun.

— Ascultă, inspectorul-şef e lângă mine, aşa că te pun pe speaker...

Îşi puse telefonul pe biroul lui Brigstocke.

— Sunt inspectorul Brigstocke. Vă ascult.

— Aşteptaţi puţin.

Thorne se mişcă repede să deschidă uşa şi o chemă pe Tanner din sala de incidente. Imediat ce a intrat în birou, Thorne a spus:

— Bine, dă-i drumul.

— Deci, aşa cum i-am spus inspectorului Thorne...

Vocea lui Brunt avea ecou, dar era suficient de clară.

— Puţin după ora unsprezece, joi seara, poliţiştii au arestat o tânără pentru că era beată şi încălca... se pişa pe stradă în faţa pub-ului Sparrowhawk de pe Westow Hill, ca să fiu mai precis. Probabil că nici măcar nu ar fi arestat-o, dar nu s-ar fi luat la trântă cu unul dintre ei şi nu i-ar fi spart nasul bărbatului. Oricum, au adus-o la secţie...

Tanner şi Brigstocke se uitau amândoi la Thorne. Brigstocke a clătinat din cap şi a spus: „Ce naiba?”, dar Thorne a ridicat o mână să facă linişte.

— I-am luat amprentele şi probe ADN, după cum e procedura şi a fost eliberată pe cauţiune ieri dimineaţă, dar, iată care este chestia... când probele au fost introduse în baza de date acum aproape o oră, am găsit o potrivire cu două dintre locurile crimelor pe care le cercetaţi. Am verificat numerele de referinţă şi este vorba despre uciderea lui Sumner şi Reddy? Amprentele şi ADN-ul se potrivesc sută la sută.

Brigstocke spuse:

— La naiba.

Tanner doar se holba.

— Care este numele? Thorne se aplecă spre telefon. Numele femeii?

— Rebecca Driver, a spus Brunt. Douăzeci şi şase de ani. Lucrează la un supermarket local, adresa de domiciliu este pe Anerley Road.

Thorne se uită la Tanner. Ea a dat din cap.

— Pot să vă trimit toate detaliile. A fost foarte cooperantă, după ce şi-a revenit puţin...

— Deci, ai idee unde se află acum? Brigstocke veni repede în jurul biroului său şi se opri deasupra telefonului. Ce se întâmplă?

— Am trimis câteva unităţi pe Anerley Road acum cinci minute, răspunse Brunt. M-am gândit că vreţi să vă mişcaţi repede. Aştept să primesc veşti, dar vă asigur că putem să o luăm şi să o aducem la voi cât mai repede.

Brigstocke a cerut să i se facă legătura cu superiorul lui Brunt şi, în timp ce acesta a început să discute despre ceea ce spera să fie aranjamentele necesare pentru transfer, Thorne şi Tanner au ieşit pe hol.

— Avem acest nume la dosar, spuse Thorne. Cineva a sunat la telefon. Ieri, *cred.*

Tanner părea încă şocată.

— Cu siguranţă l-am văzut pe una dintre liste.

— Dar nu a fost verificat încă?

Thorne nu avea nevoie ca cineva să confirme ceea ce era deja evident. Glonţul pe care îl... *s-ar putea* să îl fi... evitat. O gafă de proporţii seismice care ar fi putut pune capăt mai multor cariere, indiferent de ce s-ar fi spus despre „priorităţile de investigare” şi „alocarea resurselor”. O greşeală care ar fi putut, dacă nu ar fi fost atât de norocoşi, să coste viaţa multor alţi oameni. După cum s-au întâmplat lucrurile, chemarea naturii după prea multă băutură şi un poliţist care a sfârşit cu nasul spart pare-se că i-a scos din bucluc.

*

Thorne se sprijini de peretele din camera de arest preventiv de la secţia de poliţie din Colindale şi privi cum Rebecca Louise Driver era arestată pentru uciderea lui Richard Sumner, Hari Reddy şi Thomas Bristow. Conform procedurii standard, celelalte încălcări ale legii şi agresarea unui ofiţer de poliţie urmau să fie adăugate la lista de acuzaţii

la momentul potrivit, deşi niciuna dintre aceste infracţiuni nu avea să facă o mare diferenţă dacă şi când ar fi venit vorba de sentinţă.

— Nu se ştie niciodată, spusese Hendricks, când Thorne îl sunase pentru a-i da vestea. Un judecător mai neîngăduitor i-ar mai putea da încă şase luni pentru urinatul în public.

Thorne privi cum îi erau scoase cătuşele, iar femeia îşi goli cu calm conţinutul buzunarelor, apoi pe cel al unei mici genţi de plastic: perie de păr, câteva articole de machiaj, o poşetă neagră lucioasă, tampoane. O urmări cum a semnat pentru bunurile ei, după ce ofiţerul de gardă le-a înregistrat şi i-a înmânat formularul necesar.

O auzi spunând: „Mulţumesc”.

I-a văzut privirea dezinteresată când a refuzat oferta de reprezentare juridică; o privire fixă şi apoi o încuviinţare din cap când ofiţerul a întrebat-o dacă era sigură. Avea o expresie uşor amuzată când a fost informată că va fi dusă într-o celulă „uscată” – unde i se vor scoate hainele pentru testele medico-legale şi unde se vor lua probe şi mostre de sânge şi păr – înainte de a i se da ceva de mâncare.

— Sunt alergică la nuci şi la crustacee, a spus ea.

Apoi, în timp ce ofiţerul care o aresta înainta şi îi punea o mână pe braţ, Thorne a văzut-o pe Rebecca Driver întorcându-se să se uite la el, ca şi cum ar fi ştiut foarte bine că el o urmărise tot timpul. Şi-a trecut degetele prin părul scurt şi închis la culoare şi, doar pentru o secundă sau două înainte de a fi condusă în celulă, Thorne văzu acelaşi zâmbet pe care îl arătase la camera de filmat din bibliotecă. Ca şi cum nu şi-ar fi dorit să fie în altă parte şi era fericită că Thorne era acolo să o întâmpine.

Ca şi cum ar fi fost încântată să-l vadă.

20

Ofiţerii Dipak Chall şi Susan White şi-au declarat numele pentru a fi înregistrate. Chall s-a uitat la ceas şi a anunţat că era ora şapte şi treizeci şi şase de minute seara, a aruncat o privire la femeia care stătea de cealaltă parte a mesei, apoi a deschis dosarul din faţa lui. Trecuse o oră şi jumătate de când ofiţerii de la Crystal Palace o escortaseră pe Rebecca Driver la secţia de poliţie Colindale.

Era un prim interogatoriu.

— Aţi refuzat oferta de reprezentare juridică în această fază a anchetei, spuse Chall. Aşa este?

Driver a dat din cap şi se uită în jurul camerei.

— Pentru înregistrare, vă rog.

— Da, am refuzat-o. Zâmbi pe jumătate. Este absolut corect.

— Mulţumesc, spuse Chall. Aşa, acum am să vă arăt fotografii ale unor obiecte care au fost ridicate de la adresa de domiciliu în momentul arestării.

A scos din dosar trei fotografii mari color ale pungilor de plastic găsite în spatele pungilor de mazăre şi cartofi din congelatorul din apartamentul lui Driver. Le-a aşezat în rând. Conţinutul pungilor era îngheţat, compactat, dar – mai ales în ceea ce priveşte ochii şi urechile – era destul de clar ce era.

— Puteţi explica ce căutau aceste obiecte în apartamentul dumneavoastră?

Driver nu se obosi să se uite.

— Nu comentez.

Chall scoase o a patra fotografie. Un bisturiu parţial ruginit care fusese descoperit înfăşurat într-un şerveţel într-o cutie de pantofi, sub patul lui Driver.

— Ne puteţi spune de ce poliţiştii au găsit acest obiect ascuns în apartamentul dumneavoastră?

— Nu comentez.

— Ne puteţi oferi o explicaţie pentru petele care par a fi pete de sânge uscat aici, pe lamă? Chall arătă cu degetul. Şi aici, pe mâner?

Nimeni nu se îndoia de fapt că bisturiul, care în prezent era testat pentru amprente şi ADN, era cel care fusese folosit la uciderea lui

Sumner, Reddy şi Bristow. În ceea ce priveşte punerea sub acuzare a inculpatei, existau deja suficiente probe pentru a obţine o condamnare rapidă, dar în timp ce aşteptau confirmarea medico-legală a armei crimei, Brigstocke fusese dornic să o supună pe Driver unui interogatoriu. Pentru a obţine versiunea ei.

— Bisturiul ne va asigura o condamnare, spusese inspectorul-şef. Dar nu strică să vedem ce are de spus în apărarea ei.

— Nu comentez, spuse ea.

White s-a aşezat în faţă şi a început să ţină acelaşi discurs pe care îl ţinuse de multe ori înainte. Discursul despre dreptul suspectului de a nu spune nimic şi despre dreptul juriului de a trage o concluzie negativă din tăcerea ei. Detectivul nu ajunsese prea departe când Driver se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele.

— Glumesc doar, spuse ea. Am multe de spus.

Într-un birou, care în alte ocazii era gol, aflat două etaje mai sus, Thorne şi Tanner stăteau holbându-se la ecranul unui computer care transmitea în direct imaginile video şi audio din sala de interogare. Tanner clătină din cap.

— Am văzut oameni interogaţi pentru că nu şi-au plătit licenţa TV care păreau mai nervoşi decât ea.

— Nu este deloc agitată, spuse Thorne. Uită-te la ea.

Driver purta un hanorac gri obişnuit şi pantaloni de trening, iar pantofii Dr. Martens fuseseră înlocuiţi cu nişte adidaşi de un alb murdar. Colecţia de inele şi brăţări groase de argint îi fusese scoasă, dar încă purta machiajul pe care îl avea când fusese adusă. Un strat gros de fond de ten palid care o făcea să arate aproape ca o păpuşă.

— E ca un porc în rahat.

— Să revenim la fotografii, spuse Chall, împingând primele trei poze mai în faţă.

— Ce e cu ele?

— Ei bine, ne poţi spune de ce aveai aşa ceva în frigider?

— Vorbeşti serios? Driver făcu o grimasă. Altfel ar fi împuţit tot apartamentul.

— Târfă mică şi încrezută, a spus Tanner.

— Las-o să se distreze, i-a răspuns Thorne. Mâine pe vremea asta va fi în arest preventiv

— Vrei să ne spui ce sunt? întrebă Chall.

Driver s-a aplecat în faţă, se prefăcea că studiază cu atenţie fiecare fotografie.

— Nu este chiar cel mai dificil test din toate timpurile...

A pus un deget pe fiecare fotografie în parte. Unu, doi, trei.

— Ochi, urechi, limbă. Ce urmează?

— Ce-ar fi să ne spui de la cine au fost luate aceste părţi ale corpului?

A suspinat şi a scuturat din cap.

— Nu ar fi mai amuzant pentru tine dacă mi-ai pune întrebări la care nu ştii deja răspunsul?

Thorne îşi luă telefonul şi îi trimise un mesaj text lui Susan White: *Maimuţe.*

— Aceştia sunt ochii pe care i-ai recoltat de la Thomas Bristow.

Chall a arătat spre o fotografie. White şi-a scos telefonul când a simţit că vibrează. A aruncat o privire la mesaj.

— I-am recoltat? Driver pufni în râs, repetând cuvântul ca şi cum nu l-ar mai fi auzit niciodată. Ei bine, de fapt, i-am cules cu o lingură de supă, dar nu mă deranjează dacă vrei să te dai mare folosind cuvinte pompoase.

— Am înţeles care e modelul, spuse White. Ştim de referinţele la „să nu vezi, să nu auzi”.

Driver se foi pe scaun pentru a se uita la ea.

— Ei bine, îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Începusem să cred că mi-am pierdut timpul.

— Şi treaba cu numele. Tom, Dick şi Hari.

— Da, v-a plăcut? Părea încântată. Face totul un pic mai interesant, cred eu. Atât pentru voi, cât şi pentru mine.

— Dar de ce cele trei maimuţe înţelepte?

White se uită la Chall şi clătină din cap.

— E ceva despre care ai citit într-o carte? întrebă Chall. Ştim cât de mult îţi plac cărţile. Sunt sute de cărţi în apartamentul tău, după câte se pare. Trebuie să fie cam toate cărţile despre crime bazate pe fapte reale scrise vreodată, aşa a spus unul dintre ofiţeri.

Lui Driver îi pieri zâmbetul.

— Are legătură cu ceva ce ai citit acolo, nu-i aşa? Chall se aplecă

spre ea. Cele trei maimuţe înţelepte. E doar o imitaţie patetică?

Driver îşi lăsă capul în jos şi se scufundă în scaun.

— Nu mai pare atât de încrezută acum, spuse Tanner.

Thorne se uită fix la ecran. Privea cum Driver ridică încet mâna ca şi cum ar fi vrut să pună o întrebare, a ridicat patru degete şi le-a fluturat spre cei doi detectivi, de parcă le-ar fi făcut cu mâna.

— Ce naiba face? a spus Thorne.

— De fapt, sunt patru.

Driver ridică capul şi îi zâmbi lui Chall, de parcă s-ar fi bucurat de o glumă pe care nu o înţeleseseră încă.

— Sunt patru maimuţe înţelepte. Să nu vezi, să nu auzi, să nu vorbeşti şi... să nu faci. Poate că ar trebui să te informezi. Apar doar în unele poveşti... statuia, şi este ignorată de obicei pentru că patru este un număr care aduce ghinion în cultura japoneză. Toată povestea vine din Japonia, ştiţi asta, nu-i aşa?

Chall şi White s-au privit unul pe celălalt şi, la două etaje deasupra lor, Thorne şi Tanner au făcut acelaşi lucru.

Driver se lăsă pe spate şi îşi ridică din nou încet degetele, unul câte unul, numărând.

— Unu, doi, trei... patru...

— Despre ce vorbeşte? a întrebat Tanner.

— Sedzaru. Driver se uită de la Chall la White, ca şi cum ar fi aşteptat un semn că au înţeles. Acesta este numele celei de-a patra maimuţe înţelepte, dacă te ajută.

Thorne şi-a luat telefonul şi a trimis un alt mesaj: *Luaţi o pauză.*

Thorne a stat zece minute de vorbă cu Brigstocke. Inspectorului îi mai trebuită încă patruzeci şi cinci de minute pentru a obţine autorizaţia necesară de la superiorii săi pentru a se face aranjamentele tehnice. Apoi cineva a apăsat butonul de trimitere.

Melita a sunat când Thorne era la jumătatea drumului de întoarcere spre Kentish Town.

— Te-ai uitat la el?

— De două ori, răspunse Melita. Şi nu cred că trebuie să fii atât de îngrijorat. Cred că se joacă cu voi.

— Trebuie să existe o posibilitate, totuşi, nu?

Thorne îi spusese deja ce îl îngrijora pe el şi pe restul echipei. A

patra maimuţă înţeleaptă, sugerând un al patrulea cadavru, încă nedescoperit.

— Sau poate că mai este cineva implicat despre care nu ştim încă şi cea de-a patra crimă i-a fost atribuită lui.

— Ceea ce este exact genul de lucru la care vrea să vă gândiţi cu toţii, spuse Melita. Este vorba de putere, Tom, iar acum, să se joace cu voi este singura formă de putere pe care o are. Nu e ca şi cum nu ai şti toate astea.

— Probabil că ai dreptate, dar încă aşteptăm rezultatele despre bisturiu, aşa că vom continua să vorbim cu ea.

— Cum credeţi voi, dar nu cred că jocurile se vor opri.

— Poţi să vii mâine dimineaţă?

— Am pacienţi.

— N-aş întreba dacă n-ar fi important.

— Şi pacienţii mei sunt importanţi.

— Cred că ar fi de ajutor dacă ai urmări-o, asta e tot.

Thorne trecu la rolul de iubit, deşi nu era sigur că va fi mai convingător.

— Haide, ştiu că te interesează şi poate că vei putea scrie un fel de... lucrare din asta. Un capitol într-un manual sau ceva asemănător.

— Din nou, este exact ceea ce vrea ea.

— Doar pentru o oră, spuse Thorne.

21

— Unde este celălalt tip astăzi? întrebă Driver, după ce au fost îndeplinite formalităţile. Tipul indian.

Nicola Tanner nu s-a deranjat să ridice privirea din notiţe.

— Sergentul detectiv Chall este ocupat cu o altă anchetă în această dimineaţă.

Driver a dat din cap, gândindu-se la asta.

— Aşadar, lucraţi prin rotaţie, nu-i aşa? La fel ca într-un supermarket, în principiu.

— Nu chiar.

White a verificat dacă are telefonul dat pe silenţios şi îl strecură în buzunar.

— Deci, s-ar putea să vină şi alţi detectivi?

— Alţii? întrebă White.

— Este posibil, răspunse Tanner. Dacă e nevoie de noi în altă parte.

Acum aruncă o privire peste birou.

— Cazul tău nu este singurul de care ne ocupăm.

Două etaje mai sus, Thorne şi Melita stăteau în faţa calculatorului. Thorne adusese cafea şi câteva produse de patiserie, drept mulţumire. Melita avea caietul deschis şi începuse deja să îşi ia notiţe.

— Foarte bine, spuse ea. Nu o lăsa să creadă că este atât de importantă.

— Nicola se pricepe la asta, spuse Thorne.

— Va trebui să o facă.

— Putem să ne întoarcem la maimuţele înţelepte? Tanner îi aruncă o privire detectivului White, ca şi cum ar fi fost puţin confuză. Indiferent de câte or fi la număr.

White a ridicat din umeri, ca şi cum nici ea nu ştia sigur.

— Sunt patru. V-am spus deja. Momentul de iritare fusese scurt, dar nu trecuse neobservat. Patru.

— Da, ne întrebam ce ai vrut să spui cu asta.

Driver ridică din nou patru degete, aşa cum făcuse în seara precedentă. Le mişcă încet. Apoi, după ce şi-a dat seama clar unde se află camera, s-a întors şi a privit în sus pentru a face cu mâna.

— Ce ai vrut să spui, Rebecca?

Thorne se holba la ecran, la tânăra care se uita la el. O faţă bosumflată, apoi un zâmbet prostesc intenţionat al cuiva care încearcă să strice o fotografie. Machiajul fusese îndepărtat peste noapte şi, lipsită de mască, aşa palidă şi plină de coşuri, ar fi putut fi doar o adolescentă nervoasă care se dădea mare.

— Vrea să-ţi atragă atenţia, spuse Melita.

Thorne se întoarse.

— Mie?

— Oricui crede ea că urmăreşte înregistrarea. Nu contează cine e.

— La ce te-ai referit când i-ai spus detectivului Chall că sunt patru maimuţe înţelepte?

Driver s-a întors spre cei doi detectivi, a analizat întrebarea lui Tanner şi a ridicat din umeri.

— Nu m-am referit la ceva anume. Vă spuneam doar adevărul. Este important să ştiţi cum s-au întâmplat lucrurile. De ce trebuie ca totul să însemne ceva?

— Este de mare ajutor, spuse White.

— Ei bine, încerc să fiu de ajutor, răspunse Driver.

— Şi noi apreciem asta.

— Asta e tot ce contează, nu-i aşa?

Melita a mâzgălit ceva în carneţelul ei.

— Mă interesează să ştiu de unde ţi-a venit ideea, spuse Tanner.

Driver părea şi ea interesată. Se aplecă în faţă şi începu să bată cu degetele în masă.

— La crime vă referiţi?

— Da, crimele... şi modul în care au fost comise. Lucrurile pe care le-ai făcut victimelor după aceea.

— Nu întotdeauna s-a întâmplat după ce le-am omorât, spuse Driver.

— Nu...

— Uneori eram puţin prea excitată. A mai aruncat o privire spre camera de filmat, ridicând uşor din umeri. Nu puteam să aştept.

— Iisuse, spuse Thorne. Chiar este mândră de asta?

— Probabil, răspunse Melita.

Au privit cum Tanner a dat pur şi simplu din cap şi a continuat.

— Asta e bine. Melita mâzgălea din nou. Este important să nu te laşi

ademenit de jocurile ei...

— Am vorbit deja despre numărul mare de cărţi care au fost găsite în apartamentul tău, zise Tanner.

— Îmi plac cărţile, răspunse Driver.

— Cui nu-i plac?

— Aţi fi uimiţi. Unii oameni sunt nişte cretini.

— Numai că nu-mi amintesc să fi văzut prea multe despre mitologia japoneză pe listă. Deci?

— E ceva ce am văzut la televizor, spuse Driver. Sau poate pe internet. Pur şi simplu îţi rămân chestii în minte, ştii?

— Presupun că da, răspunse Tanner.

White îi luă locul.

— Aseară, ai părut să te agiţi puţin când detectivul Chall a sugerat că totul ar putea fi ceva ce ai... copiat de undeva. O imitaţie.

Lui Driver i se păru amuzant. Cu siguranţă nu dădea semne de iritare, cum făcuse cu o seară înainte sau cu câteva minute mai devreme.

— Există o diferenţă între a copia ceva şi a fi influenţat de el. Suntem cu toţii suma influenţelor noastre, nu-i aşa?

— Aşadar, ai comis aceste trei crime pentru că ceva te-a influenţat?

Driver se lăsă pe spate, cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Ei bine, nu chiar ceva.

Thorne se îndreptă de spate.

— Ce?

— Alte jocuri, spuse Melita.

— Cineva, completă Tanner. Spui că ai făcut aceste lucruri pentru că cineva te-a influenţat.

— Nu m-a influenţat, o corectă Driver. Mi-a cerut-o. Părea mulţumită de privirea pe care au schimbat-o Tanner şi White, de reacţia pe care probabil că şi-o imagina din partea celor care observau procedurile din altă parte. Nu, nici „cerut” nu este chiar corect. A *sugerat...* da, aşa e mai bine. Ştiind că eram foarte influenţabilă, înţelegeţi ce vreau să spun? Ştiind că o făcusem deja de o sută de ori în mintea mea, că o făcusem toată viaţa mea, de fapt.

A zâmbit şi a dat din cap, de parcă ar fi mărturisit că îşi petrecuse o viaţă întreagă furând mărunţişuri din magazine.

— Este vorba de cineva special care mi-a dat acel mic imbold, asta e

tot. M-a făcut să mă simt suficient de curajoasă să îmi depăşesc limitele.

Thorne a început să compună un mesaj care conţinea un singur cuvânt, dar Tanner a pus întrebarea înainte ca el să îl trimită.

— Cine?

Driver a clătinat încet din cap, neputând sau nedorind să răspundă. A privit în jos, la blatul mesei, timp de o jumătate de minut, înainte de a-şi ridica în sfârşit privirea, părând brusc neliniştită. Mai palidă ca niciodată.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu mă simt prea ingenioasă... Cred că am nevoie de o pauză. Pot să iau o pauză dacă vreau, nu-i aşa?

22

Erau şase la număr, aşezaţi în jurul unei mese într-o sală de conferinţe mult prea încălzită de la etajul al doilea. Brigstocke o privi pe Melita deschizându-şi caietul şi spuse:

— Cred că ar fi util să auzim părerile doctorului Perera înainte de reluarea interviului.

Thorne stătea lângă ea. Aruncă o privire la cuvântul pe care ea îl sublimase cu cincisprezece minute înainte.

— Suspectul vostru este prea binevoitor, spuse Melita. Oferă prea multe, prea repede, şi cred că asta ar putea fi un motiv de îngrijorare. Este ceva la care chiar v-aş ruga să vă gândiţi.

— Crezi că ne trage pe sfoară? întrebă Brigstocke.

— Nu, nu neapărat. Nu spun că ceea ce vă spune nu este adevărat, sau cel puţin este adevărul ei. Doar că totul pare un pic prea uşor. Se întoarse spre Thorne. Nu crezi?

— Cu siguranţă pare cam prea nerăbdătoare, răspunse el.

— Am vorbit deja cu Tom despre asta... A făcut o pauză, se agită o secundă sau două, apoi se corectă. Cu inspectorul Thorne, şi cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât încep să văd mai multe discrepanţe.

Tanner se uită la ea.

— În ceea ce priveşte declaraţiile ei?

— De la bun început, spuse Melita. De când au început crimele.

Brigstocke se uită la Tanner şi la Thorne. Apoi spuse:

— Continuaţi.

— Credeţi cu toţii că această tânără este inteligentă, nu-i aşa? Melita se uită la cei adunaţi în jurul mesei. Chall şi White au dat din cap. Corect. Adică, majoritatea oamenilor care fac astfel de lucruri sunt, chiar dacă nu este ceea ce aţi putea considera o inteligenţă convenţională. Asta nu înseamnă că este bună la şah sau la rebusuri... dar are un simţ al vicleniei foarte dezvoltat, în orice caz. O viclenie animalică, dacă vreţi. Dar, dacă acceptăm că aşa stau lucrurile, de ce a început prin a se ascunde de camerele de luat vederi luând toate măsurile posibile pentru a le evita, iar apoi a început foarte repede să se expună în faţa lor?

— Corect.

Thorne a dat din cap către Tanner şi Brigstocke.

— Dintr-odată apare în mai multe fotografii decât o Kardashian.

— Foloseşte un telefon cu cartelă preplătită şi adrese de e-mail care nu pot fi urmărite, îşi schimbă înfăţişarea pentru fiecare crimă... dar nu face niciun efort pentru a distruge probele criminalistice, în ciuda cărţilor din biblioteca ei care ar indica faptul că ştie totul despre asta. Ar fi fost destul de simplu să ia telefoanele şi computerele victimelor sale. Asta v-ar fi făcut munca mult mai grea, dar, din nou, ea a ales să nu o facă. Era foarte bine pregătită pentru crime, în ceea ce priveşte selectarea victimelor, sedativele şi aşa mai departe... atunci, de ce a fost atât de neglijentă după aceea? Melita se uită la Brigstocke. Eu doar pun întrebarea.

— Vrei să spui că se află exact acolo unde vrea să fie? întrebă Tanner.

— Doar vă spun că există şi posibilitatea asta, atâta tot. Pentru una dintre victime este o tânără care caută dragostea. Pentru alta este o escortă. Ea este totul pentru toţi bărbaţii, aşa că, poate pentru tine este cu totul altceva.

— Începe să aibă sens când le pui cap la cap, spuse Thorne. Că poate nu se străduia atât de mult pe cât credeam noi să nu fie prinsă.

— Exact, spuse Melita. Uită-te doar la cum a fost prinsă.

— Deci, poate că nu a fost vorba de gramul de noroc, aşa cum crezusem noi, spuse Brigstocke.

Melita şi-a închis caietul.

— Este doar o sugestie.

— Arestată pentru că s-a pişat în public? Thorne se uită la şeful său. Mai degrabă, cred că şi-a căutat-o.

Brigstocke îi mulţumi Melitei pentru contribuţia ei, apoi se întoarse spre Tanner şi White.

— Ei bine, ar trebui măcar să ţineţi cont de tot ce a spus doctorul Perera, când vă întoarceţi acolo...

— Pot să vorbesc cu ea? întrebă brusc Melita.

Thorne se uită fix la ea. Era un lucru despre care nu discutaseră.

— Ei bine, nu e ceva ce aş putea să autorizez aşa, pur şi simplu, spuse Brigstocke. Nu este... o procedură standard, ca să spunem aşa.

— Mie mi se pare o idee bună, spuse Chall.

— Ce ai în minte? întrebă Brigstocke.

— Nu cred că ar fi foarte raţional să mărşăluim acolo cu un plan, spuse Melita. Nu unul care să nu se poată schimba de la un moment la altul, oricum. Există cu siguranţă motive să credem că femeia are o tulburare narcisistă de personalitate, aşa că înţelept ar fi să folosim o abordare iniţială care să o facă să se simtă specială. Să fie exaltată. Dar, până când nu sunt sigură de acest diagnostic, o astfel de abordare ar putea fi de fapt contraproductivă. Cred că ar trebui să stau şi... să vorbesc cu ea şi să văd unde duce asta.

— Suge-o şi vezi, Russell.

Thorne îşi dădu imediat seama că ar fi putut să-şi aleagă mai bine cuvintele, deoarece aceasta nu era o abordare pentru care detectivul era cunoscut.

— Oricum se va duce la fund, aşa că, dacă joacă un joc pe care nu l-am descoperit încă, nu văd ce s-ar putea întâmpla rău.

— Mie îmi convine, spuse Tanner.

Brigstocke părea încă departe de a se simţi confortabil cu această idee, aranjându-şi între timp ceea ce mai rămăsese din freza lui.

— Bine, dar va trebui să o informăm de intenţiile noastre când se va simţi suficient de bine. Fă-i din nou oferta de reprezentare legală. Va trebui să îşi dea consimţământul, evident.

— Desigur, spuse Thorne. Totuşi, consider că avem şanse.

— O să te muşte de mână, spuse Melita.

23

Thorne fusese privit de câteva persoane foarte înfricoşătoare în timpul carierei sale, dar chiar dacă nu părea mai periculoasă decât un elev obişnuit de clasa a şasea, să stea faţă în faţă cu Rebecca Driver era cu siguranţă inconfortabil. O privi în ochi cât de mult a putut, amintindu-şi privirea pe care i-o aruncase cu o seară înainte. Nu încetase să se holbeze la el din momentul în care intrase în sala de interogatoriu. Stătea dreaptă, dădea din cap, ca şi cum l-ar fi salutat. Un zâmbet abia schiţat, iar ochii ei mari se fixaseră pe ai lui în timp ce el parcurgea formalităţile de dinaintea interogatoriului.

— Mă bucur că te simţi în stare să continui, Rebecca, a spus el.

— Nu-ţi face griji.

— Doctorul a spus că nu există niciun motiv pentru care să nu o faci.

— V-am spus că nu era nevoie de un doctor. Încă se holba la el. Am vrut doar să luăm o pauză, atâta tot.

Voia ca ea să ia deciziile, asta îi spusese Melita. Voia să facă lucrurile în ritmul ei, să stabilească programul şi poate chiar agenda.

— Şi îţi mulţumesc că ai fost de acord să o vezi pe doctorul Perera.

— Oh, chiar aşa? Acum Driver se întoarse spre femeia care stătea în stânga lui Thorne. Privirea ei era la fel de pătrunzătoare, la fel de înfometată. Am crezut că ea a venit să mă vadă.

— Este doar un fel de a spune, zise Melita. Ne vedem una pe cealaltă.

— Da. Dar nu cum te vezi cu el. A zâmbit şi a dat din cap către Thorne. A făcut o gaură cu degetul mare şi arătătorul şi a împins încet degetul celeilalte mâini înainte şi înapoi prin ea. Nu aşa.

Thorne s-a simţit de parcă ar fi primit un pumn în stomac. S-a uitat la Melita şi s-a luptat cu nevoia copleşitoare de a interveni. Fusese de acord să o lase pe ea să conducă discuţia, să încerce să nu-i stea în cale, dar acum, mai mult decât orice, voia să ştie cum naiba aflase Driver despre relaţia lor. A tras aer în piept şi şi-a spus că bineînţeles că nu ştia, voia pur şi simplu să îl provoace. Testând terenul. Va face tot ce-i stă în putinţă să ne provoace, pentru a fi în avantaj, nu asta spusese Melita?

Aproape că s-a convins singur.

Melita a ignorat comentariul lui Driver şi şi-a deschis caietul.

— Cum a spus şi inspectorul Thorne, mă bucur că ai fost de acord cu asta. Sper că va fi de folos.

— Pentru voi sau pentru mine?

— Ei bine, ştii că lucrez cu poliţia, spuse Melita. Aşa că sunt sigură că te poţi descurca.

— Deci, ce? Îmi spui că nu eşti interesată de mine? Din punct de vedere profesional sau orice altceva.

— Sunt foarte interesată.

Melita se uită în jos la notiţele ei.

— Ce-ar fi să vă economisesc puţin timp?

— Sună bine pentru mine, spuse Melita.

— Grozav.

Driver se aplecă înainte şi îşi drese glasul.

— Am fost hărţuită la şcoală? Da, un pic. Am fost o bătăuşă la şcoală? Da, şi asta. Am avut o copilărie fericită? Nu, nu în mod special. Punea singură întrebările, apoi răspundea la ele ca şi cum cineva ar fi citit rezultatele la fotbal. Mi-au cumpărat mami şi tati o bicicletă? Bună întrebare... da, mi-au cumpărat, dar era o bicicletă de mâna a doua, fără viteze. Am fost pipăită când eram copil? Da, foarte mult, ar trebui să mulţumesc pentru asta. Aud voci? Da, bineînţeles, dar nu le aude toată lumea? Vocea care îmi spune că e cam nasol să lucrez într-un supermarket, dar ce altceva să fac cu trei examene GCSE[5]? Vocea care îmi spune să cumpăr o anumită pereche de pantofi, apoi o alta care îmi spune să nu fiu proastă pentru că nu mi-o pot permite. Vocea mea, adică. A mea. Se aşează pe spate şi îşi trase suflarea, mulţumită de ea însăşi. Deci, marea întrebare. Există vreo legătură între toate astea care să explice de ce stau aici în acest trening oribil? De ce globii oculari ai bătrânului ăluia au fost împachetaţi în congelator în spatele inelelor mele de ceapă congelată? Tu să-mi spui.

Thorne se holba la ea, privirea ei era acum fixată pe tavan. Melita îi tot bătuse obrazul cu privire la faptul că Driver voia să fie în centrul atenţiei, dar el nu era convins că femeia era atât de încrezătoare pe cât sugerau lăudăroşeniile ei. Îşi aminti ce-i spusese Melita cu câteva zile

---

[5] În Regatul Unit, cu excepţia Scoţiei, o calificare într-un anumit domeniu, obţinută în urma unui examen, de elevi cu vârste cuprinse între 14 şi 16 ani

înainte, despre faptul că ucigaşul juca un rol. Zâmbetul părea ceva pe care şi-l lipise pe faţă şi el simţea că existau destule bubiţe gata să explodeze, chiar sub aparenta nepăsare.

Furie şi ruşine. Vinovăţie.

— De fapt, voiam să te întreb despre ceva ce ai menţionat mai devreme azi, spuse Melita. Despre influenţă.

— Oh. Driver părea puţin dezamăgită, dar ridică din umeri şi se aplecă înainte.

— Ei bine, nici măcar nu pot spune că plătesc pentru mica noastră şedinţă de terapie, nu-i aşa? Aşa că presupun că depinde de tine.

— Bine. Melita a dat din cap şi s-a întors la notiţele ei. Ai pomenit despre asta în timpul discuţiei despre cărţile tale... despre cum te-a influenţat ceva ce ai citit? Cineva despre care ai citit. Cineva special, cred că aşa ai spus.

— Aşa este.

— Deci, presupun că nu este cineva pe care l-ai întâlnit.

— Din păcate, nu.

— Dar nu suntem de obicei influenţaţi de oamenii pe care îi cunoaştem?

— Poţi să cunoşti pe cineva şi fără să-l întâlneşti.

— Prin părinţi şi prieteni?

— Poate, dacă eşti norocos.

Melita se aplecă mai aproape şi îşi coborî puţin vocea.

— Chiar vreau să înţeleg ce încerci să spui, Rebecca. Cum poate cineva să fie influenţat de un străin?

— Ce vrei să spui?

— Nu mă refer doar la faptul că îmi place cineva sau că îl admir. Mă refer la a fi cu adevărat influenţat să faci genul de lucruri de care eşti acuzată.

— Te pot influenţa prin cine sunt, prin ceea ce spun.

— Ce spun?

— Adică ideile lor.

— Da, dar dacă eu cred în pace, în a nu face rău nimănui, nu este pentru că aşa mi-a spus John Lennon.

Driver izbucni în râs.

— Ce fel de ratat vrea să creadă în aşa ceva?

Thorne se întoarse când auzi o bătaie în uşă şi văzu capul lui Chall apărând în cadru.

— Domnule...? Îmi pare rău, dar am nevoie de un minut.

Melita şi-a închis caietul, iar Thorne îşi înăbuşi o înjurătură în timp ce începea procesul de suspendare a interviului.

— Păcat. Driver a clătinat din cap. Mă simţeam destul de bine.

În timp ce Driver era escortată înapoi în celulă şi Melita rămase în uşa sălii de interogatoriu, Thorne îl urmă pe Chall până la capătul celălalt al coridorului. A spus:

— Sper că e vorba despre ceva important.

— Ei bine, nu ştiu cât de bine e, spuse Chall.

— Haide, Dipak...

— Au venit rezultatele de la laborator despre bisturiu.

— E arma crimei?

Chall a dat din cap.

— ADN-ul lui Sumner, Reddy şi Bristow se potriveşte. Avem sângele tuturor victimelor pe el.

Era vestea pe care o aşteptau cu toţii, aşa că Thorne nu s-a putut abţine să nu se întrebe, de ce Chall nu trimisese un SMS sau nu aşteptase o pauză firească în timpul interviului. De ce detectivul nu părea la fel de încântat de asta pe cât ar fi trebuit să fie.

— De ce cred că urmează un dar?

Acum, Chall chiar părea nervos.

— Păi, este un profil mixt... evident, sunt o mulţime de amprente pe care nu am reuşit să le identificăm, dar au găsit şi un alt profil de sânge pe lamă. Este un pic mai degradat decât celelalte, dar am găsit o potrivire şi pentru el.

— Şi...?

— Este Dr. Hendricks.

Thorne se holba la el, conştient că ar fi trebuit să spună ceva, dar nu a putut decât să ridice încet mâna spre ceafă, cu degetele frecându-se agitate. A încercat să înghită, dar nu a putut. Se simţea rău.

— Poate că cineva a făcut o greşeală, a spus Chall. Adică, nu are niciun sens, pentru că doctorul Hendricks nu s-a apropiat de bisturiu. Nici măcar nu l-a văzut.

— Corect.

— Domnule...?

Thorne se întoarse şi se îndreptă spre sala de interviuri, înţelegea că găsirea sângelui lui Phil Hendricks pe acea lamă era perfect logică. Nu putea fi decât o singură explicaţie şi, oricât de înspăimântător ar fi fost, ştia exact de unde venise acel bisturiu. Numele fostului său proprietar.

Ştia cine era persoana specială.

PARTEA A DOUA

UN JOC

24

Uneori, se străduia să-şi amintească cine ar trebui să fie.

Trebuia să jongleze cu atât de multe, erau atât de multe lucruri pe care trebuia să le facă bine şi să le ţină socoteala. Nume şi accente şi detalii din orice scurtă biografie pe care o crease şi pe care o hrănea atent. Apoi, poate cel mai important, era aspectul său. Nu era extrem de complicat, pentru că nu era ca şi cum ar fi existat nenumărate versiuni ale lui care să se bată cap în cap la un moment dat. Asta ar fi cauzat mai multe probleme decât ar fi rezolvat. Aşa te sabotai singur. Nu, îşi lua întotdeauna doar măsurile de precauţie pe care le considera întemeiate şi necesare. Dar chiar şi atunci avea întotdeauna multe lucruri de care trebuia să ţină cont şi, în afară de lucrurile mai simple la care trebuia să se gândească de fiecare dată când se aventura afară – cum ar fi ochelarii sau lentilele de contact colorate, hainele, toate astea –, făcuse un număr oarecare de schimbări mai radicale de-a lungul anilor.

Lucrările stomatologice şi operaţiile de chirurgie estetică.

Nasul şi maxilarul şi... urechile, pentru numele lui Dumnezeu. Mulţumită scanării 3D şi a programelor de recunoaştere facială, caracteristicile geometrice unice ale urechilor unui individ erau acum o modalitate la fel de bună de identificare a unei persoane ca şi amprentele digitale. Cine ar fi crezut? Şi transplanturile acelea nenorocite de păr.

Stuart Nicklin se plimbă cu ceaiul şi se aşează pe canapea, apoi navigă câteva minute pe iPad-ul său. Trecându-şi uşor degetele deasupra scalpului încă sensibil, se uită pe câteva dintre site-urile unde ar putea fi menţionat ocazional. Aştepta să înceapă următorul concurs de după-amiază. Prefera emisiunile care se difuzau seara devreme, dar cele ceva mai proaste pe care le difuzau după prânz sau care se repetau pe canalele mai obscure la televiziunea prin cablu erau destul de distractive. Puteai să-ţi petreci toată ziua uitându-te la emisiuni de concursuri, dacă îţi plăcea. El nu o făcea, bineînţeles, pentru că avea alte lucruri de făcut.

Avea propria emisiune de organizat.

Tânăra doamnă Driver a fost o concurentă fantastică, chiar dacă a fost uşor impresionată de prezentator. Nu că el nu ar fi ştiut foarte bine că acesta era motivul principal pentru care femeile de genul ei voiau să

participe la emisiune. El era întotdeauna marea atracţie. Totuşi, jucase corect, se descurcase pe cât de bine ar fi putut el spera. Ajunsese până la capăt, se bucurase de fiecare minut şi, cel mai important, câştigase premiul cel mare. Nu că majoritatea oamenilor ar fi considerat închisoarea pe viaţă – ceea ce ar fi primit cu siguranţă ca fiind ceva foarte dezirabil, dar ea ştiuse întotdeauna care erau regulile, ce o va aştepta la sfârşitul rundei finale şi fusese foarte fericită să se dea de ceasul morţii. Frumos din partea ei.

Urmărindu-şi emisiunile preferate, nu a avut niciodată timp pentru cei slabi care nu reuşeau să se impună la ultimul obstacol. Cei care „au avut o zi minunată, mulţumesc foarte mult". Învinşii care clătinau din cap, mulţumiţi cu suma jalnică pe care o câştigaseră ajungând în finală şi care refuzau să facă ultimul pariu.

Care era rostul de a nu merge până la capăt?

Care era rostul oricărui lucru dacă nu aveai de gând să mergi până la capăt?

Şi-a pus iPad-ul deoparte şi a luat ziarul, trecând direct la ultimele pagini pentru a vedea cum se descurcă Tottenham Hotspur. Se descurcă mediocru, după cum s-a văzut. Nu-l interesa deloc fotbalul, credea că este inutil şi plictisitor, la fel ca oamenii care îl urmăreau, dar întotdeauna îşi făcea timp să verifice cum se descurcă Spurs.

Ceea ce era ciudat.

Se căută în buzunar după o cutie mică, pe care a deschis-o şi din care a scos o pastilă galbenă pe care a înghiţit-o repede. Întotdeauna i s-a părut amuzant faptul că, prin adăugarea a doar două litere, MDMA putea deveni MADMAN[6]. Nu că el ar fi fost aşa, desigur, nici într-un milion de ani, dar fusese descris ca atare de multe ori în trecut. Pentru că, astfel, era un subiect mai bun, pentru că oamenii erau leneşi şi lipsiţi de imaginaţie. Nu-l înfuria, nu-l mai înfuria, şi, în plus, un om cu care urma să aibă în curând o conversaţie interesantă ştia cu siguranţă mai bine.

Se întreba cum se va descurca Rebecca în închisoare. El se descurcase destul de bine, foarte bine până la sfârşit, învăţând repede cum să facă faţă zilelor care treceau greu, apoi cum să prospere datorită reputaţiei pe care şi-o câştigase. Ea avea să stea acolo mult mai mult

[6] Nebun

timp decât fusese el, desigur, şi nu era sigur că avea să se descurce la fel de bine ca el. Oricare i-ar fi reputaţia, era tot o femeie tânără până la urmă şi, deşi nu o cunoscuse niciodată în realitate, nu i se părea o persoană deosebit de... rezistentă.

Începu emisiunea, iar el dădu din cap, în timp ce asculta melodia veselă, gândindu-se la leagăne şi la împrejurimi. La partea bună a lucrurilor. Cel puţin Rebecca va avea destul timp să citească.

Cel mai important dintre toate era, bineînţeles, faptul că iapa prostuţă va obţine în sfârşit notorietatea pe care şi-o dorea. Acesta fusese întotdeauna jackpot-ul pentru care juca, iar acum avea tot restul vieţii înăuntru pentru a se bucura de el. Ea îşi dorise ceea ce avea el, iar el înţelegea asta, pentru că o mulţime de oameni o făceau. Marea diferenţă era că acum nu mai era în spatele gratiilor şi, dacă avea de ales, ar fi preferat ca situaţia să rămână aşa. În cele din urmă, alegerea nu va fi a lui, dar asta era bine, pentru că acesta era noul joc. Marea decizie pe care noul jucător ar trebui să o ia la final.

Nicklin se lăsă pe spate şi sorbi din ceai. Se gândi la rezultatele care ar putea apărea. Totul depindea de faptul dacă următorul concurent, unul foarte special, era dispus să îşi asume acel ultim risc.

25

— Deci, ai venit din nou în localul meu...

Hendricks privi în jurul barului de la Spread Eagle şi îşi îngustă ochii, suspicios.

— Ai băut un rând şi plăteşti pentru gustări. Sorbi din Guinness, gândindu-se la asta. Deci ori e vorba despre ceva rău, cum ar fi că ai cancer, ori că l-ai găsit pe Dumnezeu... ori poate că ideea e să mă îndopi cu băuturi tari până când standardele mele încep să scadă, pentru că în sfârşit te gândeşti să îţi schimbi orientarea şi vrei ca eu să îţi arăt uşor calea. Se uită la Thorne. Sunt măcar pe aproape?

— Din păcate nu, spuse Thorne.

— Bine, pentru că altfel, crede-mă, nu aş fi blând cu tine.

Thorne reuşi să schiţeze un zâmbet slab şi îl lăsă pe Hendricks să râdă. Era bine, pentru că s-ar putea să fie ultima dată când râdeau. Existau două lucruri pe care prietenul său cu siguranţă că nu le va găsi niciodată amuzante: secretul pe care cei doi îl împărtăşeau cu Nicola Tanner şi omul despre care Thorne îl chemase pe Hendricks aici pentru a vorbi. Omul despre care acum credea că reapăruse în sfârşit.

Thorne bău şi el un pahar şi trecu repede la povestit.

— La naiba, spuse Hendricks, când Thorne a terminat.

A rostit cuvântul în linişte, cu vocea inertă. A mai zis-o o dată, apoi a dat repede pe gât jumătate din berea care îi mai rămăsese şi a dat din cap spre bar.

— Ar fi bine să mai aduci câteva, amice.

— Îmi pare rău, Phil...

— Eşti sigur, totuşi? Hendricks se aplecă peste masă. Deci, da, foloseşte bisturiul ăla.... bisturiul pe care prietenii lui Nicklin l-au folosit pe mine, ca să-i ucidă pe cei trei tipi, dar de unde ştii că Nicklin a avut ceva de-a face cu asta?

— Pentru că ea ne-a spus, răspunse Thorne. Nu i-a spus numele niciodată, dar numai pentru că ştia foarte bine că urma să aflăm singuri. Se juca, aşa cum a spus Melita că va face. Nu făcea decât să tot bată câmpii despre „cineva special" care o inspirase, ca şi cum ar fi fost nenorocitul ei de ghid spiritual sau ceva de genul ăsta.

Thorne se holba la mâncarea din faţa lui şi se întreba de ce se

deranjase să o comande, pentru că se îndoia că vreunul dintre ei ar fi reuşit să ia măcar o îmbucătură.

— El este cel care a făcut să se întâmple toate astea, aşa cum face întotdeauna. Nu cred că s-au întâlnit vreodată, dar ar fi putut la fel de bine să îi pună bisturiul în mână.

— De ce, totuşi?

— Haide, Phil, îl cunoşti la fel de bine ca şi mine. E doar modul lui de a ne spune că e prin preajmă. Se foloseşte de cadavrele victimelor pentru a ne saluta.

Hendricks se aşează pe spate şi închise ochii, ca şi cum l-ar fi durut ceva.

Sau poate că doar îşi aducea aminte, se gândi Thorne.

Cu şase ani în urmă, Thorne îl escortase pe Stuart Nicklin pe o insulă îndepărtată de pe coasta galeză. După zece ani de închisoare, Nicklin promisese să dezvăluie locul unde se afla un cadavru: tânărul pe care îl omorâse şi îl îngropase pe insulă cu mulţi ani în urmă. Bineînţeles, acest lucru făcuse parte dintr-un plan elaborat şi a avut ca rezultat faptul că Thorne fusese făcut de râs şi Nicklin scăpase din custodia poliţiei. Partea esenţială a acţiunii a implicat răpirea şi întemniţarea lui Phil Hendricks şi, pentru a arăta foarte clar gravitatea situaţiei lui Thorne, Nicklin a aranjat ca o bucată de piele de mărimea unei coli A4 să fie tăiată cu un bisturiu de pe spatele lui Hendricks şi să-i fie livrată lui Thorne într-o pungă prin poştă.

Thorne îşi dăduse seama imediat la ce se uita.

Recunoscuse tatuajele.

În cele din urmă, pus să aleagă între viaţa prietenului său şi libertatea lui Nicklin, Thorne luase singura decizie pe care o putea lua; decizia pe care Nicklin ştia că o va lua de la bun început. Deşi îi era evident recunoscător lui Thorne pentru că alesese să-i salveze viaţa, Hendricks era conştient că Thorne fusese motivul pentru care fusese răpit de la bun început, aşa că, deşi se vărsaseră lacrimi atunci când se revăzuseră, nu se arătase în mod oficial recunoscător. Se făcuseră doar câteva glume seci atunci când Thorne îi înmânase lui Hendricks înapoi propria piele, glume timide şi o etalare simulată a masculinităţii, până când, în cele din urmă, totul devenise pur şi simplu... ciudat. Oricum, nu prea era timp pentru analize post-mortem pline de emoţii de ambele

părţi, având în vedere că trebuiau să se ocupe de ce se întâmpla în presă: era în joc o carieră şi vânătoarea continuă a unui nebun evadat, iar Hendricks avea de suportat nenumărate grefe de piele şi săptămâni întregi de terapie pentru traume.

Le-a luat amândurora ceva timp până şi-au revenit. De atunci nu mai vorbiseră serios despre asta, iar Hendricks nu-i arătase niciodată cicatricile lui Thorne.

— Înţeleg dacă vrei să nu te implici deloc în asta, spuse Thorne. Dacă vrei să stai deoparte, sau orice altceva.

Hendricks deschise ochii.

— Probabil că ar fi cel mai înţelept lucru de făcut, ţinând cont de ceea ce s-a întâmplat la Bardsey.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu vreau să-mi asum niciun risc, asta e tot ce vreau să spun...

— *Tu* îţi aminteşti ce s-a întâmplat la Bardsey. Eu nu am fost niciodată în Bardsey. Eram ocupat să fiu electrocutat şi încătuşat de un pat într-un subsol îngheţat. Asta îmi amintesc eu, nu ştiu dacă şi tu îţi aminteşti acelaşi lucru. Hendricks se uită în jos la masă. Asta e ceea ce mi-a rămas în minte de când nemernicii ăia m-au tăiat.

Thorne ştia când să tacă şi să ia o băutură.

Au stat în tăcere timp de un minut sau mai mult. Hendricks a rupt un suport pentru paharele de bere într-o duzină de bucăţi, apoi a spus din nou „La naiba”.

— Ai încredere în mine, Phil, spuse Thorne. Mi-aş dori ca asta să nu se întâmple la fel de mult cum îţi doreşti şi tu. Aş fi extrem de fericit dacă n-aş mai auzi niciodată numele ticălosului ăla bolnav, chiar dacă asta ar însemna ca el să rămână în afara închisorii.

— Nu vorbi prostii, spuse Hendricks.

— Vorbesc serios.

— Nu, nu vorbeşti serios şi ar trebui să-ţi aminteşti pe cine încerci să păcăleşti, amice. Nicklin te-a jucat pe degete de când mă ştiu, aşa că ştiu foarte bine cât de mult vrei să-l prinzi şi să-l vezi la închisoare pentru tot restul vieţii lui nenorocite. Cât de mult îţi doreşti să-l răneşti. Pe faţa lui Hendricks se zărea o urmă de zâmbet. La fel de mult ca şi mine.

Thorne ştia, de asemenea, când se dădea de gol. Cât de uşor era să-l citeşti. A dat din cap, apoi şi-a împins încet paharul peste masă şi l-a

atins de cel al prietenului său.

— Poftim, spuse Hendricks. Nu are rost să trăieşti în negare.

— E puţin cam mult venind din partea unui fan al lui Arsenal, spuse Thorne.

— Deci, două lucruri. Hendricks a ignorat săgeata şi şi-a ridicat paharul. În primul rând, felicitări pentru că ai acuzat-o pe Driver. Acesta este un rezultat remarcabil şi, indiferent ce altceva ar putea să se întâmple, nu ar trebui să uiţi asta. Şi-au atins din nou paharele şi Hendricks a terminat ce mai rămăsese în al lui. În al doilea rând... şi putem vorbi despre asta când te întorci de la bar, este vorba de marea întrebare. În ciuda tuturor aşteptărilor, Hendricks a luat o jumătate de rulou cu cârnaţi şi şi-a îndesat-o în gură. De unde a luat bisturiul ăla?

26

A fost, desigur, prima întrebare pe care Thorne i-o pusese lui Driver, când reluaseră interogatoriul, cu o zi în urmă, dar îşi dăduse rapid seama că nu avea să primească un răspuns. Parcă lovită brusc de prostie, femeia devenise mult mai puţin dornică să vorbească – despre orice – decât avusese chef când fusese arestată prima dată. Se mulţumea doar să ridice din umeri sau să mormăie, nerăbdătoare şi dornică de a continua, aruncând din când în când un „nu comentez", pentru a se amuza în timp ce aştepta să fie acuzată de trei crime. Stătuse pur şi simplu acolo, aparent mulţumită de soarta ei, ca şi cum rolul ei în proces ajunsese la un final perfect. De parcă misiunea ei era încheiată.

Thorne începuse să bănuiască că aşa era.

Fără posibilitatea de a-i oferi lui Driver o reducere a sentinţei în schimbul cooperării sale, şi fără vreun indiciu că ar fi acceptat oricum o astfel de ofertă, lui Thorne nu-i rămăsese decât să revină la lucrurile de bază. Să continue să cerceteze dovezile adunare de la adresa de acasă a lui Driver.

Erau destule.

În afară de propriile ei „suveniruri" îngheţate, echipa de căutare a recuperat câteva obiecte legate de crimele altor criminali în serie, din trecut şi din prezent: fotografii de la locul crimei, fotocopii ale rapoartelor de autopsie, o scrisoare de la Peter Sutcliffe către o firmă de acoperişuri, o mâzgăleală semnată de Ted Bundy, o pungă care, conform etichetei, conţinea unghii tăiate de la picioarele lui John Cooper, un bărbat care a comis o serie de crime în Ţara Galilor în anii 1980 şi ale cărui crime au fost transformate într-o dramă TV câţiva ani mai târziu. Dacă acestea nu erau suficiente pentru a sublinia amploarea intereselor macabre ale Rebeccăi Driver, mai existau şi cărţile.

Erau sute. O colecţie de studii despre crime adevărate, dezvăluiri „şocante" şi memorii cu colţurile îndoite, care, judecând după numărul lor, trebuie să fi însumat majoritatea salariilor de la supermarket ale lui Driver. Acestea erau cărţile pe care o mică echipă de ofiţeri ghinionişti e primise pentru a le cerceta, acordând o atenţie deosebită la pasajele care fuseseră subliniate şi la notele care fuseseră mâzgălite pe margini.

În cea de-a doua zi, căutarea a dat roade. Un capitol spre sfârşitul unei „biografii” de prost gust a lui Fred şi Rose West, descria cum anumiţi oameni macabri au furat bucăţi de pavaj şi alte obiecte de pe proprietatea ucigaşilor de pe Cromwell Street. Scriitorul comentase cu suficientă îndreptăţire despre comerţul în creştere cu astfel de suveniruri macabre. Acest pasaj a fost subliniat şi, pe marginea lui, fusese mâzgălit un nume.

În acelaşi timp, Unitatea de Criminalistică Digitală se ocupase de echipamentul informatic luat din apartamentul lui Driver. Laptopul a dezvăluit o mulţime de dovezi despre întâlnirile online şi activităţile ei de escortă, dar nimic mai mult. Au avut ceva mai mult noroc cu USB-ul ascuns cu stângăcie, care conţinea un sistem de operare autonom care ar fi permis utilizatorului să viziteze orice site de pe internet, fără să lase urme, genul de site de unde ai fi putut cumpăra la liber Rohypnol, dar şi arma necesară pentru crime. După cum era de aşteptat, sistemul fusese imposibil de accesat pentru a vedea istoricul căutărilor, şi având în vedere că Driver – aflată deja în arest preventiv la Bronzefield – refuza să dezvăluie parola, experţii au rămas rapid fără opţiuni.

Thorne era la fel de frustrat. Singura Margaret Herbert care apăruse în calculatorul naţional al poliţiei era o tânără de 33 de ani din Cornwall care turnase odată vopsea pe maşina partenerului ei când a descoperit că acesta se culca cu sora ei. Fusese interogată şi eliminată rapid din anchetă. Thorne era conştient că, în ceea ce priveşte pistele, un nume mâzgălit într-o carte ar putea fi oarecum exagerat de urmărit, dar într-un acces de disperare, îl transmisese mai departe la Agenţia de Criminalistică Digitală, în speranţa că ar putea descoperi ceva folositor. După reacţiile iniţiale, aşa părea, iar acum era pe cale să afle dacă aceste piste s-au dovedit a fi doar fundături.

Thorne şi Tanner şi-au arătat legitimaţiile la recepţie şi au fost

escortaţi într-un birou vast, la etajul al treilea al unui bloc din Wembley. Thorne mai vizitase sedii DFU[7] înainte, în Islington şi Charing Cross, dar era uimit întotdeauna de numărul mare de calculatoare expuse. De numărul de ecrane, în orice caz. El presupunea că calculatoarele în sine erau genul de maşini uriaşe şi puternice pe care le găseai la NASA sau la Pentagon şi care erau probabil ascunse sub birouri sau în camere închise. I-a murmurat asta lui Tanner în timp ce erau conduşi prin birou, iar ea s-a uitat la el ca la un idiot.

— Deci, ce... te-ai gândit că vei da peste câţiva adolescenţi cu iPad-uri.

— Doar că... e impresionant, asta e tot.

Un bărbat le-a făcut cu mâna de la un birou din colţ şi le-a făcut semn să treacă.

— Mai bine lasă-mă pe mine să vorbesc, spuse Tanner.

La fel ca majoritatea celor care lucrează la DFU, Greg Hobbs era un membru al personalului civil de sprijin. El şi Thorne vorbiseră de câteva ori la telefon şi cu siguranţă nu păruse a fi un tocilar. În timp ce Thorne şi Tanner i-au strâns mâna, apoi s-au aşezat de o parte şi de alta în faţa a trei ecrane enorme, Thorne se gândi că nici nu prea arăta ca un tocilar. Avea o barbă impresionantă şi îngrijit tunsă şi un şir de cercei mari de argint, care au fost vizibili doar după ce şi-a scos perechea de căşti la fel de mari. Purta blugi skinny şi o vestă maro deschis peste o cămaşă şi o cravată. Probabil că avea aproape 40 de ani

— Corect, deci cred că ştiu despre ce e vorba, dar trebuie să clarificăm câteva lucruri. A vorbit repede, cu o urmă de accent nordic. Încă ne gândim la obiectele criminale, da?

— Aşa se pare, spuse Tanner.

— Un cuvânt urât, dar face ceea ce scrie pe cutie. Bine... acum, înainte de a intra prea mult în subiect, suntem absolut siguri că Rebecca Driver a scris acest nume în carte?

Se uită la ei, bătându-şi palmele de braţele scaunului său cu rotile.

— Adică, dacă a cumpărat-o la mâna a doua, s-ar putea ca numele să fi fost deja acolo.

— Ea l-a scris, spuse Thorne. Am comparat scrisul de mână cu semnăturile din actele ei de arestare. Nu suntem proşti.

---

[7] Device Firmware Update

— Bineînţeles că nu, doar aţi prins-o, nu-i aşa? Thorne dădu din cap, înroşindu-se puţin. Sunt un idiot. Ok... deci. Margaret Herbert.

Se aplecă spre ecranul central şi începu să tasteze. Paginile apăreau şi dispăreau mai repede decât puteau Thorne sau Tanner să le analizeze.

— Cred că va fi destul de uşor de urmărit, în ceea ce priveşte adresa actuală şi tot ce aţi mai găsit, şi vă voi arăta într-un minut, dar nu prea are rost să mergem după ea încă, nu-i aşa?

— Aşa e? întrebă Thorne.

Tanner şi-a dat seama unde voia să ajungă Hobbs.

— Trebuie să dovedim că ea a vândut bisturiul.

— În primul rând vreau să ştiu de unde l-a luat, spuse Thorne.

Hobbs încă mai tasta.

— Da, desigur, şi asta este, evident, mai mult treaba ta decât a mea... odată ce vom stabili că ea este cea care l-a vândut, apoi poţi să o interoghezi.

— Arată-mi, spuse Thorne.

— Bine, în regulă.

După alte câteva secunde, o pagină cu aspect familiar a apărut pe ecran. Thorne şi Tanner s-au aplecat în faţă să se uite.

— eBay? spuse Tanner. Arată diferit.

— Pentru că este o pagină arhivată, spuse Hobbs. Veche de douăzeci de ani. Au declarat ilegală vânzarea acestor obiecte pe eBay şi pe alte site-uri mari de retail în 2001, dar ăsta nu a fost prea greu de găsit. A mişcat mouse-ul pentru a evidenţia numele vânzătorului: murdermags48. Uite-o. A derulat în jos. Vindea mai ales hârtii pe atunci... fotocopii de abonamente de autobuz, facturi de utilităţi... uite, vechiul raport şcolar al lui Ian Brady. Nimic prea ieşit din comun sau foarte scump. A vândut astfel de lucruri pe site câţiva ani, dar când a devenit ilegal...

— S-a mutat în altă parte, spuse Tanner.

— Corect. Şi îţi dau şi trei variante unde s-ar fi putut muta. Adică există încă o mulţime de site-uri legale în SUA care vând chestii cu adevărat oribile, cum ar fi Murder Auction, Serial Killers Ink... o mulţime de astfel de site-uri. Presupun că Driver ar fi putut lua bisturiul de pe unul dintre site-urile astea, dar Margaret Herbert cu siguranţă făcea comerţ din Marea Britanie, aşa că, să presupunem că încă mai face

asta. Acum, singurele site-uri care încă mai funcţionează în această ţară sunt probabil un pic mai decente, judecând după unele dintre lucrurile pe care le-aţi găsit în apartamentul lui Driver. Sunt numai kitsch-uri. Faţa lui Manson imprimată pe un tricou sau pe o cană sau Ted Bundy pe o carcasă de telefon... cărţi de colorat cu criminali în serie, din astea. Aş putea să cumpăr oricare dintre aceste lucruri de pe Amazon chiar acum, dacă aş fi... un ciudat, dar genul de site pe care îl căutăm, de pe care vinde Margaret Herbert, a devenit clandestin.

— E vorba despre dark web, spuse Tanner.

Hobbs a zâmbit şi a dat din cap, ca şi cum acestea ar fi fost cuvintele magice.

— Este fix genul de site de pe dark web.

A dat un click şi vechiul site eBay a dispărut. Câteva click-uri mai târziu, se uitau la un tip de site foarte diferit. Hobbs a început să navigheze printre site-uri care erau predominant negre cu litere de tipar albe, dar Thorne ştia că nu de acolo provenea numele reţelei întunecate. Pe ecran apăru o serie de categorii de căutare: Servicii financiare, care ofereau criptomonede şi monede false; Servicii comerciale, care includeau hackeri de închiriat, arme şi muniţii şi orice act de identitate fals la care te puteai gândi; pagini după pagini de site-uri care vindeau droguri.

— Pot obţine vechile detalii ale lui Margaret Herbert din arhivele eBay, spuse Hobbs. Şi de acolo nu ar trebui să fie prea dificil să obţin adresa actuală. Însă, după cum am mai spus, nu prea are rost acum. Ceea ce face ea nu este de fapt ilegal, aşa că nu există nimic pentru care să o puteţi aresta.

— Trebuie să găsim site-ul unde vinde acum, spuse Thorne.

— Evident, răspunse Tanner.

— Vom avea astfel un punct de legătură cu Nicklin dacă putem stabili că ea a vândut acel bisturiu.

— Corect, dar nu sunt sigur că există ceva pentru care să o putem aresta, chiar şi atunci.

— O să mă gândesc la ceva, spuse Thorne.

Au privit cum Hobbs încărca mai multe pagini, navigând pe diverse site-uri şi mini-site-uri ca şi cum le făcea un tur. Până în acel moment, expunerea lui Thorne la mecanismele dark web fusese foarte limitată,

dar chiar şi el ştia că nu era atât de simplu ca atunci când ai tasta un nume într-un motor de căutare. Nici măcar nu era sigur că existau motoare de căutare convenţionale, cu siguranţă nu fără un browser compatibil, dar ştia că rareori existau nume de căutat şi că vânzătorii nu aveau tendinţa de a-şi face reclamă sau de a se preocupa prea mult de promovarea lor în rezultatele căutărilor. Ştia că vânătoarea lui Margaret Herbert pe internet nu avea să fie probabil simplă.

— Crezi că o poţi găsi?

Hobbs a înclinat capul, confirmând suspiciunile lui Thorne, dar apoi schiţă un zâmbet.

— Va trebui să fiu şiret, spuse el. Dar asta e bine, pentru că sunt. Sunt alunecos ca un şarpe. A început să tasteze din nou şi a apărut o altă pagină: Reţele sociale; Mesaje; Răspunsuri ascunse; Schimb de informaţii. Este vorba doar de a bântui pe forumurile potrivite şi în camerele de chat potrivite, lăsând câteva comentarii pentru ca oamenii să ştie ce fel de lucruri eşti interesat să cumperi. Site-uri ca cel pe care îl căutăm ar putea fi online doar o oră sau două pe zi şi nu sunt uşor de găsit în alt mod. Voi avea nevoie de o recomandare, de cineva care să garanteze pentru mine. Dacă stau suficient de mult timp în toate locurile posibile şi dacă îmi fac simţită prezenţa cum trebuie, cred că pot găsi pe cineva care să mă îndrume în direcţia cea bună.

— Atunci, fă-o, spuse Thorne.

Hobbs şi-a pus căştile la loc şi şi-a dat scaunul mai în faţă, ca şi cum Thorne şi Tanner ar fi plecat deja.

— Ok, bine...

27

Au luat nişte mâncare la pachet de la Bengal Lancer şi au mâncat la masa din bucătăria lui Thorne. Melita l-a întrebat pe Thorne dacă creveţii lui masala erau mai buni decât curry-ul pe care îl făcuse ea. El a minţit şi a asigurat-o că nu era aşa. Ea i-a spus că ştia că minte, dar că nu o deranjează. Trecuseră trei zile de când Rebecca Driver fusese acuzată, de când ieşise la iveală legătura ei cu Stuart Nicklin şi prima seară pe care Thorne şi Melita o petreceau împreună de mai bine de o săptămână.

Mai târziu, în sufragerie, Thorne i-a povestit despre excursia pe care el şi Tanner o făcuseră la Unitatea de Criminalistică Digitală şi despre întâlnirea lor cu Gregory Hobbs.

— Crezi că poţi fi un tocilar şi un hipster?

— Nu sunt foarte sigură cum arată niciunul dintre ei, răspunse Melita.

— Ei bine, un tocilar arată... ca un tocilar, spuse Thorne. Iar un hipster este unul dintre acei cretini din Dalston sau Shoreditch, care poartă mustăţi de ceară de parcă ar fi sergenţi majori şi cămăşi cu nasturi până la gât.

— Deci, arăta aşa?

— Nu, nu chiar.

Thorne luă o înghiţitură din sticla lui de Kingfisher, o privi pe Melita cum dădea o pagină din Standard şi întindea mâna după paharul ei cu vin. Încă nu făcuse nicio obiecţie la albumul Margo Price pe care îl alesese şi chiar se auzea o mică bătaie de picioare.

— Arăt eu ca un poliţist?

Se întoarse şi se holbă la el, cântărind întrebarea.

— Nu arăţi ca un poliţist.

— Ei bine, asta lămureşte situaţia, spuse el.

Au stat o vreme în tăcere. Melita părea că se gândeşte la ceva.

— Deci, crezi că o poate găsi pe Margaret Herbert? Îşi dădu jos pantofii şi îşi strânse picioarele la piept. Domnul Hobbs, care nu e chiar un hipster-tocilar.

— Cred că ştie ce face.

— Şi apoi ce se întâmplă?

— Ei bine, dacă ea este cea care i-a vândut bisturiul lui Driver, o

arestăm şi aflăm de unde l-a luat.

— Faci să pară foarte uşor.

— Asta în cel mai bun caz.

— Şi dacă refuză să vă spună?

— Voi găsi o modalitate de a mă asigura că o va face.

— Serios? Melita nu părea convinsă. Ar trebui să-ţi aminteşti cu ce te-ai putea confrunta, Tom. Dacă Margaret Herbert a avut relaţii directe cu Nicklin, s-ar putea să nu fie ceea ce pare şi să fie dispusă să facă sau să spună doar ceea ce el îi permite. Ştii mai bine decât oricine cât de bun este acest om în a convinge oamenii să facă ceea ce vrea el, chiar dacă, în cele din urmă, ei sunt cei care suferă cel mai mult. Am văzut şi eu ce i-a făcut Rebeccăi Driver, nu uita asta. Cât de mult... era subjugată de el. Dacă ai dreptate în ceea ce priveşte relaţia lor, ea a fost dispusă să măcelărească trei străini şi să-şi petreacă restul vieţii în închisoare, pentru că asta voia el. Pentru că el o făcuse să creadă că asta îşi dorea. Cred doar că ar trebui să fii pregătit pentru ceva care s-ar putea să nu fie... un scenariu perfect.

— Este un sfat profesional, sau...?

— Ambele. Melita privi în altă parte pentru câteva secunde. Evident că vreau ca acest om să fie prins, dar îmi pasă mult mai mult de tine.

— Se auzi vocea grijulie a sorţii, spuse Thorne.

— Nu e corect.

Melita părea supărată.

— Bine.

Thorne mai luă o înghiţitură.

— Îmi pare rău.

Ştia că ea avea dreptate, desigur. De obicei avea. Dacă nu neapărat în legătură cu modul în care ar putea merge lucrurile cu Margaret Herbert, atunci avea dreptate în legătură cu cât de aproape era Thorne de a comite păcatul capital de a promite prea mult.

Se ridică din fotoliu, traversă camera şi se întinse lângă Melita pe canapea. Se aplecă peste ea şi îi spuse:

— Ridică-te.

Melita mârâi şi se încruntă în timp ce îi făcea loc cu reticenţă, dar Thorne întrezări un zâmbet când a spus:

— Apropo, muzica asta e groaznică.

*

Orice analiză imparţială după partida de sex ar fi concluzionat, probabil, că ambii participanţi au avut performanţe mai bune şi cu mai multă implicare în trecut. Dacă ar fi fost sincer, niciunul dintre ei nu fusese cu adevărat cu mintea acolo.

Melita lăsă jos cea mai recentă carte de crime pe care o citea şi spuse:

— Unul dintre clienţii mei petrece ore întregi pe internet în fiecare noapte. Thorne se uită la ea. Are o problemă cu intimitatea, asta e tot. Crede că oamenii îl spionează.

— Pare plauzibil.

Thorne ştia că pentru fiecare ciudat, infractor sau „turist" care naviga pe dark web, existau mulţi alţii a căror prezenţă era complet nevinovată. Jurnalişti de investigaţie, militau împotriva cenzurii şi a libertăţii de exprimare sau cei care pur şi simplu căutau să-şi ţină activităţile ascunse de regimurile totalitare. Existau multe pagini în limbile rusă şi chineză.

— M-am gândit să arunc şi eu o privire, spuse Melita. S-ar putea să-mi dea subiecte noi de discutat în şedinţele noastre.

— Nu sunt sigur că este o idee bună, răspunse Thorne.

Ea se întoarse spre el.

— Chiar crezi că ceva de acolo ar putea să mă şocheze?

— Nu la asta mă refer. Cred că ţi s-ar părea totul un pic... monoton.

— Tu nu l-ai făcut să pară un loc plictisitor.

— Nu, dar majoritatea site-urilor sunt. Un loc sumbru şi trist. Ar fi ca o vacanţă jalnică pentru tine. Te-ai simţi ca cineva care a fost în cele mai înfricoşătoare caruseluri din lume, iar acum e blocat într-un tren fantomă de doi bani din Margate.

Melita râse.

— Am o slăbiciune pentru trenurile fantomă de doi bani.

— Asta înseamnă că ştim ce o să facem în următoarea noastră escapadă de weekend, spuse Thorne. Îmi plac întâlnirile ieftine.

— Oricum, cred că ar fi interesant să ne uităm pe aici, asta e tot. Îşi luă din nou cartea. Cel puţin, pare un loc bun pentru a căuta noi clienţi.

Thorne nu fusese pe deplin sincer, desigur. Da, o mare parte din ceea ce văzuse mai devreme în acea zi fusese sumbru, dar în întregime

banal. Nu putea nega, totuşi, că existau zone pe care le găsise îngrozitor de fascinante. În ceea ce o privea pe Melita, se gândea doar că cineva care îşi petrecea ziua având de-a face cu comportamente... imorale, ca să folosim un eufemism, merita o pauză de la astfel de lucruri atunci când nu era la serviciu.

Avea nevoie de puţin timp şi spaţiu pentru a lăsa să intre puţină lumină.

Jumătate de oră mai târziu, întorcându-se pe o parte, încă se gândea la un lucru anume pe care îl văzuse în timp ce Hobbs le arăta împrejurimile. Secţia de Servicii Comerciale: hackerul de închiriat. *Aş face orice pentru bani. Nu sunt un fătălău. Dacă vrei să distrug o afacere sau viaţa unei persoane, o voi face! Ruinarea adversarilor sau a persoanelor care nu vă plac. Dacă vrei ca cineva să fie cunoscut ca utilizator de pornografie infantilă, nicio problemă!* Acest serviciu special era oferit la un preţ foarte rezonabil de 500 de euro şi, în timp ce Thorne se lăsa dus de val în întuneric, începu să alcătuiască o listă cu cei pentru care ar fi dispus să plătească.

Un inspector-şef pe nume Trevor Jesmond.

Conferenţiarul pentru care îl părăsise fosta lui soţie.

Jose Mourinho...

Evident, exista un singur om care ar fi fost mereu în fruntea unei astfel de liste, deşi Thorne spera că va reuşi să-i distrugă viaţa acelui om foarte curând, fără niciun ajutor şi fără să-l coste nimic.

Cel puţin nu financiar.

28

Era o prostie, Rebecca ştia asta, dar totuşi, era puţin dezamăgită că Stuart nu mai luase legătura cu ea. Stupid, pentru că trecuseră doar câteva zile şi ştia că el era deja ocupat cu alte lucruri. Chiar dacă ar fi vrut să o caute, ar fi fost complicat. Da, exista un oarecare acces la internet, dar nu puteai să primeşti e-mailuri criptate, nimic de genul ăsta, aşa că oricum nu putea să o contacteze aşa cum o făcea de obicei.

Ea nu ar fi vrut ca el să facă ceva care să îl pună în pericol.

Se aşezase la o masă de una singură, într-un colţ al cantinei. Îşi ridica din când în când capul din carte sau de la mâncarea de care nu se atinsese, dar avea grijă să-l coboare repede din nou dacă cineva arunca o privire în direcţia ei. Trecuseră doar câteva zile, dar învăţase deja că nu era cazul să atragi atenţia. Cel puţin nu de la început.

Poate că, atunci când lucrurile se vor linişti, va găsi o altă cale, se gândi ea. Ar putea chiar să îi scrie şi să convingă pe cineva să îi trimită scrisoarea de la altă adresă. Asta ar fi destul de sigur. Ştia că poşta ar fi fost interceptată, dar el era mult prea deştept pentru a se da de gol că era el. Ar lăsa suficiente indicii ca ea să îl recunoască totuşi, şi asta era tot ce conta. Să ştie că el aprecia ceea ce făcuse şi că se gândea la ea. Să ştie că i-a câştigat respectul.

Tresări uşor când cineva se aşeză în faţa ei. Şi-a ridicat privirea pentru a vedea o femeie zâmbind şi arătând spre prânzul ei cu o furculiţă de plastic.

— Vreau eu porţia ta, dacă nu ai de gând să o mănânci.

Rebecca a dat din cap, iar femeia a întins repede mâna, a golit conţinutul farfuriei şi a început să mănânce.

— Oh, spuse femeia, un minut sau două mai târziu. Doar ca să ştii... toată lumea de aici ştie exact ce ai făcut. Arătă din nou cu furculiţa, de data aceasta spre faţa ei. Şi dacă ai de gând să încerci să faci pe deşteaptă şi să spui că eşti în arest preventiv, ceea ce înseamnă că de fapt nu ai făcut nimic oficial, nu te obosi. Toată lumea ştie, bine?

— OK.

Femeia a înghiţit veselă încă o gură din mâncare.

— Nu are vreo importanţă, asta e tot ce vreau să spun. Nimănui nu-i pasă. A zâmbit din nou şi a clătinat din cap. Ceea ce ai făcut nu

contează deloc şi oriunde ai ajunge, nu înseamnă că eşti în siguranţă.

Femeia nu părea periculoasă, dar ceva din ochii ei – sau mai degrabă ceva care lipsea din ei – a făcut-o pe Rebecca să lăcrimeze.

A clipit cu greu şi s-a ridicat în picioare. Învăţase, de asemenea, că era o idee foarte proastă să îşi arate slăbiciunea.

A ieşit repede din cantină şi s-a întors în aripa ei. Voia doar să se întoarcă în celula ei şi uşa să se închidă din nou. Se gândi la Stuart şi la cei trei bărbaţi şi la ceea ce îi spusese avocatul ei ultima dată când îl văzuse.

Dacă faci pe nebuna îţi va fi mai bine, şi nu mai rău.

Ea a decis în acel moment să îşi schimbe pledoaria, să meargă pe varianta cu responsabilitatea limitată. Nu ar fi spus nimic despre Stuart, bineînţeles, nu ar fi făcut niciodată asta, dar avocatul spusese că avea cu siguranţă motive. Motive convingătoare, a spus el.

Rebecca a început să se simtă mai optimistă, ştiind că va avea o nouă poveste de spus, una şi mai interesantă. Aşa că s-a întins şi, în curând, nu a mai fost la fel de speriată, gândindu-se la cel mai bun mod de a-şi spune povestea.

Nu plănuise să ajungă într-un spital psihiatric, dar cu siguranţă era de preferat închisorii. Ar fi fost tratată, pentru ceea ce merita, şi ar fi fost în siguranţă, pentru că ar fi fost la fel ca în cazul animalelor. Oricum, aşa bănuia că va fi. La fel ca prădătorii care se unesc pentru a se proteja, şi la fel cum carnivorele nu mâncau alte carnivore.

Spera să fie la fel.

Că monştrii nu făceau rău monştrilor.

29

Miercuri dimineaţă, la două zile după vizita lor la Agenţia de Criminalistică Digitală, Thorne şi Tanner au primit amândoi un mesaj de la Gregory Hobbs.

Am intrat în joc.

O oră mai târziu, se aflau din nou în Wembley, iar Hobbs le arăta ceea ce credea el că este locul unde se aflau obiectele folosite la crime ale lui Margaret Herbert.

— Până la urmă nu a fost atât de complicat, spuse el. Am lăsat doar câteva comentarii în care am spus ce fel de „suveniruri" mă interesează şi, în cele din urmă, un ciudat mi-a indicat acest loc. A subliniat un rând în partea de sus a paginii. încă foloseşte acelaşi nume, vedeţi?

murdermags48

Hobbs a derulat pagina. Erau imagini şi descrieri a sute de articole de vânzare. La secţiunea cu obiecte mai scumpe se aflau paşapoarte şi permise de conducere despre care se pretindea că ar fi aparţinut lui Robert Black, Levi Bellfield şi Steve Wright; un stetoscop care se pare că ar fi aparţinut lui Harold Shipman; o zgardă şi o lesă de câine descrise ca fiind purtate de „iubitul câine Bleep" al lui Dennis Nilsen.

— Hristos pe o bicicletă, spuse Thorne.

— Dacă ar fi avut una, spuse Tanner, sunt sigură că ar fi fost de vânzare pe aici pe undeva.

— Acum, din câte văd, Margaret Herbert e practic doar un intermediar. Oamenii îi trimit chestiile astea ca să le pună pe site şi, dacă le vinde, ea îşi ia partea ei şi apoi le pasează profitul Şi iată-ne... Hobbs a evidenţiat şi a mărit un articol în particular. Cred că asta e ceea ce căutaţi.

Bisturiu deţinut de Stuart Nicklin, folosit în scop necunoscut. VÂNDUT.

Fotografiile, care prezentau bisturiul din mai multe unghiuri, arătau clar arma crimei confiscată din apartamentul Rebeccăi Driver şi depozitată acum în siguranţă într-un dulap de probe pentru a fi folosit la proces. Acesta fusese cumpărat de la murdermags48 pentru 2000 de lire sterline, sumă care corespunde aproape exact cu o sumă retrasă din cont

de Rebecca Driver cu două luni în urmă.

— Probabil că economisise pentru un cadou, spuse Tanner

— Majoritatea acestor site-uri nu şterg anunţurile cu obiecte vândute, spuse Hobbs. Pentru a le arăta amatorilor ce fel de lucruri pot obţine. Publicitate gratuită, de fapt. Aşadar, asta este dovada de care ai nevoie. Dovada că această femeie l-a vândut, cel puţin.

— E destul de bine, spuse Thorne.

— Să sperăm, adăugă Tanner. Depinde dacă putem afla de unde l-a luat.

— OK, super... oh, stai. Mai este un obiect aici care ar putea să vă intereseze. A derulat din nou până când a găsit ceea ce căuta.

Sticluţă goală de pastile, deţinută/folosită cândva de Stuart Nicklin. £750.

— Încă de vânzare, spuse Hobbs. A mărit imaginea şi a aruncat o privire la fotografii.

— Nu există nicio etichetă, aşa că Dumnezeu ştie ce ţinea prietenul tău în ea.

— Hai să o întrebăm pe femeia care o vinde, nu-i aşa?

— Oh, da. Hobbs a închis ecranul şi a deschis altul. Apăru o adresă din Colchester. Nu se află prea departe, adăugă el.

Tanner i-a mulţumit lui Hobbs pentru ajutor, dar Thorne era deja în picioare şi se întindea după haină.

— Trimite-mi un mesaj...

Margaret Herbert nu păru deosebit de surprinsă să se trezească cu doi detectivi la uşă, sau poate că pur şi simplu se bucura de şocul evident de pe feţele lor când au văzut că au de-a face cu o femeie grăsuţă, cu părul alb şi cu mult trecută de şaptezeci de ani. În timp ce se dădea la o parte pentru a-i lăsa pe Thorne şi Tanner să intre, ca răspuns la o întrebare pe care aceştia nu o puseseră, şi-au dat seama că îşi făcuse o idee destul de clară despre motivul pentru care veniseră să bată la uşa ei.

— Patruzeci şi opt, spuse ea. În caz că vă întrebaţi. Numele meu de utilizator... este anul în care m-am născut.

Îi conduse într-o cameră mică din faţă. Mişcându-se încet şi şchiopătând uşor, se îndreptă direct spre fotoliul care era, evident, preferatul ei. Pe măsuţa de lângă el se aflau o grămadă de reviste, o

pereche de ochelari de citit şi diverse telecomenzi. S-a aşezat şi a aşteptat.

— Bine, atunci, spuse ea.

În timp ce Thorne şi Tanner îşi căutau scaune să se aşeze, Thorne cercetă rapid camera. Un dulap vechi cu faţadă de sticlă, plin de bibelouri; perdele de plasă şi pleduri pe braţele fotoliilor; fotografii de familie înrămate pe şemineu, deasupra unei lămpi cu gaz cu aspect ciudat. Camera arăta exact ca o cameră obişnuită a unei bătrâne, la fel cum Herbert arăta ca o bătrână obişnuită, dar Thorne ştia că nu trebuia să se lase păcălit de aparenţe.

Îşi amintea de o femeie cunoscută sub numele de Ducesa cu care avusese de-a face cu câţiva ani în urmă. În ciuda faptului că avea părul vopsit roz şi a mirosului de lavandă, femeia fusese de fapt o traficantă de droguri pricepută, cu relaţii serioase în lumea gangsterilor; era mult mai probabil să aibă în geantă un cuţit decât un pacheţel de dropsuri cu gust de pere.

— Să ştiţi că nu am toată ziua la dispoziţie, mârâi Herbert, în timp ce se aşează mai bine în fotoliu. Trebuie să-mi pregătesc ceaiul şi nu prea mă mişc repede zilele astea.

— Ne-am uitat pe site-ul dumneavoastră, spuse Tanner.

— Sigur că da, dar nu fac nimic ilegal.

— Asta rămâne de văzut.

— Doar dacă nu cumva sunteţi aici pentru că aveţi ceva ce vreţi să vând. Femeia zâmbi şi le făcu cu ochiul. M-am ocupat de o mulţime de lucruri de la poliţişti de-a lungul anilor.

Tanner i-a spus femeii că nu se aflau acolo pentru a vinde ceva, ci că aveau o serie de întrebări importante la care sperau ca ea să le poată răspunde. Margaret Herbert le-a spus că este păcat şi a promis că va face tot ce-i stă în putinţă. Thorne tocmai începuse să vorbească despre singurul obiect care îi interesa în mod deosebit, când se auzi un foşnet zgomotos în hol şi un câine alb şi neîngrijit intră înăuntru. Thorne privi cum câinele se roteşte în cercuri pe covor timp de câteva secunde, înainte de a se aşeza la picioarele lui Herbert.

Femeia întinse mâna să-i frece urechile.

— E în regulă, nu muşcă, spuse ea. Nici măcar pe poliţişti.

— Trebuie să vorbim despre acest bisturiu, spuse Thorne.

— A, da, asta. A stat la vânzare pe site o veşnicie. În cele din urmă am scăpat de el, acum... două luni?

— Cam aşa ceva, spuse Tanner.

— Suntem aici, Margaret, pentru că, după ce „ai scăpat de el”, acel bisturiu a fost folosit pentru a ucide trei persoane.

Herbert se uită fix la Thorne.

— Cred că glumeşti. Ea clătină din cap şi se uită câteva clipe la câine. Ei bine, este oribil, evident, dar nu cred că este vina mea. În niciun caz nu se poate ca asta să se fi întâmplat din cauza mea. Adică, dacă ar fi să acuzi oameni pentru că vând lucruri pe care alţii le folosesc pentru... ceva de genul ăsta, ar trebui ca John Lewis să fie acuzat că vinde cuţite pentru sculptat, nu-i aşa? Şi fiecare filială a B&Q. În plus, sunt doar un intermediar, nu-i aşa? Oamenii îmi trimit obiectele lor pentru a le vinde, pentru că am o anumită reputaţie.

— Felicitări, spuse Thorne.

Herbert zâmbi, scoţând la iveală o bună parte din dinţii care erau aproape sigur falşi.

— Mă ocup de vânzarea acestor lucruri în numele altor persoane, asta e tot ce vreau să spun. Iau un mic comision, apoi le dau banii mai departe. Eu sunt doar un fel de vitrină a magazinului. Nu puteţi să mă acuzaţi pe mine doar pentru că nebunul care a cumpărat bisturiul ăla s-a dus şi l-a folosit pe cineva.

— Numele ei este Rebecca Driver, spuse Tanner.

— Ei bine, dacă spui tu, dragă, aşa o fi. Oamenii nu obişnuiesc să folosească numele lor în acest joc. Adică, uneori o fac, dar întotdeauna sunt nume de utilizator: DeathGatherer, The Reaper, prostii de genul ăsta.

— Să înţeleg că ai crezut că bisturiul era autentic, spuse Thorne. Că a fost folosit de omul căruia spui că i-a aparţinut.

— Acel Stuart Nicklin?

Felul degajat în care Herbert rostise numele îl făcu pe Thorne să simtă cum i se strânge stomacul.

— Aşa este. Nicklin.

— Da, din câte ştiu eu. Totuşi, te bazezi pe cuvântul oamenilor, nu-i aşa? Adică, nu sunt fraieră, sunt o grămadă de şmecheri pe aici, aşa că ştiu că unii dintre ei sunt probabil puţin dubioşi. Nu pot să jur că

stetoscopul ăla stupid era de fapt al lui Harold Shipman, iar în ceea ce priveşte lesa câinelui lui Nilsen... ei bine, cred că cineva a luat o zgardă nouă şi a gravat numele lui, „Bleep", pe plăcuţă. Dar întotdeauna există un risc atunci când cumperi lucruri online, nu-i aşa? La fel e şi dacă dai câteva sute de lire pentru un autograf al lui Frank Sinatra. Adică, cum poţi fi vreodată sigur?

— Deci, cum rămâne cu bisturiul?

Rezultatele testelor ADN stabiliseră deja că bisturiul era cel pe care Stuart Nicklin îl folosise cândva – sau care fusese folosit cândva în numele lui – dar Thorne trebuia să ştie ce credea femeia că vânduse.

— Da, aşa cred. Cu siguranţă părea vechi. Era ruginit, ştii? Oamenii care îmi furnizează marfa pe care o vând par întotdeauna convingători, dar ei ştiu că nu sunt fraieră.

— Deci, cine v-a adus acel bisturiu?

Femeia ezită.

— Va trebui să-mi verific dosarele, dar, cum am spus...

— Unde sunt?

— Ei bine, nepotul meu se ocupă de această parte a afacerii. Cu ani în urmă se ocupa fiul meu de asta, când vindeam pe Internetul obişnuit, dar acum Cameron face toate aceste lucruri pentru mine. Întotdeauna s-a priceput la calculatoare şi e bine că se pricepe, pentru că eu nu ştiu să deosebesc un hard disk de un soft. A dat din cap spre fotografii. Abia acum am învăţat cum să le introduc în calculator.

— Unde locuieşte Cameron?

— Oh, este foarte convenabil, pentru că stă la doar cinci minute distanţă. Vine aproape zilnic să verifice totul... ţine stocurile la zi, ţine evidenţa contabilă. Se uită la Tanner şi zâmbi. Este un băiat bun şi cu cât îl plătesc, îl ţin departe de probleme, aşa că toată lumea este mulţumită.

— Trebuie să-l suni, spuse Thorne. Oriunde ar fi, trebuie să-l chemi aici, chiar acum.

— Serios?

— Serios.

Tanner se ridică şi se îndreptă spre masa de lângă fotoliul lui Herbert. Luă un telefon mobil vechi.

— Oh, şi nu-i spune de ce.

Herbert îşi puse ochelarii şi apăsă pe butoanele supradimensionate,

clătinând din cap ca şi cum i s-ar fi părut că totul era o prostie.

— Cam, eu sunt... poţi să treci pe la mine?

Se holba resemnată la Thorne şi Tanner în timp ce vorbea.

— Oh, nu e nimic grav, dragă, dar chiar am nevoie de ajutorul tău cu ceva. Ar fi bine să aduci computerul cu tine...

A pus telefonul înapoi pe masă.

— Mulţumesc, spuse Tanner.

Femeia a ridicat din umeri.

— Nu veţi obţine vreun nume. V-am spus deja.

— Ei bine, haideţi să aşteptăm şi să vedem.

— Cum doriţi.

— Am dori să vă întrebăm despre un alt articol listat pe site-ul dumneavoastră, spuse Thorne. Un flacon de pastile...

— Este tot al lui Nicklin, nu-i aşa?

Thorne îi spuse că aşa scria în anunţul ei.

— Dacă e să fiu sinceră, mă mir că nu a fost cumpărat încă, zise ea. De obicei lucrurile lui Nicklin se dau rapid. Poate ar trebui să reducem puţin preţul.

— Credeţi că este autentic?

— Oh, da, sută la sută. Tipul care îl vinde cu siguranţă părea ok. A spus că a avut contact personal cu fostul proprietar al sticlei.

Thorne se aplecă în faţă.

— Aveţi datele persoanei respective?

— Nu, v-am mai spus. Niciodată nu sunt mai mult de câteva e-mailuri şi întotdeauna sunt... criptice, sau cum se spune. Cameron ştie totul despre asta, aşa că îl puteţi întreba imediat. Cred că avea legătură cu faptul că tipul care avea sticla şi Nicklin fuseseră ambii împreună în Franţa.

— Şi nu ai crezut niciodată că merită să raportezi asta la poliţie? întrebă Tanner. Având în vedere că Stuart Nicklin fuge de autorităţi.

Pentru prima dată, Herbert părea să se simtă inconfortabil.

— Ei bine, nu pot să jur că tipul mi-a spus adevărul, nu-i aşa? Adică, aş vrea ca nimeni să nu îşi piardă timpul.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, adăugă Tanner.

Se auzi un ţârâit la uşă şi, câteva minute mai târziu, un adolescent slăbănog se strecură în cameră. Încercă să pară intimidat, dar nu îi reuşi,

apoi ceru să ştie cine naiba erau Thorne şi Tanner.

Cei doi i-au spus exact cine naiba erau şi au repetat toată povestea din nou, continuând în ciuda lamentărilor persistente a lui Herbert şi a insistenţelor ei că totul era inutil.

Cameron s-a cocoţat pe braţul fotoliului bunicii sale, făcând în continuare o impresie penibilă că e greu de abordat.

— Da, deci tipul ăsta care ne-a vândut sticla de pastile a spus mai mult ca sigur că a umblat cu Nicklin în Franţa, dar asta e tot ce vă pot spune. Pot să verific ca să fiu sigur, dar e aşa cum v-a spus bunica mea. Totul este anonim şi toate e-mailurile sunt complet criptate.

— Criptate, repetă Herbert. Da, ăsta e cuvântul.

Cameron a dat din cap.

— Corect, deci nu se poate urmări nimic. Este vorba de securitate maximă, pentru că asta îşi doresc cei care cumpără şi vând aceste lucruri.

— Si dacă ai refuza să faci asta? întrebă Tanner. Dacă aţi cere nume reale şi date de contact?

Herbert zâmbi la naivitatea întrebării puse de Tanner.

— Am pierde clienţii foarte repede dacă am face asta, iubire. Dacă s-ar afla că afacerea noastră nu este sigură şi... discretă, nu am fi de încredere, pur şi simplu. E o afacere veche şi ciudată, ştiu, dar astea sunt regulile şi aşa îmi plătesc chiria. Cameron se ridică în picioare. Aşadar, am terminat? Thorne îi spuse să se aşeze din nou. Deci, ce se întâmplă acum?

Herbert se lăsă în faţă în fotoliul ei.

— Încă mai am de pus ceaiul pe foc.

Thorne a stat câteva secunde, prefăcându-se că se gândeşte la asta.

— Acum, te arestăm.

— Fir-ar să fie, spuse Cameron.

— Bine. Herbert oftă şi se aşează din nou pe fotoliu. Dar ştii la fel de bine ca şi mine că e o prostie.

— Chiar aşa?

— Mă veţi aresta doar ca să puteţi percheziţiona locul şi să-mi luaţi lucrurile. Vă scuteşte din a obţine un mandat, dar ştiţi foarte bine că nu există vreun motiv întemeiat să mă arestaţi.

— Ei bine, ai recunoscut deja că ai crezut că unele dintre lucrurile pe

care le vinzi sunt false, spuse Tanner. Aşa că putem începe cu frauda.

Thorne îi făcu semn din cap lui Cameron.

— Şi pe tine te putem aresta pentru posesie de iarbă, pe care ea ne-a spus foarte amabil că este posibil să o găsim la tine acasă.

Cameron se uită la bunica lui, îngrozit.

— Ce naiba?

— Da, dar ştiţi că nimic din toate astea nu o să ţină, nu? E doar mult zgomot pentru nimic. Herbert zâmbi şi aşteptă un moment. Uite, pare că aţi avea lucruri mai bune de făcut, aşa că ce-ar fi să vă scutesc de nişte mari bătăi de cap? Îşi întinse braţele. Vă rog, puteţi să vă faceţi treaba... luaţi tot ce doriţi. Luaţi tot ce vreţi şi de la Cameron.

Cameron se întoarse din nou.

— Bunico!

— Taci, iubire. Femeia se uită înapoi la Thorne şi Tanner. Vorbesc serios. Luaţi tot ce vreţi. Gemând, se ridică în picioare. Uitaţi, de ce nu vă gândiţi puţin la asta? Mă duc la toaletă şi asta îmi va lua cel puţin zece minute. A dat din cap către nepotul ei. Cam, fă-te util şi pune ceainicul pe foc.

Imediat ce au ieşit din cameră, Tanner spuse:

— Are dreptate.

Îl scotea din minţi, pentru că Thorne îşi dorea foarte mult ca oricine avea o legătură cât de mică cu Stuart Nicklin să sufere într-un fel sau altul, dar nu putea să nu fie de acord.

— Dacă putem lua oricum ce ne trebuie, de ce naiba să ne încurcăm cu atâta birocraţie?

— Ai şi tu dreptate, spuse Thorne. Dar nu cred că ar trebui să le luăm pur şi simplu. Cred că ar trebui să le folosim.

Thorne îi spuse lui Tanner planul său, iar când Herbert şi nepotul ei s-au întors, le explică ce urma să se întâmple.

— Vă suntem extrem de recunoscători pentru cooperare şi suntem foarte bucuroşi să vă acceptăm oferta. Aşadar, vom lua totul. Toate stocurile, toate computerele, totul. Oh, şi Cameron trebuie să vină cu noi, dar vă promit că nu-l vom reţine prea mult timp. Ai fost vreodată la Wembley, Cameron?

Cameron înghiţi în sec şi se holbă la ei.

— Este foarte drăguţ, spuse Tanner.

Dintr-odată, Herbert nu mai părea la fel de relaxată cum fusese până atunci. Mâinile îi zvâcneau în poală.

— O să vreau totul înapoi când veţi termina.

— Nu pot să promit nimic, spuse Thorne.

— Dar aşa îmi câştig existenţa.

— Ei bine, poate că, în loc să te pişi pe mormintele victimelor unor crime, ar trebui să găseşti ceva mai demn de făcut la vârsta ta, Margaret. Cum ar fi să fii un dealer de droguri sau o curvă. Thorne se ridică în picioare. De fapt, dacă nu ai nimic împotrivă să biciuieşti bătrâni pentru câteva lire, există un site web pe care ţi-l pot recomanda.

30

Thorne a chemat o echipă de poliţişti locali care au percheziţionat casa lui Herbert şi au confiscat echipamente IT din apartamentul lui Cameron, în timp ce alţii au cercetat seiful din apropiere, care servea drept depozit pentru obiectele vândute de murdermags48. După ce şi-a petrecut aproape o oră împachetând cu grijă cutii de carton cu zeci de obiecte – inclusiv poeziile şi operele de artă nu foarte reuşite ale mai multor criminali în serie, numeroşi saci de plastic conţinând păr, flacoane cu pastile şi o lesă de câine dubioasă – ofiţerii care conduceau o furgonetă neinscripţionată erau pe urmele maşinii lui Thorne în drum spre Londra.

Tanner conducea, aşa că Thorne sună.

— Deci, cât de şiret eşti, Greg?

— Oh, super-şiret, răspunse Hobbs. Dacă e nevoie. Va trebui să fiu?

— Doar în sensul bun, spuse Thorne. Crezi că poţi să intri cât de cât în pielea unui adolescent nesuferit? Nu trebuie să te deghizezi sau ceva de genul.

— Ce uşurare, spuse Hobbs.

— E vorba mai mult de a-i convinge pe oamenii din Online că eşti el. După felul în care scrii e-mail-urile. El este cel care se ocupă de toate chestiile tehnice pentru site-ul lui Margaret Herbert.

— Am înţeles. Sună destul de simplu.

— Bine, pentru că îl aduc pe Cameron – el este adolescentul cu pricina – să te vadă chiar acum, să aveţi o discuţie. Să-l cunoşti mai bine.

— Ok, bine.

— Oh, şi va trebui să-i facem pe şefii mei să vorbească cu şefii tăi, să se ocupe de partea financiară. Vom cumpăra ceva al cărui intermediar este bunica lui Cameron. Atunci Cameron, adică tu, poate face aranjamentele necesare cu vânzătorul real.

— Flaconul de pastile, nu?

— Exact.

Hobbs era în mod evident cu un pas înaintea lui Thorne, care începea să aprecieze cât de norocoşi erau să îl aibă în echipa lor.

— Deci va trebui să trimitem banii, să aranjăm toate astea.

Deja se gândea că partea cea mai dificilă a întregii operaţiuni avea

să fie colaborarea financiară între departamente.

— Ne vor trebui Bitcoins, spuse Hobbs.

— Bine, răspunse Thorne.

— Toate aceste tranzacţii se fac cu ajutorul Bitcoin. Ei bine, pentru o achiziţie aşa mică vom avea nevoie de fracţiuni de Bitcoin. Cât costă flaconul... şapte sute cincizeci de lire? Probabil că e vorba despre... 0,034 Bitcoins, undeva pe acolo, dar, evident, rata se schimbă la fiecare câteva secunde.

— Deja îmi piere cheful de a trăi.

Hobbs râse.

— Nu-ţi face griji, nu este complicat. Pot să deschid un cont Bitcoin în cinci minute.

— Atât timp cât o rezolvăm, spuse Thorne. Ar trebui să ajungem la tine cam într-o oră.

Trei ore mai târziu, puţin după ora opt, Thorne ajunse în sfârşit în faţa uşii apartamentului său din Kentish Town. Îşi cumpărase un shish de miel şi aripioare de pui de la restaurantul local turcesc de după colţ. Se simţea de parcă lucrase câteva zile la rând fără întrerupere.

După ce a mâncat, o sună pe Melita şi apoi pe Phil Hendricks, pentru a-i anunţa cum a decurs călătoria la Colchester.

— Se pare că a mers bine, spuse Melita.

— Da, cu siguranţă ar fi putut merge mai rău.

— Şi eu cred că este un plan bun. Mai ales acum că ai reuşit să-l convingi pe prietenul tău inteligent şi hipster să intre în joc.

— Nu a fost nevoie să fie convins, spuse Thorne.

— Serios?

— Jur.

Melita nu ştia cât de dornic fusese Hobbs să participe, aşa că Thorne presupunea la ce s-ar fi putut gândi ea şi era recunoscător că nu a spus-o cu voce tare. Faptul că Thorne putea fi aproape la fel de convingător ca omul pe care încerca să-l prindă.

Hendricks era mai mult preocupat de motivul pentru care Margaret Herbert nu fusese arestată. De ce scăpa nepedepsită, în opinia lui. Thorne a încercat să îi explice şi şi-a exprimat propriile rezerve, dar oricât de mult sens ar fi avut decizia lui, nu putea fi trecută uşor cu vederea de omul asupra căruia fusese folosit bisturiul.

— Aş fi vrut doar să o ţineţi într-o celulă pentru o zi...

— Înţeleg, Phil...

— Doar zece minute, ca să pot merge până la nenorocită, să mă întorc cu spatele şi să-mi ridic cămaşa.

Thorne se uita la o emisiune de pe canalul Dave când îl sună Greg Hobbs.

— Nu te duci niciodată acasă?

— Mă simt excelent, spuse Hobbs.

— Mă bucur că măcar unul dintre noi o face.

— Am avut o şedinţă foarte productivă cu tânărul Cameron, nu că el s-ar fi distrat prea tare, râse Hobbs.

— Într-o lume puţin diferită, el ar lucra pentru noi. Totuşi, am obţinut ce aveam nevoie. El se află în drum spre Colchester, ca să ştii... şi l-am contactat pe vânzător.

Thorne nu mai era plictisit acum.

— Super, deci...

— Nu te entuziasma prea tare. I-am trimis primul e-mail, atâta tot. Dându-mă drept Cameron. I-am spus vânzătorului – se autointitulează K-Man – că am o ofertă pentru flaconul de pastile, dar e mai puţin decât ceruse el. M-am gândit că ar fi o idee bună să tragem puţin de el.

— Ok...

— Uite, dacă îi spun doar că am găsit un cumpărător, atunci asta e. Îmi va cere banii, eu îi transfer suma de Bitcoins şi am terminat. Am mai explicat asta, nu există absolut nicio modalitate de a urmări contul Bitcoin al lui K-Man fără să punem mâna pe computerul lui. Trebuie să comunicăm cu el cât de mult putem, să vedem dacă nu cumva putem găsi o breşă în sistemul său de securitate.

— Eşti chiar mai şiret decât mi-ai spus, zise Thorne.

— Crede-mă, mă surprind până şi pe mine, spuse Hobbs. Te voi anunţa când îmi răspunde.

— Bine, mulţumesc, îi răspunse Thorne. Acum, du-te acasă.

Abia se aşezase în pat când telefonul îi sună din nou. Se ridică şi traversă camera până unde avea telefonul la încărcat. A văzut cine îl apela şi luă telefonul cu el înapoi în pat.

— E totul în regulă, Nic?

Pauza de la celălalt capăt era un răspuns suficient.

— Scuze, ştiu că e târziu.

— Nu-ţi face griji.

— Sunt puţin... dată peste cap.

Thorne putea ghici ce avea pe suflet Tanner şi era evident că băuse la fel de mult pe cât se gândise la asta.

— Haide, Nic, azi a fost o zi bună, nu-i aşa?

— Asta e de obicei problema, spuse ea. Zilele bune te fac să te gândeşti la cele rele, nu-i aşa? La cele cu adevărat rele. Asta şi micul tău discurs de azi despre batjocorirea amintirii victimelor. Ei bine, eu o iau în râs pe Graham French în fiecare zi. În fiecare zi mă port de parcă nu s-a întâmplat nimic. În fiecare zi încerc să îmi fac datoria şi să respect legea.

Scoase un râset ciudat, răguşit şi amărât.

— E o glumă nenorocită, Tom. Suntem de râsul lumii.

— Ei haide, Nic.

— Haide ce?

Se enerva, iar Thorne ştia încotro se îndreptau lucrurile. Nu era prima oară când avea o astfel de ieşire şi de obicei se descărca pe Thorne, de parcă el ar fi fost de vină. Totul s-ar fi sfârşit cu ea plângând sau ţipând la el, spunându-i că, dacă nu ar fi fost în joc cariera lui şi a lui Phil, şi-ar fi asumat răspunderea pentru ce a făcut cu mult timp în urmă.

— Ce e, Tom?

— Nu te vei simţi mereu aşa, îi spuse el. Ştiu că în acest moment sună ciudat, dar e adevărat. Va deveni mai uşor.

— Ce anume? Faptul că noi trei vom continua să ne păstrăm micul nostru secret murdar?

Da, pentru că este singurul lucru pe care îl putem face. Pentru că în acel moment, am făcut singurul lucru care ne-a stat în putinţă şi da, a fost greşit, şi îngrozitor, dar adevărul e că vieţile noastre încă valorează mult mai mult decât a animalului aceluia.

— Nu ştiu ce altceva să spun.

— Ţi se *pare* că pentru mine e mai uşor? Thorne începea să se enerveze, dar ştia cum să ascundă asta. Nu mai trebuie să bei, ok? Sau continuă să bei până nu mai ştii de tine, bine? Sunt obosit, Nic, deci nu mă interesează pe care dintre cele două variante o alegi.

Urmă o tăcere lungă după care Tanner a închis telefonul.

Micul lor secret murdar.

Thorne îşi închise ochii şi măcar pentru câteva minute, uită cu totul de Stuart Nicklin. Simţi cum i se pune un nod în stomac, care creştea tot mai mare, în timp ce se ridică şi se aşeză la loc în pat. Se simţea la fel de vinovat cum se simţea Tanner şi chiar mai supărat pe sine decât fusese pe ea. Pentru că adevărul era că, mulţumită lui, nu mai era doar secretul lor.

În urmă cu vreo lună, Hendricks îl sunase într-o noapte, târziu, la fel de agitat şi supărat pe cât fusese Tanner. Era măcinat de mica, dar semnificativa minciună pe care o strecurase în acel raport medico-legal foarte important. Până la urmă Thorne îl liniştise, însă apoi Melita intrase în cameră şi îi spusese lui Thorne că auzise întreaga discuţie. Sau cel puţin, auzise ce era mai important.

Aşa că i-a mărturisit totul.

Fusese şocată, putea să îşi dea seama, dar îi spusese imediat, cu compasiune, că îl înţelegea şi că ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să îl judece, pe el sau pe oricare dintre ceilalţi doi. Îl cuprinsese cu braţele, în acelaşi pat în care stătea Thorne acum, şi îi spusese că îi stă mereu la dispoziţie dacă va dori să vorbească vreodată despre asta.

— Îţi poate fi de ajutor, spusese ea.

— Ştiu.

Îi mulţumise, dar nu îi urmase niciodată sfatul. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să o vadă dând din cap, ştiind deja dinainte, în timp ce el încerca să îi explice că salvase un prieten şi că Phil făcuse la fel. Că înainte cu 10 minute de a muri, Graham French o torturase pe Nicola Tanner, având toate intenţiile să o ucidă după aceea. Thorne nu avea nevoie de ajutor specializat, mai ales din partea femeii cu care se culca, ca să i se spună ce înseamnă autojustificarea sau negarea.

Dacă le cauţi în dicţionar, găseşti o poză cu mine, se gândea el.

Acum, tot ce putea face Thorne era să zacă în pat, simţind cum nodul din stomac se face tot mai mare, mai strâns şi greu de desfăcut. Se gândea la încredere şi la trădarea ei. Se gândea la sângele care picura pe lama unui bisturiu sau care aluneca pe spatele unui bărbat, iar somnul întârzia să apară.

31

În acelaşi timp, la mai puţin de cinci mile distanţă, mai era cineva care se gândea la problema încrederii, deşi procesul de gândire al lui Stuart Nicklin era, în mod nesurprinzător, foarte diferit de cel al lui Tom Thorne. Lumina de la micul televizor era mai mult decât suficientă pentru a ilumina cutia de pantofi prea scumpi pe care îi închiria şi, în plus, îi plăcea efectul. Jocurile de lumini şi sclipirile bruşte, roşul şi albastrul care pâlpâiau pe pereţi. Emisiunile de concursuri pe care acum le urmărea cu obsesie erau întotdeauna pline de culoare. Alegea un concurent pe care să îl susţină, se enerva la glumele slabe ale gazdei şi rostea răspunsurile cu voce tare ca şi cum l-ar fi ascultat cineva.

Spuse „Venezuela", apoi oftă, exasperat de cretinul care nu ştia unde se află cea mai înaltă cascadă din lume. Se gândea că niciodată nu avea încredere în nimeni, dar, în acelaşi timp, avea o capacitate aproape supranaturală de a-i face pe alţii să aibă încredere în el. Cam aceasta a fost reţeta lui de succes.

Semnătura lui distinctivă.

Era ca şi cum ar fi avut o superputere, se gândea el.

Nu-şi amintea să fi avut vreodată încredere în cineva. Nici în alţi copii de la şcoală, nici în prieteni şi nici măcar în mama sa. De fapt, în ea avusese cel mai puţin încredere... dar a rămas convins că păstrarea acelei părţi din el ascunsă – asta dacă ar fi existat, în primul rând – era unul dintre lucrurile care i-au permis să rămână în siguranţă. Nu să se ferească din a fi prins sau a merge la închisoare, situaţie care a fost într-adevăr nefericită, ci să se ţină la distanţă de simţămintele simple şi stupide care îi îngenuncheau pe oameni în fiecare zi. Care îi constrângeau până la supunere. Era un scut care l-a menţinut imun la multele dintre lucrurile pe care încrederea i le-ar fi putut provoca sau care ar fi fost declanşate când încrederea era inevitabil trădată.

Dezamăgire, durere, regret.

Pe de altă parte, să-i facă pe ceilalţi să aibă încredere în el i se păruse întotdeauna extrem de uşor. Ca alfabetul. Ca atunci când îi dai bomboane unui copil. Era doar o chestiune de a vedea ce-şi doreau ceilalţi, chiar dacă adesea ei nu puteau să îşi dea seama de asta. Îi lăsa să ştie că nu era nimic ruşinos în legătură cu acele gânduri întunecate pe

care le ţineau ascunse şi că el îi înţelegea; scotea la lumină acele gânduri şi idei ca ele să poată respira. Trebuia doar să ştii ce butoane să apeşi, asta era tot. Nu era *complicat.*

Era ironic, se gândea el. Ciudat chiar, având în vedere ce se spunea mereu despre oamenii ca el, ce anume se presupunea că le lipseşte. Ciudat, pentru că, în cele din urmă, totul se rezuma la empatie.

De fapt, nici măcar nu era sigur că *încredere* era cuvântul potrivit. Era vorba de a crede suficient în el şi în... viziunea sa asupra vieţii pentru a face ceea ce le sugera el. Driver fusese un exemplu în acest sens. Ea crezuse în el cu mult înainte ca el să se întâlnească cu ea sau să o cunoască ori să îi răspundă la torentul de mesaje linguşitoare pe care i le lăsase pe o serie de forumuri. Exista un anumit nivel de credinţă, desigur, şi el a crezut întotdeauna că ea va face ceea ce trebuia să facă. Era ceva ce sesizase din timp, pentru că în acele rare şi minunate ocazii în care dădea peste cineva cu capacitatea de a ucide, îşi dădea seama din prima.

Ca şi cum ar fi spus, oh, *bună ziua...*

Ca şi cum ar fi mirosit pe cineva care folosise acelaşi săpun ca el.

Cazul lui Tom, Dick şi Harry fusese de fapt ideea ei, dar orice lider capabil ar trebui să încurajeze iniţiativa. Când ea îi sugerase asta prima dată, crezuse că exagerase puţin, dar era vorba doar să atragă atenţia, aşa că, în cele din urmă, se gândi că nu are cum să fie prea rău. Când i-a dat mână liberă, reacţionase ca un copil în dimineaţa de Crăciun. Fusese recunoscătoare şi extrem de nerăbdătoare să se joace cu noua ei jucărie. Ei bine, de fapt era o jucărie la mâna a doua, dar tocmai de aceea şi-o dorea.

Se gândea că nici *lider* nu era un cuvânt potrivit şi nici acum nu s-ar descrie folosind termenul ăsta, dar nu putea nega faptul că avea adepţi, aşa că presupunea că avea oarecum sens. Chiar dacă majoritatea dintre ei erau idioţi, sau doar nişte rataţi disperaţi, ca biata Rebecca, era recunoscător pentru ajutorul pe care i l-au oferit de-a lungul anilor. Şi pentru distracţie, desigur, ca să nu mai spună de faptul că aceia dintre ei care au fost puţin mai... obsedaţi decât alţii i-au oferit o sursă constantă de venit.

Era ridicol pe ce fel de lucruri îşi dădeau banii şi cât de mult ar fi plătit să le obţină.

Dar nu ar avea încredere în niciunul dintre ei. Nu putea să ştie exact ce era în capul răvăşit al fetei sau ce ar putea să spună sau să facă atunci când cei ca Tom Thorne îi dădeau peste nas. Nu era un cititor de gânduri sau un hipnotizator. Dacă ea ar fi ales să cedeze în timpul interogatoriului şi ar fi spus „Stuart m-a obligat să o fac, Stuart e în spatele crimelor", ar fi fost o mare problemă şi nu ar fi putut face nimic în privinţa asta. Nu ar fi contat, pentru că imediat ce ar fi aflat de unde avea bisturiul, şi-ar fi dat seama, cum ar fi fost cazul să o facă, dar dacă fata ar fi spus adevărul mai devreme, ar fi stricat puţin lucrurile, ar fi dat peste cap cursul jocului. Nu ar fi fost vreo pagubă prea mare în imaginea de ansamblu, totuşi. El ar fi rămas de neatins până când ar fi decis contrariul, pentru că nu avusese niciodată suficientă încredere în Driver sau în altcineva pentru a le da detalii care l-ar fi putut compromite. Care ar fi pus poliţia pe urmele sale.

Ştia că, în curând, când va veni momentul, Thorne va fi disperat să ajungă la el. Nu ar fi ajuns la uşa lui Nicklin, desigur, dar asta era şi ideea. Plin de o furie caraghioasă şi îndreptăţită, Thorne ar bate la uşă de unul singur, lovind şi ţipând să fie lăsat înăuntru, şi când va intra, în cele din urmă, va descoperi că răsplata pentru care te lupţi cel mai mult vine întotdeauna cu un preţ.

Că poţi ieşi învingător şi totuşi să pierzi totul.

A rupt cu dinţii un baton de ciocolată şi a luat o muşcătură. Dacă avea vreo slăbiciune, asta era. Se întâmplase de mai multe ori ca ADN-ul de pe vreun ambalaj, ca cele împrăştiate pe jos lângă canapea, să ducă la condamnarea lui, prima dată, deşi acum i se părea amuzant. Mai luă o muşcătură şi se întoarse să urmărească emisiunea. Devenea interesant. A înşirat cele şapte minuni ale lumii antice, apoi a clătinat din cap când femeia din finală a reuşit să numească doar trei.

Adevărul este că vorbea singur aproape tot timpul. Era reconfortant şi, în ciuda aparenţelor de nebunie, nu era mai ciudat ca atunci când vorbeai cu o pisică sau un câine, la fel cum făcea majoritatea oamenilor când nu mai era nimeni prin preajmă. Prefera să vorbească cu cineva, desigur. Îi lipsise asta în anii în care fusese plecat.

Preferatul tuturor, dacă era să fie sincer.

În ultima vreme vorbea destul de mult despre el însuşi.

32

Thorne îşi petrecu o bună parte din ziua de sâmbătă uitându-se la ceas. Atunci când nu făcea asta, se folosea de matematica pe care o mai ştia ca să calculeze ce fel de pensie ar fi primit dacă ar fi renunţat la slujbă acum şi încerca să-şi dea seama dacă ar fi fost suficient să-şi deschidă o mică afacere, vânzând albume la mâna a doua sau dacă s-ar asocia cu cineva ca să cumpere un pub dărăpănat sau să se angajeze ca gigolo. Ştia că starea lui de spirit avea de-a face cu discuţia de aseară, dar totuşi.

Făcea timpul să treacă altfel.

Mare parte din zi a fost ocupată de treburi administrative, ceea ce îi convenea lui Nicola Tanner, dar nu a fost niciodată punctul forte al lui Thorne. Cufundaţi cu totul în dosare, erau frustraţi că nu mai auziseră nimic de la Hobbs.

Aveau o mulţime de lucruri de făcut. Cazurile de care se ocupau Tanner şi Thorne înainte să aibă loc uciderea lui Richard Sumner nu dispăruseră, nici nu fuseseră transferate altcuiva. Thorne mai avea încă de lucru la un caz despre o altercaţie între bande care avusese loc în parcul Finsbury, în timp ce Tanner urmărea rezultatele de la examinarea medico-legală într-un caz de violenţă domestică petrecut în Hornsey.

Era de înţeles că ambilor le era greu să se concentreze.

Primul apel de la Hobbs venise în a doua parte a dimineţii, aducându-le la cunoştinţă faptul că, cel care se intitula K-Man nu numai că îi refuzase oferta pentru flaconul de pastile, dar mărise preţul la 900 de lire.

— Se pare că i-am atras atenţia, spuse Hobbs.

Telefonul era pus pe difuzor, în biroul lui Tanner şi Thorne.

— Şi asta e bine sau nu? întrebă Tanner.

— Trebuie să fie bine, remarcă Thorne.

— Sunt de acord, spuse Hobbs. Acum ştie că are un cumpărător interesat şi vrea să vadă cât de departe poate merge. Ori asta, ori e enervat de oferta prea mică şi crede că îşi bate cineva joc de el. În orice caz, e interesat.

— Spune-i că s-ar putea să îl pierzi pe cumpărător, spuse Thorne.

— I-am spus deja asta. Am făcut schimb de replici de câteva ori.

Mi-a spus că ori acceptă propunerea lui, ori poate renunţa.

— Ok, bine. Spune-i că i-ai transmis cumpărătorului mesajul şi că se gândeşte la asta.

— Aşa voi face, răspunse Hobbs.

„Cumpărătorul” se gândea în schimb la altceva.

Toată lumea îşi petrecea majoritatea timpului cu pregătirile procedurilor de dinainte de procesul celor trei crime de care fusese acuzată Rebecca Driver. Data la care trebuiau să se prezinte în faţa curţii era la luni distanţă şi procuratura avea un caz destul de solid, din punctul lor de vedere, dar asta nu însemna că nu mai erau multe de rezolvat. În multe privinţe, echipa îşi asigurase deja spatele, pentru că, cu cât cazul procuraturii era mai bine construit, cu atât trebuiau să muncească mai mult pentru a nu fi distrus de vreo eroare procedurală, din neglijenţă sau din prea multă încredere asupra rezultatului final favorabil. Multe astfel de cazuri sfârşeau prost pentru că cineva a uitat să hrănească un suspect îndeajuns sau a uitat să ceară să îi fie examinată condiţia fizică de către medicul legist, ori pentru că s-a semnat greşit un formular sau nu li s-a precizat ce trebuiau să facă din punct de vedere legal, într-o înregistrare. Altfel spus, asta nu trebuia să se întâmple cu un caz atât de important şi mediatizat ca acesta.

Thorne îşi lăsă capul în jos şi îl ridică doar ca să se uite la ceas.

Când văzu că e aproape ora prânzului, îl sună pe Greg Hobbs.

— Ok, *Cameron...* spune-i că, în final, cumpărătorul s-a decis să accepte oferta mai mare. Că e *atât* de disperat, să pună mâna pe flaconul de pastile al lui Nicklin, încât îl va cumpăra cu 900 de lire.

— Eşti sigur?

— Hai să vedem ce face K-Man acum că poate încheia afacerea, spuse Thorne. Dacă se comportă diferit. Uneori oamenii devin neglijenţi când simt miros de bani.

Thorne a mers singur la Royal Oak să ia prânzul. Aproape terminase de mâncat o plăcintă, care era aproape imposibil de dezlipit de pe farfurie, când Tanner, care mâncase singură în camera alăturată, intră să i se alăture

— Sper că nu ai mâncat ce am mâncat şi eu, spuse el.

— Salată cu brânzeturi.

Thorne şi-a împins farfuria deoparte.

— Bună alegere.

— Nu am vrut să vorbesc despre asta la birou. Adică, bineînţeles că... am vrut doar să-mi cer scuze pentru aseară.

— E în regulă, Nic.

— Nu, nu este, dar... nu trebuie să-ţi faci griji, bine? Chiar nu vreau să crezi că e cazul să te îngrijorezi. Doar îmi plângeam de milă, asta e tot, iar vinul doar a amplificat lucrurile. A fost o prostie din partea mea. Aşa că...

— Ţi-am spus, e în regulă.

Thorne întinse mâna după o Cola dietetică.

— Am înţeles, ok? Tanner dădu din cap. Nu e ceva simplu, bineînţeles că nu, aşa că nu ar trebui să te simţi prost dacă bei un pahar în plus şi te enervezi.

Thorne se aplecă spre ea şi îşi coborî vocea.

— Ascultă, puteam la fel de bine să fiu eu cel care o lua razna şi te suna.

— Nu prea cred.

— Crede-mă...

— Te cred, spuse Tanner. Asta-i şi ideea. Uite, ştiu că Phil poate fi un pic nervos în legătură cu ce s-a întâmplat şi, ei bine, nu trebuie să-ţi spun, dar tu eşti singurul care nu intră în panică. Singurul care îşi vede de treabă.

A reuşit să schiţeze un zâmbet.

— Slavă Domnului că cel puţin unul dintre noi este rezistent.

Thorne îşi îndreptă cuţitul şi furculiţa.

— Da, acela sunt eu, spuse el.

Şi-au terminat băuturile şi Tanner a început să-şi reaplice rujul.

— Russell a primit un telefon de la procuratură, spuse ea. Se pare că Driver va pleda pentru răspundere diminuată.

— E întotdeauna la îndemână, spuse Thorne. Faptul că a acţionat nefiind în deplinătatea facultăţilor mintale.

— Deci, ce părere ai?

Thorne cunoscuse mulţi ucigaşi ale căror echipe de avocaţi jucaseră aceeaşi carte şi, în unele cazuri, ţinând cont de gradul de violenţă sau de pierderea aparentă a controlului, nevinovăţia lor fusese greu de obiectat.

Totuşi, acest caz era diferit, pentru că, oricât de ferm credea Thorne că Rebecca Driver era responsabilă pentru acele crime, ştia că altcineva o influenţase. Stuart Nicklin fusese cel care îi sugerase, insinuase, o ademenise... până când ea a decis că era ceea ce îşi dorea; că era destinată să poarte această răspundere.

Ca de obicei, şirul gândurilor lui Thorne îşi lăsa urmele pe chipul lui.

— Cum merg lucrurile cu Hobbs, după părerea ta?

Thorne ridică din umeri.

— Deocamdată, el este singura noastră speranţă.

Îşi verifică telefonul, în caz că avea vreun mesa] de la Hobbs pe care îl ratase. Nu primise nimic.

— Dacă tipul care vinde flaconul de pastile nu ne conduce la Nicklin, nu am nici cea mai vagă idee cum vom ajunge la el.

Tanner se gândi la asta.

— Evident că nu-l cunosc pe Nicklin la fel de bine ca tine, dar din tot ce ai spus... nu există măcar o posibilitate ca el să vină la noi?

Thorne se uită la ea şi se foi în scaun.

Tanner întinse mâna după jachetă.

— Probabil că ar trebui să ne întoarcem, spuse ea.

Mai avea jumătate de oră până să plece acasă, când sună din nou Hobbs.

— K-Man este foarte fericit, spuse el. Spune că vinde flaconul mai ieftin şi că misteriosul nostru cumpărător face o afacere bună.

— Foarte generos din partea lui, spuse Thorne. Deci, îşi vrea banii, nu-i aşa?

— Oh, da. E foarte dornic să aibă suma în Bitcoin transferată în contul său cât mai repede posibil.

Thorne se gândi la asta.

— Deci, continuă să îl ţii sub presiune, Greg. Spune-i că nu e în regulă cum a zis el, dar că ai probleme în a da de cumpărătorul tău.

— Bine... în regulă.

Având în vedere că „misteriosul cumpărător" era de fapt Politia Metropolitană, Thorne ştia că probabil ar fi trebuit să ceară o autorizaţie suplimentară înainte de a accepta un preţ de vânzare mai mare.

— Trebuie să tragem de timp.

— Nu sunt sigur că pot să o mai lungesc prea mult, spuse Hobbs. Am impresia că nu este prea răbdător.

Thorne nu ştia dacă ceea ce îi cerea lui Hobbs să facă va duce la ceva, dar era în pană de idei.

— Fă tot ce poţi, amice, zise el. Apropo, faci o treabă excelentă.

Câteva minute mai târziu, îşi trăgea geaca pe el şi se îndrepta spre parcare. Chall a trecut pe lângă el pe scări şi l-a întrebat de ce se grăbea. Thorne se gândi la o minciună – o rudă bolnavă sau o pistă urgentă de urmărit – dar în cele din urmă renunţă.

— Trebuie să ajung la bibliotecă înainte să se închidă, răspunse el.

33

Nu era cartea cu care Thorne ar fi ales să îşi folosească noul card de bibliotecă. Acestea fiind spuse, nu avea o listă lungă de lectură. De fapt, nu avea nicio listă. Era şi mai descurajat să vadă că zeci de oameni înaintea lui aleseseră să împrumute cartea *Ucidere la comandă: Viaţa şi crimele lui Stuart Nicklin,* de când fusese publicată pentru prima dată, acum trei ani.

După ce a mâncat şi şi-a aliniat cele câteva beri de care era sigur că va avea nevoie, Thorne s-a aşezat şi şi-a pus ochelarii de citit.

Biblioteca fusese singura opţiune în cele din urmă, pentru că Thorne cu siguranţă nu avea de gând să contribuie cu bani la îmbogăţirea autorului, cumpărând nenorocita aia de carte. Fusese mult prea conştient de ceea ce criticii numiseră un „portret dur al răului" atunci când apăruse prima dată, dar nu avusese niciun interes să o citească atunci. Nici acum nu era prea dornic, dar exista întotdeauna posibilitatea să dea peste ceva care să-l ajute, aşa că în acest stadiu al jocului nu-l deranja să-şi bage nasul. Cartea fusese, bineînţeles, una dintre multele din colecţia Rebeccăi Driver, dar acel exemplar – cu comentariile sale scrise de mână şi cuvintele de admiraţie ale şcolăriţei – era acum o probă crucială la proces şi, ca atare, era indisponibilă pentru a fi răsfoită din nou fără a folosi mănuşi.

Deschizând volumul uşor deteriorat de la biblioteca din Kentish Town, Thorne a simţit că oricum ar fi trebuit să le poarte.

— Iisuse...

Autorul – Stephen J. Campbell – îşi dedicase cartea „tuturor victimelor lui Stuart Nicklin şi celor pe care acestea i-au lăsat în urmă". Thorne s-a întrebat dacă „cei lăsaţi în urmă" primiseră vreo parte din profit.

Thorne ştia că poate sări fără probleme peste primele câteva capitole. Nu dorea să afle nimic din ceea ce nu ştia deja despre copilăria lui Stuart Nicklin; dacă fusese obligat să poarte haine de fete sau dacă fusese închis într-un dulap sub scări. Lui Thorne nu îi păsa absolut deloc de arborele genealogic al criminalului. Aşa că, aşa cum presupunea că făceau majoritatea oamenilor atunci când citeau o carte în care ei înşişi figurau, s-a dus direct la index şi şi-a căutat propriul nume.

Nu a fost greu de găsit.

Descrierile crimelor pentru care Nicklin îşi câştigase prima dată notorietatea şi pentru care fusese condamnat la închisoare pe viaţă, erau îngrozitor de familiare. Poate erau prea explicit descrise în carte, dar erau destul de exacte. Unele crime fuseseră comise de Nicklin însuşi, în timp ce altele fuseseră opera unui individ nefericit şi ghinionist pe nume Martin Palmer, un tânăr pe care Nicklin reuşise să-l convingă să-i facă pe plac încă de când se întâlniseră pentru prima dată la şcoală şi care fusese împuşcat mortal chiar înainte ca Nicklin să fie arestat.

Sinucidere prin împuşcare, asta crezuse întotdeauna Thorne.

Existau o mulţime de citate ale lui Thorne în carte, deşi abia îşi mai amintea unele dintre lucrurile pe care se presupune că le-ar fi spus atunci. Textul discursului pe care îl ţinuse pe treptele de la Old Bailey după ce Nicklin fusese condamnat era tipărit în întregime. Aproape că şi-a scuipat berea când s-a văzut descris de autor ca fiind „trufaş şi prea sensibil".

„Ce tâmpit..."

Întorcea paginile suficient de repede şi de tare încât să rupă câteva. Se întreba dacă va fi amendat. Se hotărî că ar putea să le treacă în contul cheltuielilor, aşa că a mai rupt din greşeală câteva.

Nu se menţiona nimic despre crimele comise câţiva ani mai târziu de un bărbat pe nume Marcus Brooks, despre fotografiile victimelor care fuseseră trimise pe telefonul lui Thorne sau despre rolul crucial pe care Stuart Nicklin îl jucase în moartea lor, orchestrând evenimentele din spatele gratiilor. Nu era nicio surpriză. Rolul lui Nicklin în acel caz nu căpătase notorietate publică, iar dreptatea care s-a făcut mai târziu – cu care Thorne ar fi putut sau nu să aibă ceva de-a face – avusese loc în particular, la cantina închisorii, sub forma unor porţii de lasagna cu cioburi de sticlă.

Thorne zâmbi, amintindu-şi.

Detaliile a ceea ce se întâmplase pe insula Bardsey nu erau prea clare, dar Thorne se aşteptase la asta. Cu siguranţă că nu vorbise niciodată cu Stephen Campbell. Era destul de sigur că nici Nicklin nu o făcuse vreodată, iar practic toţi ceilalţi care se aflau pe insulă la acea vreme erau morţi.

Nu se menţionase nimic despre ce se întâmplase cu Phil Hendricks.

Nimeni, cu excepţia lui Thorne, Nicklin şi a oamenilor pe care Nicklin îi plătise sau îi convinsese să facă treaba, nu ştia la ce se folosise acel bisturiu.

Nicklin a scăpat. Aceasta era ideea centrală a două capitole întregi şi, datorită a ceea ce domnul Campbell nu putea descrie decât ca fiind „prostia şi încrederea exagerată" a inspectorului detectiv Tom Thorne, un criminal periculos nu numai că a fost lăsat să scape din arest, dar încă este în libertate; un pericol constant pentru populaţie.

Apărea şi o fotografie cu Thorne; o poză făcută de un reporter local imediat după ce a coborât din elicopterul care l-a adus înapoi pe continent. Faţa îi era plină de sânge şi umflată. Privindu-se acum, Thorne îşi amintea cât de rău se simţise pe dinăuntru.

Înfierbântat, gol.

Azvârli cartea într-o parte, hotărând că eticheta de pe sticla de bere era o lectură mai bună.

După ce a băut a doua sticlă, Thorne se întrebă dacă nu cumva, după ce toate astea se vor termina, când Nicklin va fi din nou în siguranţă în arest, ar trebui să-l caute pe Stephen J. Campbell şi să-i facă o vizită. Poate că l-ar ruga să-i dea un autograf pe un exemplar – se putea face asta cu cărţile din bibliotecă? – şi apoi i-ar sugera politicos că acum ar fi un moment bun pentru a publica o ediţie complet actualizată. Apoi, doar pentru a-i arăta autorului cât de trufaş şi prea sensibil este, i-ar spune să-şi bage cartea mizerabilă fix în fund.

Îi sună telefonul.

Era Hobbs.

— Ai avut dreptate.

— Ce?

Thorne se ridică în picioare.

— Când ai spus că va simţi mirosul banilor şi va deveni neglijent.

Hobbs vorbea în hohote, era înflăcărat.

— Sunt sigur în proporţie de nouăzeci şi nouă virgulă nouă la sută cine este K-Man.

— Cum aşa?

— Deci, ţi-am explicat deja că aceste e-mailuri sunt complet criptate. Practic, e de negăsit, nu-i aşa?

— Corect.

— Cu fiecare e-mail pe care l-a trimis până acum, am ţinut să verific sursa. Toată vrăjeala pe care nu o vezi în mod normal, da? Ruta, sursa şi, cel mai important, adresa IP a computerului. Până acum am dat numai de fundături, pentru că a folosit un VPN, nu? Ştii ce este un VPN?

— Nume de pantalonaşi vizibili... sau ceva de genul?

— Este o reţea virtuală privată.

— Glumeam, spuse Thorne.

— Oh, super. Ei bine, practic, îţi criptează toate datele, dar principalul lucru este că îţi ascunde adresa IP... adică locul computerului tău. Cu toate acestea, în cazul ultimului e-mail pe care l-a trimis, adresa IP era de fapt identificabilă, înţelegi ce vreau să spun?

Thorne voia să-i spună să se grăbească naibii odată, dar bărbatul îşi câştigase momentul de glorie.

— Da, aşa cred.

— A uitat să-şi pornească VPN-ul. Hobbs aşteptă ca Thorne să înţeleagă semnificaţia a ceea ce îi spusese. Sau poate că conexiunea la VPN s-a întrerupt într-un moment crucial, pentru că se poate întâmpla... dar, oricum, ultima lui adresă IP duce la un furnizor de servicii obişnuit – Virgin, dacă te interesează – şi de acolo totul a fost simplu ca bună ziua. Adică, cu asta ne ocupăm tot timpul. Am dat un telefon la Virgin – de fapt au fost câteva apeluri până a răspuns cineva – şi am obţinut numele celui care plăteşte factura.

— Care este...?

— Oh.... Kevin Bartley. Numele lui K-Man este Kevin Bartley, şi lucrurile devin tot mai interesante, pentru că am verificat deja numele în sistemul naţional de evidenţă al poliţiei. Ştiu că îmi depăşeşte puţin atribuţiile...

— Te iert, spuse Thorne.

— Este înregistrat în sistem. Hobbs făcu din nou o pauză, ca şi cum ar fi aşteptat o rundă de aplauze. Kevin Bartley este înregistrat în sistem cu diferite infracţiuni, majoritatea legate de droguri, cu ani în urmă. Adică am putea să verificăm flaconul de pastile, să vedem dacă amprentele lui sunt pe el... ştiţi, dacă vrem cu adevărat să fim siguri că este el.

— Da, am putea...

Flaconul era deja examinat din punct de vedere criminalistic, dar

Thorne ştia că asta va dura ceva timp.

În mod clar, Hobbs ştia şi el asta.

— Aşa că am mai săpat un pic şi... asta e partea cea mai bună.

— Este deja suficient de bine.

— Da, ştiu, dar Kevin Bartley are cazier şi în Franţa. A făcut şase luni într-o închisoare din Marsilia acum doi ani pentru trafic de heroină. Deci se potriveşte, nu? Povestea că el şi Nicklin s-au cunoscut când erau amândoi în Franţa.

— Să mă ia naiba, Greg.

Thorne era acum în picioare, încercând să se decidă pe cine să sune mai întâi. Brigstocke era alegerea evidentă, dar mai mult decât orice voia să-i spună totul lui Phil.

— Ce poţi să mai obţii?

— Ar fi bună o adresă actuală?

34

Luni dimineaţă, la ora trei şi ceva, stăteau deja de douăzeci de minute în maşina de serviciu neinscripţionată. Pe geamuri se formase gheaţă, iar Thorne începuse să-şi piardă răbdarea. Se aplecă în faţă şi atinse umărul ofiţerului de pe scaunul şoferului.

— E vreo şansă să dai puţin mai tare căldura?

— E la maxim, amice.

Ofiţerul se uită în jur, zâmbi şi îşi lovi palmele de haină.

— Am haine termice pe dedesubt.

— Şi eu, spuse Tanner.

Thorne se uită la ea.

— Mie de ce nu mi-ai amintit?

— Cred că erau lucruri mai importante de care să-ţi faci griji.

Înghesuit între ei pe bancheta din spate stătea un inspector cu un accent ca al celor din serialul Peaky Blinders, care privea fix la ecranul laptopului său. Privea la fluxul de imagini venit de pe camerele montate pe căştile celor şase oameni din Unitatea de operaţiuni, care ocupaseră diverse poziţii aproape de adresa ţintei.

A apăsat tastatura radioului Airwave.

— Toate unităţile de la TFC[8]. Alertă galbenă, repet, alertă galbenă... aşteptaţi.

— Şi în plus, nu sunt mama ta, spuse Tanner.

Thorne nu putea să se certe, nici în privinţa asta, nici în privinţa numărului de lucruri care trebuiseră organizate cu o zi înainte. Adresa pe care Hobbs i-o furnizase pentru Kevin Bartley se afla în Coventry, ceea ce însemnase să ia legătura urgent cu poliţia din West Midlands şi să obţină toate autorizaţiile necesare pentru desfăşurarea unei operaţiuni cu arme de foc. Thorne se întrebase iniţial dacă nu cumva exageraseră puţin. Fusese de acord să sară imediat într-o maşină cu alţi trei membri ai echipei şi să pornească la drum pe M1, până când Brigstocke îi atrase atenţia că, indiferent de istoricul infracţional al ţintei lor, orice asociere cu un suspect atât de periculos ca Stuart Nicklin însemna că era nevoie

---

[8] Tactical Firearms Commander - Serviciul britanic pentru Intervenţii şi Acţiuni Speciale

de cel mai strict grad de protecţie atât pentru ofiţeri, cât şi pentru populaţie, atunci când se încerca o arestare. Însemna că nu trebuiau să îşi asume niciun risc şi asta presupunea intervenţia trupelor speciale.

— De unde ştim că Kevin Bartley nu mai ţine legătura cu Nicklin? întrebă Brigstocke.

— E puţin probabil, spuse Thorne.

— De unde ştim că Nicklin nu va fi acolo?

— Nu va fi.

Thorne fusese gata să insiste, până când văzuse privirea şefului său şi îşi amintise de citatul acela despre prostie şi exces de încredere şi nu mai făcuse scandal.

În afară de a pune lucrurile la punct cu echipa din West Midlands, îşi petrecuse o bună parte din timp comunicând cu autorităţile poliţieneşti şi penitenciare din Marsilia. După cum era de aşteptat, lucrurile au durat mai mult ca de obicei, fiind duminică. Solicitările pentru grăbirea lucrurilor au fost întâmpinate cu echivalentul prin e-mail al unei ridicări din umeri şi abia la sfârşitul zilei au fost trimise toate înregistrările şi, ce era mai important, o fotografie recentă a lui Kevin Bartley.

— Ăsta e Brexit pentru tine, spuse Tanner.

— Alertă galbenă recepţionată.

Vocea şefului echipei unităţii de operaţiuni se auzea puternică şi stridentă prin radioul comandantului.

— Suntem în aşteptare pe roşu.

— Ce mai aşteptăm? întrebă Thorne.

Comandantul îl ignoră şi îşi menţinu ochii fixaţi pe ecran, la imaginile luminate de torţele montate pe şase carabine SIG Sauer: se zăreau bucăţi de iarbă şi cărămidă înnegrită şi o uşă metalică lângă un rând de coşuri mari de gunoi din plastic în partea din spate a blocului cu două etaje.

— Repet, suntem în aşteptare pe roşu...

Thorne şi Tanner părăsiseră în cele din urmă Londra puţin după ora zece şi jumătate noaptea trecută şi se întâlniseră cu cei de la Unitatea de Operaţiuni Speciale din Coventry la ora unu dimineaţa. Thorne le spusese rapid tot ce ştia despre Kevin Bartley şi le explicase exact de ce trebuiau să vorbească cu el. Fusese informat că ofiţerii de la poliţia din

West Midlands efectuaseră deja o vizită prin faţa adresei vizate, precum şi o verificare cu elicopterul, şi nu au raportat niciun semn de activitate în apartamentul de la etajul al doilea.

— Dacă omul dumneavoastră este acolo, probabil că doarme, ceea ce este exact ceea ce ne dorim, spusese comandantul. Dacă totul este în regulă, putem să intrăm acolo şi să-i punem cătuşele înainte să se dezmeticească din somn.

Fusese realizat un plan al proprietăţii, care fusese proiectat pe un ecran în timp ce fiecare membru al unităţii primea instrucţiuni individuale. Comandantul îşi instruise echipa cu atenţie, vorbindu-le de mai multe ori despre fiecare detaliu al operaţiunii şi se oprise doar atunci când surprinse privirea lui Thorne.

— Îmi pare rău dacă te plictisim.

— Nu, eu doar... îmi pare rău.

— Pentru câte crime ai spus că este responsabil? Domnul Nicklin? Mă refer doar la cele recente.

— Trei, răspunse Thorne. În mod indirect.

— În regulă, atunci.

Comandantul avea aceeaşi expresie goală pe chip acum, în timp ce continua să privească în jos la laptop.

Thorne îşi strecură degetele amorţite sub coapse.

Acum avea nevoie să se uşureze.

— Alertă roşie.

Comandantul se îndreptă de spate.

— Intraţi când sunteţi gata.

Thorne ştia ce avea să se întâmple în continuare; că nu se vor auzi strigătele şi ţipetele de care erau atât de încântaţi în emisiunile poliţiste. Privi imaginile în mişcare în timp ce doi ofiţeri înarmaţi se deplasau încet şi în tăcere pe cele două etaje de scări. Lanternele au luminat o uşă de la intrare marcată de zgârieturi şi, câteva secunde mai târziu, o porţiune scurtă dintr-un hol întunecat, în timp ce uşa era spartă cu un berbec metalic.

— Aici poliţia! Suntem înarmaţi! Veniţi la uşă încet, cu mâinile deasupra capului!

Thorne şi Tanner se holbau la ecran.

Se auzi o mişcare de la o a treia cameră şi o altă lanternă lumină

silueta unui câine al unităţii speciale care a fost eliberat din lesă şi care a sărit imediat în apartament. Câinele fusese dresat să latre la orice semn de viaţă, dar nu se auzea niciun sunet din interior şi, după aproximativ un minut, câinele reapăru în faţa uşii.

În maşină, comandantul dădu din cap. Se uită la Tanner şi la Thorne, apoi se aplecă spre radioul său.

— Ok, toţi ofiţerii, intraţi acum!

Acum au început să se audă strigăte, zgomotul bocancilor pe scări, răpăitul respiraţiei în spatele căştilor.

— Aici poliţia...

Imaginile de pe ecranul comandantului se clătinau şi se înclinau, schimbându-se violent în timp ce ofiţerii se revărsau în apartament şi se împrăştiau prin încăperi, ţipând.

— Cameră în stânga.

— Cameră în dreapta.

— Liber...

— Bucătăria... liberă...

Străduindu-se să asimileze simultan cele şase camere de luat vederi, Thorne vedea siluetele voluminoase care treceau pe ecran, lipite de pereţi sau reflectate în oglinzi. Se holba, ţinându-şi respiraţia, în timp ce raze subţiri de lumină dansau peste ecranul gri şi uşile din apartament se deschideau. Zări o mână înmănuşată trăgând de uşa unui dulap şi o sticlă lovită cu piciorul pe linoleumul încreţit. Peste tot se vedeau ţevile unor pistoale semiautomate.

— Apartamentul e liber.

— La naiba, zise Thorne.

Apoi:

— E cineva în dormitorul din spate. Avem nevoie de un medic.

— La naiba, adăugă şi Tanner.

Comandantul a scos un oftat lung şi a spus:

— Asta nu e bine, iar în momentul în care îşi închidea laptopul, Thorne deschise deja uşa şi ieşi în frig.

Pe drumul spre scări, trecu pe lângă mai mulţi membri ai unităţii de operaţiuni speciale care se întorceau din drum, cu fiorul adrenalinei încă vizibil pe chipuri. În timp ce Thorne şi Tanner se apropiau de ceea ce mai rămăsese din uşa de la intrare, cineva dinăuntru a aprins toate

luminile, iar un ofiţer care aşteptase chiar înăuntru a dat din cap, apoi i-a condus spre partea din spate a apartamentului.

Thorne auzi un mesaj la radioul cuiva.

Medicul era pe drum.

Locul era mic şi destul de simplu. O bucătărie se afla imediat în dreapta şi un living dezordonat în stânga; erau ace pe o masă joasă şi un laptop. Nu era un loc în care Thorne ar fi ales să locuiască, dar chiar şi ţinând cont de mirosul de ţigări şi de transpiraţie, atât el cât şi Tanner dăduseră de locuri mult mai groaznice. Au aruncat o privire în cel mai mare dintre cele două dormitoare, au văzut un pat în care nu dormise nimeni şi au continuat să meargă până când au ajuns în camera mai mică din spate, unde îi aşteptau doi dintre ofiţerii înarmaţi.

Victima era aşezată pe un scaun cu spătar drept şi era dezbrăcată de la brâu în sus. Braţele îi fuseseră legate la spate, iar fiecare picior era legat strâns de un picior al scaunului cu ceea ce părea a fi o sfoară de rufe. Capul îi atârna într-o parte, de parcă se gândea la ceva, iar părul lung şi roşcat şi barba zbârcită erau amândouă pătate de sânge.

Medicul nu avea niciun motiv să se grăbească.

Leziunile de pe o parte a feţei – aproape sigur rezultatul traumatismului cauzat de lovitura cu un obiect contondent, care îi provocase moartea — însemnau că, deşi îşi scosese fotografia din buzunar, Thorne nu era sigur că cel la care se uita era Kevin Bartley. Tatuajele de pe braţele sale erau totuşi destul de clare: erau aceleaşi cu cele care figurau in dosarul poliţiei. Tatuajele descriau un *smiley face* sinistru şi încă o faţă cu două cruci în loc de ochi: COMING ON STRONG[9].

Era un copil al anilor optzeci.

Cei doi ofiţeri care rămăseseră în cameră se holbau la cadavru. Unul dintre ei clătină din cap.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

— N-am nicio idee, amice.

Colegul său se întoarse cu spatele, dând din cap către Tanner în timp ce ieşea din cameră.

— Nu e problema noastră.

Thorne îi întâlnise pe aceşti oameni doar cu câteva ore înainte, aşa

[9] Voi reveni în forţă

că nu exista niciun motiv pentru care ar fi trebuit să le cunoască prenumele. Nu era niciun motiv pentru care să înţeleagă mesajul gravat adânc pe pieptul mortului.

Tanner făcu un pas în faţă pentru a veni lângă Thorne. Îl întrebă dacă se simţea bine şi se sprijini uşor de el, iar amândoi s-au uitat la firicelele de sânge care şerpuiau pe trunchiul pestriţ al lui Kevin Bartley, scurgându-se din fiecare literă înscrisă în carnea lui şi care acum se uscase în dâre maro-ruginii. Thorne însă înţelegea prea bine. Ştia exact pentru cine era mesajul şi cine îl trimitea.

CUMPĂRĂTORUL SĂ FIE ATENT, TOM.

În timp ce avea loc un raport complet al operaţiunii, o unitate locală de la omucideri asigura locul crimei din Coventry. Se înfiinţase deja o echipă de anchetă privind crima şi aveau loc deja discuţii între şefii echipelor de combatere a crimelor majore din cadrul poliţiei metropolitane şi al poliţiei din West Midlands cu privire la modul în care două anchete care erau in mod evident legate între ele ar putea fi îmbinate şi rezolvate.

Se reuniseră şefii de top, făcând ceea ce ştiau să facă cel mai bine.

La sediul central al poliţiei din West Midlands, Thorne şi Tanner stăteau împreună în spatele unui birou, de altfel gol, situat deasupra oraşului. Era prima lor şansă de a discuta în particular. Au băut cafea şi au mâncat sandvişuri cu şuncă, în timp ce cerul devenea rozaliu şi soarele se înălţa din spatele unui şir dezordonat de blocuri turn.

— A fost Nicklin de la bun început, spuse Thorne.

— Aşa se pare.

— El a fost cel care a furnizat flaconul de pastile pentru site-ul lui Margaret Herbert. Aşteptând să apară un cumpărător, dându-se drept K-Man şi apoi făcând în mod deliberat acea „greşeală” în ultimul său e-mail pentru a-i înscena totul lui Kevin Bartley.

— Apoi l-a ucis.

— La fel cum a făcut şi cu bisturiul acela, spunându-i apoi Rebeccăi Driver exact de unde îl putea cumpăra şi cât de perfect ar fi fost.

Thorne luă o pauză.

— Cred că ar putea fi modul în care a făcut rost de bani în tot acest timp. Punând câteva dintre amintirile sale la vânzare ori de câte ori rămânea fără bani.

— De ce nu ar fi făcut-o? Tanner clătină din cap. Dacă aş putea obţine cincizeci de lire pentru câteva şuviţe de păr, aş scoate foarfecile la fiecare cinci minute.

Au stat o vreme în tăcere.

O femeie de serviciu şi-a băgat capul pe uşă, a văzut că biroul era ocupat şi s-a retras din nou rapid.

— Ceea ce spui are sens.

Tanner scotoci în marginea paharului ei de polistiren.

— Avem totuşi o problemă majoră.

Thorne aşteptă să continue.

— Acel mesaj...

— Sunt bine, spuse Thorne. Ei bine, nu mă simt perfect, pentru că este înfricoşător ca naiba, dar când vine vorba de Stuart Nicklin, sunt întotdeauna speriat.

— Nu la asta mă refer.

— Aş fi naiv să nu fiu speriat...

— Ştia că venim, Tom.

Tanner a pus cafeaua jos şi s-a întors să se uite la el.

— I-a întins o cursă lui Kevin Bartley şi l-a ucis, ştiind că tu vei fi cel care îi va găsi cadavrul. Ţi-a pregătit totul.

A început să vorbească mai repede, cu o îndârjire sinistră în glas.

— Tot ce a făcut Greg Hobbs a fost... ultra-securizat în cazul nostru, nu-i aşa? Folosind computerul lui Cameron Herbert şi toate parolele corecte... a lucrat complet anonim. Da, Nicklin a pus flaconul de pastile pe site cu suficiente dovezi care să-l lege de Kevin Bartley, dar în cele din urmă, cumpărătorul său ar fi putut fi... oricine.

A respirat adânc când a văzut expresia de pe faţa lui Thorne: realizarea faptului că mai era încă un lucru de care să se teamă serios.

— Deci, de unde ştia că suntem noi?

PARTEA A TREIA

ALEGEREA

35

În colţul restaurantului se afla un brad de Crăciun, argintiu, cu decoraţiuni roşii, iar Thorne se trezi uitându-se la el. Se gândi cât de frumos arăta; simplu şi perfect. Nu era ca şi cum nu ar fi ştiut că mai erau puţin peste două săptămâni până la Crăciun, pentru că, aşa cum se întâmpla mereu, era imposibil de evitat. Auzise toate cântecele obişnuite la radio sau în magazine şi trecuse pe lângă o mulţime de case împodobite corespunzător, dar acestea fuseseră doar... un şir nesfârşit de zgomot şi lumini şi, cu atâtea alte lucruri care îi ocupau mintea, aceasta era prima dată când realiza pe deplin ce se întâmplă.

Probabil că la serviciu fuseseră puse deja câteva decoraţiuni, nişte ornamente în jurul uşilor şi o felicitare sau două pe birouri, dar el nu le observase cu adevărat.

Spre deosebire de cârcotaşul tatuat care stătea vizavi de el – Phil Hendricks, care, cu o sincronizare perfectă, chiar zâmbea, după ce văzuse că mâncarea lor era pe drum – lui Thorne chiar îi plăcea Crăciunul.

Anul acesta se anunţa a fi unul dintre aceia în care, din cauza serviciului, nu prea avea timp să facă toate lucrurile pe care şi le dorea, dar, dacă avea ocazia, încerca să sărbătorească, la fel ca toată lumea. Voia să se gândească pentru câteva zile la şosete de atârnat sub şemineu, în loc de corpuri nedorite ale victimelor. Cânta, fără să nimerească acordurile, alături de Slade, Wizzard şi The Pogues şi nu avea niciodată nevoie de o scuză pentru a da play albumelor de Crăciun ale lui Johnny Cash sau Willie Nelson. Ar cumpăra cadourile potrivite pentru puţinele persoane care contau şi o mulţime de cadouri inutile pentru el însuşi. Şi-ar găsi timp să o viziteze pe mătuşa Eileen şi pe Victor, singurul prieten al tatălui său care mai era în viaţă, iar când venea ziua cea mare, dacă o petrecea singur – deşi fuseseră ocazii în care se prezentase la Ebenezer Hendricks, cu daruri sub formă de bere şi sandvişuri cu curcan – ar sta, fericit şi ameţit, în faţa lui Elf sau a filmului *The Great Escape* şi ar mânca jumătate din greutatea sa în nuci şi bomboane Quality Street.

Până la urmă, totul se rezuma la asta. Nu şi-ar fi bătut capul cu decoraţiuni decât dacă era cu cineva, pentru că nu părea să aibă rost. Având în vedere evenimentele din ultima perioadă, el şi Melita nu

avuseseră încă ocazia să discute despre cum vor petrece Crăciunul, dar nu credea că îi va lua mult timp să facă rost de un brad ca acela din colţ.

— Iată! spuse Hendricks, frecându-şi mâinile.

Ospătarul a aşezat pizza pe masă. Un festin de carne picantă pentru Thorne şi Hendricks, ceva cu salată şi brânză de capră pentru Greg Hobbs şi chestia obişnuită pe care o comanda Tanner.

Hendricks a clătinat din cap dezgustat.

— Ar trebui să fii bătută pentru asta.

— Ananasul pe pizza nu este de fapt ilegal, spuse Tanner. Ştiu că tu şi Tom aţi vrea să fie.

— Este o crimă împotriva naturii.

Hendricks întinse mâna după uleiul de ardei iute.

— O crimă împotriva umanităţii, completă Thorne.

El şi Tanner nu se întorseseră de la Coventry decât la prânz şi fuseseră imediat convocaţi la o întâlnire, în timpul căreia Russell Brigstocke a prezentat modul în care cele două instituţii vor gestiona ancheta în continuare. Fusese deja pregătită o prezentare PowerPoint. Ultimele câteva ore ale zilei fuseseră ocupate cu genul de şedinţe de informare operaţională pe care Thorne le considera întotdeauna „o mare tâmpenie”, iar în cele patruzeci de minute de când sosiseră la restaurantul din oraş, el şi Tanner le spuseseră deja lui Hobbs şi Hendricks tot ce se întâmplase în primele ore ale dimineţii.

— Hai să încercăm să nu vorbim despre serviciu, spuse acum Tanner.

— Mie îmi convine, răspunse Thorne.

— Doar pentru un sfert de oră, cât timp mâncăm. Hai să vorbim despre altceva. Orice altceva.

Hendricks părea nerăbdător să dea drumul la treabă. A făcut semn cu capul spre Hobbs, sau mai precis spre scaunul său cu rotile.

— Deci, cum ai ajuns în chestia aia?

— La naiba. Phil. Tanner se uită fix la el.

Hobbs râdea.

— E în regulă. Majoritatea oamenilor nu au curaj, dar ştiu că sunt disperaţi să întrebe asta.

— Şi?

Hendricks şi-a băgat în gură cea mai bună parte a unei felii întregi.

— Mă întorceam cu maşina de la o petrecere pe când eram la universitate, spuse Hobbs. A fost numai din vina mea, pentru că ştiam că tipul care conducea era supărat. El a murit... aşa că...

— Ce groaznic, spuse Tanner.

— Glumesc.

Hobbs mesteca în continuare, simţindu-se excelent.

— Nenorocitul de Jammy a scăpat doar cu un picior rupt. Ei bine, nu *a mers* o vreme, evident.

Hendricks a mai fluturat o felie de pizza în direcţia lui Hobbs.

— Îmi *place* băiatul ăsta... poate să rămână cu noi. Deci, ai prietenă, Greg?

Hobbs a dat din cap, cu gura plină.

— Corect Este şi ea...?

Thorne mârâi şi începu să scuture din cap. Tanner a mormăit ceva despre faptul că nu puteai ajunge nicăieri cu Hendricks.

— Eu doar întreb, spuse Hendricks.

— Picioarele prietenei mele sunt complet funcţionale, zâmbi Hobbs. *Complet.*

— Frumos aşa, spuse Hendricks.

— Deci, ce zici de tine? Hobbs se uită la Hendricks. Tu ai prietenă?

Thorne pufni şi Tanner râse atât de tare, încât se îngrijoră că s-ar fi putut îneca cu o bucată de ananas.

Hobbs se uită la Hendricks ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată şi se înroşi puţin.

— Oh, înţeleg. Îmi pare rău.

— Cum îndrăzneşti?

Cele două sticle de Peroni pe care le dăduse pe gât una după alta îl făceau pe Hendricks să pară uşor seducător.

— Nu prea poţi să-l învinovăţeşti.

Thorne îşi îndreptă furculiţa spre Hendricks.

— Eşti puţin cam... închis.

Au vorbit despre alte lucruri după aceea. Despre fotbal, odată ce au aflat că Hobbs era suporter al lui Crystal Palace şi că fanii Spurs şi Arsenal de la masă s-au unit pentru prima dată în mod ironic. Au vorbit despre filme, ceea ce a dus la o discuţie aprinsă dacă *Die Hard* se califica drept un film de Crăciun. S-a adus vorba şi despre pisici, când, spre

dezgustul lui Hendricks, Tanner şi Hobbs au început să-şi arate unul altuia fotografii ale animalelor lor de companie preaiubite.

Abia după ce farfuriile murdare au fost curăţate şi s-au comandat mai multe băuturi, Hobbs a readus conversaţia la subiectul mai puţin controversat al cadavrelor.

— Au stabilit deja ora morţii lui Kevin Bartley?

— Undeva în timpul zilei de sâmbătă, răspunse Tanner. Mă refer cu exactitate.

Thorne spuse că dacă au stabilit asta, ei nu au fost informaţi.

— Cu siguranţă au o echipă mai slabă de patologişti în Midlands, spuse Hendricks.

— Cred că vă pot ajuta.

Hobbs se înroşi din nou uşor când ceilalţi trei s-au uitat la el.

— Ei bine, există doar două moduri în care Nicklin ar fi putut să trimită acel ultim e-mail în care apărea adresa IP a lui Bartley. Fie a reuşit cumva să obţină parola Wi-Fi a acestuia... să zicem că se duce să-l vadă pe vechiul său prieten şi îi cere parola pentru că trebuie să îşi verifice contul de Twitter sau ceva de genul ăsta... atunci ar fi putut să-l trimită stând în maşină afară, înainte de a se întoarce în apartament şi de a-l ucide. Sau, se duce acolo, îl ucide imediat, apoi trimite e-mailul de pe calculatorul lui Bartley.

— Asta pare mai plauzibil, spuse Tanner.

— De acord, spuse Hobbs. Omul pe care îl căutaţi cu siguranţă nu pare a fi genul care să piardă timpul inutil. Deci, am primit acel ultim e-mail la ora şapte şi patruzeci şi trei sâmbătă seara, aşa că... dacă îi acordăm cam jumătate de oră lui Nicklin, timp în care l-a legat pe Bartley şi l-a omorât...

— Şi a gravat mesajul pe pielea lui, spuse Hendricks.

Thorne se uită fix în paharul de vin.

— Corect, mesajul.

Hobbs se aşează pe spate ca şi cum tocmai explicase ceva extrem de evident.

— Oricum, cred că putem presupune că ora morţii ar fi undeva între şapte şi şapte şi cincisprezece în acea seară. Cum am spus, mai mult sau mai puţin.

Tanner a dat din cap şi l-a îmbrâncit pe Hendricks.

— Cred că Greg vrea să-ţi ia slujba.

— Având în vedere că el a fost cel care te-a condus la Bartley, spuse Hendricks, cred că o vrea şi pe a ta.

— Nicklin ne-a condus la Bartley.

Thorne îşi ridică privirea spre ei.

— Nicklin. El ne-a dus de nas.

— Nu aveam de unde să ştim asta, spuse Tanner.

— Eu ar fi trebuit să îmi dau seama. A fost cu un pas înaintea noastră tot timpul... nu, mai bine zis cu mai mulţi paşi înainte, pentru că întotdeauna este... şi ar fi trebuit să mă prind. Când am văzut ce a scrijelit pe pieptul lui Bartley, nici măcar nu am fost surprins, ştii? Doar supărat pe mine însumi pentru că am fost atât de idiot.

Şi-a ridicat paharul şi l-a golit.

— Doamne, ai crede că până acum mi-am dat seama ce îi poate pielea nenorocitului!

Poate că Hobbs nu a fost conştient de schimbarea de dispoziţie sau poate că pur şi simplu nu era dispus să o îngăduie prea mult timp, dar, în orice caz, el a fost cel care a rupt în cele din urmă tăcerea stânjenitoare.

— Nicola are dreptate, spuse el. Pur şi simplu nu avea cum să ştie cineva că Nicklin era cel care trimitea acele e-mailuri. Sau ce plănuia să facă după ce le trimitea. Totuşi, se ridică o întrebare.

— Ştim.

Thorne a spus-o mult mai agresiv decât intenţiona. Era vorba despre aceeaşi întrebare pe care Tanner o ridicase în Coventry. Întrebarea cu care se luptaseră pe tot drumul înapoi spre Londra.

De unde ştia Nicklin cui trimitea acele e-mailuri?

— Mâine îi vom vedea pe cei doi suspecţi principali, spuse Tanner.

— Margaret Herbert şi nepotul ei? Hobbs a dat din cap. Am bănuit că ei sunt suspecţii evidenţi.

— Îţi iroseşti timpul ca tocilar, amice, spuse Hendricks. Ar trebui să te gândeşti serios să te faci detectiv. Haide, este evident că au nevoie de tot ajutorul posibil, nu?

— Ei bine...

— Adică, poliţiştii nu sunt încă cei mai deschişi când vine vorba de diversitate. Nu sunt nici prea sensibili, unii dintre ei. Spuneam doar că,

probabil, va trebui să suporţi câţiva idioţi.

Tanner întinse mâna spre Hendricks pentru a-l mângâia pe braţ.

— Bine, Phil, e suficient.

— Ce?

— Cred că ţi-ai demonstrat deja foarte bine abilităţile.

Hobbs începu să râdă.

— Ascultă, amice. Hendricks părea ofensat, dar era clar că se bucura de atenţie. Eram... *treaz* când majoritatea puştilor sensibili din Generaţia Z erau încă în comă.

Acum, trei dintre cei patru oameni de la masă râdeau, dar Thorne se întoarse pur şi simplu şi îi făcu semn chelnerului că sunt gata să le aducă nota de plată.

De îndată ce Hobbs plecă cu maşina, făcându-le cu mâna, Thorne, Hendricks şi Tanner au mers prin Soho spre staţia de metrou Leicester Square. Era uscat afară, dar bătea vântul şi era gheaţă pe trotuar. Odată ce au ajuns în subteran – era puţin mai cald – Tanner le-a urat un *noapte bună* grăbit şi a gonit să prindă linia Piccadilly înapoi către Hammersmith.

— Am rămas doar tu şi cu mine, amice, spuse Hendricks.

Au reuşit să prindă locuri într-un tren aglomerat de pe linia Northern şi, undeva între Tottenham Court Road şi Goodge Street, Thorne s-a aplecat pentru a se face auzit deasupra zgomotului.

— Apropo, am primit rezultatele medico-legale de pe flaconul de pastile

— Articolul e autentic?

— Aşa se pare, spuse Thorne Are amprentele lui Bartley şi ale lui Nicklin.

— Măcar nu încercau să jefuiască pe nimeni.

— Ceea ce este mai surprinzător este conţinutul flaconului.

Hendricks se uită la el.

— Ei bine, bănuiesc că nu era Nurofen Plus.

— Au găsit urme de MDMA.

— La naiba. Deci Stuart a început să de-a de gustul biscuiţilor disco, nu-i aşa?

— Există toate şansele.

— Ce gând înfricoşător.

Thorne nu a spus nimic, amintindu-şi ce-i spusese lui Tanner, în timp ce mâncau sandvişuri cu şuncă şi priveau răsăritul ca şi cum totul ar fi fost normal.

Singurele gânduri pe care le avea despre Stuart Nicklin şi care nu erau înfricoşătoare implicau cătuşe, sau un doc, sau o dubă de închisoare.

Sau o piatră de mormânt.

Zece minute mai târziu, Hendricks se ridică în picioare în timp ce trenul se apropia de Camden Town. Thorne ridică o mână şi îi spuse că îl va suna dacă va avea noutăţi. Trenul încetini, dar, în loc să se îndrepte spre uşă pentru a învinge aglomeraţia, Hendricks a zăbovit, agăţându-se de stâlpul metalic de siguranţă în timp ce alţii treceau pe lângă el.

— Eşti bine, amice? Thorne îşi ridică privirea. Pari un pic cam... stingher.

— Trebuie doar să dorm puţin.

Thorne tresări şi închise ochii în timp ce roţile ţiuiau, scrâşnind pe şinele denivelate, dar, în realitate, zgomotul nu era cu mult mai rău decât haosul care creştea zilnic în capul lui.

36

Fusese o noapte de sâmbătă seara pe cinste în Midlands şi acum, patruzeci şi opt de ore mai târziu, cu o pastilă care îşi făcea foarte bine efectul, fiecare amintire era intensificată – era puternică şi strălucitoare ca un neon – astfel încât Nicklin îşi putea aminti exact cum se simţise, minut cu minut. Îşi amintea zgomotele şi culorile în timp ce se schimbau. Râsetele stupide care se auziseră pentru o vreme, apoi chestiile cu calculatorul şi scrijelitul mesajului, ca şi cum ar fi fost acolo în spate, urmărind cum se întâmpla totul; din acel prim moment delicios când K-Man deschisese uşa şi se uitase la el ca la un străin.

— Ce dracu vrei?

El îi răspunse: *Haide, Kevin, nu a trecut atât de mult timp,* şi ridică sticla pe care o adusese cu el, zâmbind şi continuând: *Franţa, amice, Franţa,* iar apoi Kevin îşi aminteşte şi îl lasă să intre.

Mirosul de sudoare, mucegai şi ţigări...

— Da, Franţa. Ce vremuri bune ..

... şi mirosul de heroină care îi spune că Kevin nu s-a schimbat prea mult, iar el zâmbeşte şi se gândeşte că a ales momentul perfect şi că totul va fi mult mai uşor pentru că idiotul e drogat.

Sticla este deschisă imediat şi, stând în bucătăria mică şi mirosind a rânced, cei doi vorbesc de parcă s-ar fi văzut abia cu o zi înainte.

— Eram prieteni buni, nu?

— Bineînţeles că am fost, Kevin. În cele câteva săptămâni în care am fost împreună în Franţa, mi-ai fost mereu un prieten bun, mi-ai dat mereu un flacon de pastile când aveam nevoie.

— Pentru asta eşti aici?

— Stau bine cu pastilele, nu îţi face griji. Ascultă, trebuie să-ţi arăt ceva. O să te pişi pe tine, îţi jur...

Apoi ajunge în sufragerie, cu sticla în braţe, şi nici că se putea mai bine, pentru că laptopul era deja deschis. Era acolo pe masă, pentru că probabil Kevin se uita la filme porno sau se juca vreun joc stupid. S-a logat, totuşi, ăsta e lucrul cel mai important, iar acum... două nopţi mai târziu, întins pe patul din apartamentul lui, Nicklin şi-a amintit acel moment minunat când verifică totul. Când se relaxase cu adevărat, ştiind că ar fi putut să-l ucidă pe Kevin pe loc, dar decisese să mai

aştepte puţin, pentru că voia să se distreze mai întâi.

Se aşează şi se făcu comod.

— O explozie din trecut, Kev..

Câteva click-uri pe laptopul murdar al gazdei sale şi iată. Îl chemă pe Kevin, mângâind perna canapelei şi văzând cum se ridică praful, privindu-l pe drogatul nătâng cum se plimba ca într-un vis, apoi îi arată cu degetul ca să privească pe ecran.

— Recunoşti asta?

— E o sticlă, nu? Pentru pastile...

— E una din cele ale tale. Una dintre cele pe care mi le-ai dat când eram în Franţa.

Kevin se aplecă atunci şi se strâmbă în timp ce citeşte, fără să priceapă.

— Cine e K-Man?

— Eşti tu, pentru că e sticla ta. Ei bine, sunt eu care mă prefac că sunt tu.

Nicklin râde, apoi râde şi Kevin, fără să înţeleagă de fapt de ce.

— Tot nu înţeleg la ce mă uit...

— Citeşte ce scrie despre sticlă. Cui a aparţinut.

— Ţie, nu? E una dintre cele pe care ţi le-am dat, asta ai spus.

— Citeşte.

Kevin citeşte descrierea completă a sticlei de pe site şi apoi dă din cap, confuz. Kevin nu prea reţine numele prima dată, doar vede că nu este cel la care se aştepta.

— Ăsta nu e numele tău.

— Foloseam un alt nume când eram în Franţa. Am folosit o mulţime de nume de-a lungul anilor. Ăsta e numele meu adevărat...

Kevin se uită din nou şi acum vede cu adevărat numele şi, bineînţeles, îl recunoaşte. În acest moment, expresia i se schimbă, iar Nicklin se bucură de acel spasm de groază, dar nu suficient de mult pentru a-i da lui Kevin timp să scape. Să încerce să scape. Nicklin ridică deja sticla de vin în sus, apoi o sparge în partea laterală a capului lui Kevin, iar după aceea, totul se întâmplă exact aşa cum şi-a imaginat că va fi.

El trimite e-mailul, pentru că laptopul este chiar acolo.

E-mailul care ştie că îi va conduce aici.

Îl târăşte pe Kevin în dormitorul din spate şi îl leagă de scaun, pentru că îl vrea aşezat frumos şi drept; vrea ca el să fie văzut.

Îi dă jos cămaşa lui Kevin şi scoate cuţitul.

Trebuie să îl lovească din nou pe Kevin cu sticla, pentru că se trezeşte înainte ca Nicklin să termine de lucrat cu lama. Îl loveşte de mult mai multe ori decât trebuie, de fapt. Este supărat, pentru că Kevin se agită şi se zbate când îşi revine şi asta înseamnă că M-ul din acel cuvânt final nu va fi atât de perfect pe cât şi-ar fi dorit.

Acum, întins pe pat, în întuneric, inima lui Nicklin bate cu putere. Pastilele îi provocau asta, dar era vorba şi de entuziasmul amintirii, şi de expresia pe care şi-o imagina pe faţa lui Thorne când intrase în acea cameră şi văzuse mesajul.

Tom al lui, mai puţin decât perfect.

37

Thorne nu voia ca familia Herbert să se simtă confortabil. Nu voia ca ei să se simtă în siguranţă. Nu era niciun fotoliu preferat în care Margaret să se scufunde, niciun căţeluş care să se agite pe lângă ea şi nicio ocazie pentru Cameron să se cuibărească lângă bunica lui.

Chiar dacă bătrâna îl băgase în gura lupului data trecută.

Un apel telefonic rapid, dat la prima oră a dimineţii, asigurase pregătirea condiţiilor logistice la secţia de poliţie din Colchester şi, ulterior, fuseseră trimise două maşini neinscripţionate, care sosiseră neanunţate pentru a-şi lua oaspeţii.

Pe când Thorne şi Tanner intrau în parcare, chiar înainte de prânz, Margaret şi Cameron Herbert stăteau deja singuri în camere de interogatoriu separate, de aproape o oră.

Thorne decise că nu ar strica să îi lase să mai aştepte încă o jumătate de oră, aşa că el şi Tanner şi-au făcut un ceai. Au răsfoit câteva ziare uzate la recepţie. Au schimbat câteva bârfe cu sergentul de custodie şi au mâncat sandvişurile pe care le luaseră pe drum.

— Ocupă-te tu de bătrână, spuse Thorne când au terminat. O să încerc eu să mă ocup de consilierul ei tehnic drogat.

— Deci, sunt arestată?

Tanner abia închise uşa camerei de interogatoriu în urma ei. Ia zâmbit lui Margaret Herbert şi s-a îndreptat spre masă. Şi-a dat jos jacheta, s-a aşezat şi a informat-o pe femeia din faţa ei că, deşi nu era un probatoriu, interviul era înregistrat.

— Ce m-aţi întrebat când am intrat?

— M-aţi auzit.

— Ei bine, cred că ai fi ştiut dacă ai fi fost, Margaret. Păreai destul de pricepută la astfel de lucruri ultima dată când ne-am întâlnit. Dacă încă nu eşti sigură, cred că cineva ar fi spus deja: „Te arestez pentru...”. Nu ştiu... pentru ce credeau de cuviinţă că trebuie să te aresteze.

Tanner zâmbi din nou.

— S-a întâmplat asta?

Herbert părea gata să scuipe tot.

— Adică te putem aresta, evident, şi încă s-ar putea să o facem. Presupun că depinde de cum decurge această conversaţie.

Bătrâna se uită fix la ea, în mod clar nu avea chef de amabilităţi sau de băşcălie.

— Deci, sunt liberă să plec când vreau, atunci.

— Absolut, spuse Tanner.

— Ei bine, poate că o voi face.

— Mă tem că va trebui să iei autobuzul.

— O să chem un taxi. Herbert părea dintr-odată mai sigură pe sine. Sau Cameron poate să ne comande un Uber de pe telefonul lui.

— Cum vreţi, dar ţineţi cont că ne vom întreba de ce nu sunteţi prea dornici să cooperaţi în cazul unei anchete de crimă.

— Am cooperat deja. Femeia părea îngrozită. V-am lăsat să-mi luaţi toate lucrurile, dacă vă amintiţi.

— Înţeleg de ce sunteţi confuză, spuse Tanner. A fost vorba de o altă anchetă de crimă. Cei trei bărbaţi care fuseseră ucişi cu bisturiul pe care l-ai vândut... dacă vă amintiţi. Din nefericire, de când am vorbit ultima dată a avut loc o nouă crimă şi îmi pare rău să spun că este şi ea legată direct de un articol de pe site-ul tău. Herbert părea că se afundă în scaunul ei, în timp ce lăsă să îi scape o respiraţie lungă. Adică, asta trebuie să vă afecteze recenziile, nu? Ei bine, poate că nu, având în vedere genul de oameni care îţi vizitează site-ul. Oricum, înţelegi de ce am vrut să mai stăm de vorbă, nu?

— E vorba de flaconul de pastile de care eraţi atât de interesaţi, nu-i aşa?

— Aşa este.

În ciuda înfăţişării sale şi a problemelor evidente de mobilitate, Tanner nu crezuse nicio clipă că Margaret Herbert era bătrâna inofensivă cu care ar fi putut fi confundată. Femeia era în mod evident foarte stăpână pe situaţie. Totuşi, nu strica să i se reamintească cât de ageră era de fapt.

Doar dacă nu cumva, desigur, ştia de la bun început unde va duce vânzarea acelui flacon de pastile; îl lăsase pe ucigaşul lui Kevin Bartley să ştie exact cu cine făcea schimb de e-mailuri şi cine se va îndrepta spre descoperirea cadavrului. Şi care era mesajul gravat pe el.

— Ce s-a întâmplat?, întrebă Herbert. Cine a fost ucis?

Tanner îşi duse scaunul mai în faţă. Indiferent dacă Herbert ştia sau nu, nu avea de ce să intre în detalii.

— Aţi comunicat vreodată direct cu Stuart Nicklin?

— Ce?

— Este omul pe care îl credem responsabil pentru cea mai recentă crimă şi care a contribuit la cele trei crime precedente. Este, de asemenea, responsabil pentru nenumărate alte crime şi tentative de crimă care datează de aproape douăzeci de ani. Tanner a văzut că Herbert dădea din cap, dar a continuat. Este un individ extrem de periculos şi nu se ştie locul unde se află în prezent.

— Ştiu cine este, pentru numele lui Dumnezeu. Ştii foarte bine că ştiu, îi vând marfa, nu-i aşa?

— Lucrurile lui?

— Lucruri cu care are legătură... Vând tot felul de lucruri legate de tot felul de nebuni şi psihopaţi ca el. Mulţi sunt mai răi decât el, credeţi-mă.

— Mă îndoiesc, răspunse Tanner.

— Oh, sunt o mulţime de ticăloşi bolnavi pe lumea asta.

Herbert a dat din cap cu tristeţe. Nişte cuvinte pline de înţelepciune rostite de un suflet bătrân.

Ignorând tentaţia de a-i reaminti femeii că, cu cât era mai bolnav ticălosul, cu atât erau mai mari profiturile ei, Tanner aşteptă câteva secunde.

— Deci, vă mai întreb o dată, spuse ea. Aţi comunicat vreodată direct cu Stuart Nicklin?

— Bineînţeles că nu am făcut-o. De ce naiba aş face-o?

— Ei bine, ai recunoscut deja că ştiai că omul care vindea flaconul de pastile era un asociat de-al lui.

— Asta nu e acelaşi lucru.

— Şi, ţinând cont de faptul că Nicklin este un infractor căutat, v-am întrebat de ce nu aţi informat poliţia despre acest lucru.

— Da, şi ţi-am spus de ce, nu-i aşa? Pentru că m-am gândit că probabil era o vrăjeală şi că vânzătorul vorbea despre flaconul lui stupid de pastile pentru a obţine ceva mai mulţi bani pe el. Se întâmplă tot timpul.

Tanner se aşează pe spate, pregătită pentru o ultimă încercare.

— Deci, nu ai vorbit niciodată cu Stuart Nicklin la telefon?

— Niciodată.

— Nu ai făcut schimb niciodată de corespondenţă scrisă cu el?

— Nu.

— Mesaje text sau e-mailuri?

— Nu. Pentru numele lui Dumnezeu...

— Trebuie să-ţi spun, Margaret, aceasta este ultima ta şansă să fii sinceră cu mine. Dacă vom afla mai târziu, în timpul anchetei, că ne-ai minţit în legătură cu acest lucru, nu te vom mai putea ajuta. Aşteptă până când observă că ochii albaştri ai femeii se umeziră. Crede-mă, atunci nu vom dori să vă ajutăm.

— Aţi terminat?

Văzând că Tanner nu răspunse imediat, Herbert bagă mâna în geanta ei şi scoase telefonul mobil. I l-a arătat lui Tanner, ca şi cum nu ar fi ştiut ce era.

— Pentru că ori chem acel taxi, ori îl sun pe avocatul meu. Tu alegi.

— Vreau să încep prin a vă spune cât de mult apreciem ajutorul pe care ni l-aţi oferit până acum.

Cameron a ridicat din umeri.

— Nu prea am avut de ales, nu-i aşa?

— Greg Hobbs a fost foarte impresionat de abilităţile tale în domeniul informaticii.

— Cine?

Thorne îl privi pe Cameron cum se plimba de la un capăt la altul al camerei, apoi se sprijini de perete ca şi cum s-ar fi plictisit teribil.

— Ar fi mai uşor pentru amândoi dacă te-ai aşeza, spuse Thorne

— Oare?

— Cred că da.

— Totuşi, nu trebuie să o fac, nu-i aşa?

— Aş prefera să o faci.

— Când îmi primesc toate lucrurile înapoi?

— Ia loc!

Rezervorul de politeţe al lui Thorne nu fusese niciodată destul de aprovizionat şi în cele din urmă se epuizase. Se bucură de expresia şocată de pe faţa băiatului; îl privi cum înghiţea în sec, apoi îşi puse expresia de „nu-mi pasă” pe chip în timp ce se îndrepta spre scaunul gol, ca şi cum îi făcea o favoare lui Thorne.

Cameron se aşează şi îşi întinse picioarele.

— Eşti mulţumit?

Se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele.

— Deci, când îl primesc înapoi? Laptopul şi toate celelalte lucruri.

— Nu foarte curând, spuse Thorne.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— E peste puterile mele, Cam. Laptopul tău e posibil să fie o probă importantă la proces.

Cameron clătină din cap, pierdut sau încercând cel puţin să pară aşa.

Thorne îi spuse cam aceleaşi lucruri pe care Tanner i le spusese bunicii lui în camera de vizavi. încă o dată, Thorne se umplu de plăcere la vederea felului în care expresia de pe chipul tânărului se schimbă când realiză implicaţiile acţiunilor sale, ceea ce în ultima vreme i se întâmpla tot mai rar.

— Cu siguranţă am dreptul la despăgubiri sau măcar la ceva, nu?

— Pentru ce?

— Pentru laptop. Nu e vina mea că aveţi nevoie de el, aşa-i?

— Încă nu ştim asta.

Cameron îl scrută cu privirea.

— Nu pricep, amice.

— Ei bine, da, s-ar putea să poţi revendica costurile pentru înlocuirea echipamentelor tale electronice, spuse Thorne, dar nu până când nu stabilim că nu eşti implicat în niciun fel în crima la care ele au jucat un rol important.

— Ce fel de implicare?

— Asta încerc să aflu.

— Cum aş putea fi... *implicat?*

— Ştiai care era planul.

Cameron se opri câteva secunde.

— Da, într-un fel... Adică, nu chiar.

— Ştiai că o să ne dăm drept tu online şi că vom trimite acele e-mail-uri, corespondând cu bărbatul care vindea flaconul cu pastile. Ştiai asta, pentru că l-ai întâlnit pe bărbatul care urma să îţi joace rolul. Ai trecut prin toate parolele cu el, prin toate aspectele tehnice.

— Ok, ştiam ce puneţi la cale. Şi ce?

— Pentru că mai ştia şi altcineva şi vrem să aflăm cum de s-a

întâmplat asta. Înţelegi unde bat, Cameron?

— Da, dar nu înţeleg ce legătură are asta cu mine.

— Serios?

— Tot nu ştiu de ce mă aflu aici, să fiu sincer.

— Eşti aici să ne ajuţi, sper.

— Nu ştiu dacă am cu ce.

— Îţi aminteşti cui aparţinuse acel flacon?

Cameon dădu din cap, oftând.

— Nicklin, nu? Da, e unul dintre cele mai vândute branduri ale bunicii mele.

Felul relaxat în care tânărul a spus asta îi provocă un gol în stomac lui Thorne.

— Da... el e. Un brand de top. Acum, chestia e că cineva i-a spus de planul nostru cu flaconul de pastile. Nu se poate să ştii cumva ceva despre asta?

Lui Cameron îi pică fisa.

— Stai o clipă, amice...

— Planul pe care tocmai ai recunoscut că îl ştiai...

— În niciun caz. Se lăsă pe spate, clătinând din cap. Nici vorbă... nu puneţi asta pe umerii mei. De ce naiba aş fi vrut să îi spun? Lăsând la o parte faptul că nu aveam nici cea mai vagă idee cum să fac asta..., dar de ce?

— Pentru că te temi de el. Thorne se uita atent la el. Sau pentru că ţi-a spus că îţi va prinde bine financiar dacă îi vinzi un pont, atunci când tipii ca mine te vor căuta. Poate fi foarte convingător.

— Nu am de unde să ştiu.

— A încercat să te convingă, Cameron?

— Eşti surd sau ce?

— Spun doar că ar fi de înţeles.

— Nu contează, pentru că nu s-a întâmplat asta, îţi jur.

— Trebuie să ştiu dacă ai fost tu, spuse Thorne.

— *Iisuse,* ţi-am spus deja...

Era rândul lui Thorne să ofteze şi să dea din cap.

— Atunci avem o problemă, pentru că nu sunt convins că îmi spui adevărul. Şi până nu sunt sigur, trebuie să ştii că nu te voi lăsa singur, şi nici pe bunica ta. Vă voi da peste cap vieţile voastre mici şi patetice şi nu

voi închide un ochi. Probabil voi începe prin a informa consiliul că, pe lângă ajutorul pentru venit, pe care îl solicitaţi de la ei, ai o mică afacere împreună cu bunica ta. Apoi, le voi spune că nu numai că nu îţi declari veniturile, dar le cheltuieşti pe toate pe droguri. Eşti atent, Cameron? Voi face tot ce îmi stă în putinţă. O să pun fiecare poliţist din zonă să îţi bată la uşă de trei ori pe zi şi să te aresteze dacă găsesc până şi un pachet de Rizlas[10].

— La naiba. Tânărul zâmbi. Chiar eşti disperat, nu-i aşa?

Scaunul lui Thorne căzu în momentul când el se ridică în picioare, urlând şi, la fel de repede, tânărul sări de la masă şi se lipi de perete.

— Nici nu îţi imaginezi!

[10] Brand de foi de împachetat tutun

38

În timp ce Margaret Herbert încă se certa cu sergentul de la birou, încercând să recupereze banii pentru Uber, Thorne şi Tanner se îndreptau deja spre sud pe A12.

— Nu pot să înţeleg.

Thorne trecu pe banda exterioară şi acceleră, trecând pe lângă o camionetă albă.

— Crede-mă, mi-aş dori să pot, dar singurul lucru de care le pasă celor doi sunt banii.

Tanner dădu din cap.

— Nu cred că Margaret e chiar atât de neajutorată în ce priveşte tehnologia, cum pretinde, dar nici nu cred că i-a trimis mesaje secrete iui Nicklin. Cameron abia pare să ştie în ce zi suntem. Deci...?

— Deci Dumnezeu ştie, spuse Thorne. Nu ştiu cine naiba ar putea fi, dar Nicklin a aflat cumva ce planuri aveam. Doar dacă... adică, ştia că Driver ne va conduce la bisturiu, nu? Asta fusese mereu ideea, şi probabil şi-ar fi putut da seama că de la bisturiu vom ajunge la murdermags48 şi că vom găsi flaconul de pastile. Aşa că, atunci când apare brusc un cumpărător pentru sticla aceea, ar putea presupune că suntem noi.

Se uită la Tanner.

— Deci atunci se decide să-i însceneze totul lui Bartley.

Îi mai aruncă o privire femeii.

— Nu crezi?

— El ştia, răspunse Tanner. Nu a ghicit sau presupus nimic.

Thorne se aplecă deasupra claxonului până când şoferul din faţă semnalizează şi schimbă banda.

— Nu, bineînţeles că nu. Eu doar...

Tanner privi cum mâna lui Thorne se strângea în jurul volanului.

— Uite, s-ar putea ca Margaret sau Cameron sau amândoi să ne joace pe degete la fel de mult ca şi Nicklin. Poate că a fost unul dintre ei, caz în care există toate şansele ca ei să ia din nou legătura cu Nicklin.

— Nu văd de ce ar face asta.

— Nici eu, dar cel puţin ar trebui să luăm în considerare această posibilitate, spuse Tanner. Ca să fim în siguranţă.

— BINE.

— Ar trebui să organizăm o echipă de supraveghere.

— Crezi că Nicklin ar putea trece pe la Margaret pentru o discuţie? Să se întâlnească cu Cameron în pub?

Tanner îl ignoră.

— Avem computerul puştiului, aşa că dacă are loc orice activitate în care se folosesc conturile sau parolele lui, Hobbs va şti despre asta. Evident, asta nu-l împiedică pe niciunul dintre ei să ridice pur şi simplu telefonul şi să facă un apel, de aceea cred că ar trebui să verificăm toate înregistrările telefonului fix şi să obţinem un mandat de interceptare a numerelor de mobil ale celor doi.

— Nu au fost ei, spuse Thorne.

— Totuşi, nu strică să încercăm, nu-i aşa?

Tanner interpretă mormăitul scos de Thorne drept un răspuns afirmativ, aşa că a pus imediat mâna pe telefon pentru a pune lucrurile în mişcare.

Thorne credea că era aproape sigur o pierdere de timp, dar era dispus să accepte că era probabil lucrul corect de făcut. Trecuse cu vederea atât de des lucrurile evidente, încât începuse să i se pară un tipar.

După ce a mai condus câţiva kilometri, spuse:

— M-am pierdut un pic acolo, în sala de interviuri. Cu Cameron.

Tanner se întoarse să se uite la el.

— Aşa e...

— Adică, nu s-a întâmplat nimic.... rău.

— OK.

— Doar m-a cuprins ceaţa roşie...

Thorne observă privirea de pe faţa lui Nicola Tanner, o privi cum se întorcea şi îşi dori să fi găsit un alt mod de a o spune. Sau să nu o fi spus deloc. Amândoi ştiau cât de familiarizată era cu ceaţa şi cât de mult se putea agrava.

— Să fiu sincer, am simţit cum se adună de ceva vreme. De când... ei bine, de când am aflat cu cine avem de-a face.

— E de înţeles, Tom.

— Crede-mă, sunt la fel de supărat pe mine însumi pe cât ar trebui

să fiu, pentru că... ei bine, nu suntem într-un episod din The Sweeney[11], nu-i aşa?

A râs, dar nu prea avea de ce, aşa că râsul i s-a stins repede.

Amândoi au mai privit în faţă încă un minut sau două. Au trecut pe lângă un indicator care le spunea că se află la doar o jumătate de oră distanţă de Londra.

— Crezi că ar trebui să vorbeşti cu cineva? întrebă Tanner.

Thorne s-a întors să se uite la ea cât de mult i-a permis timpul.

— Vorbesc cu tine, nu-i aşa?

[11] Serial poliţist britanic

39

Ca de fiecare dată când înnoptau la Melita, stăteau şi luau cina la insula din bucătăria ei. Ea cumpărase o baghetă – pe care tatăl lui Thorne o numise întotdeauna „baghetă franţuzească” – şi aşezase o selecţie de brânzeturi, deşi Thorne era destul de mulţumit doar cu cedar. Într-un colţ se afla un televizor micuţ şi, în timp ce mâncau, se uitau la un documentar despre un program de afaceri pentru directori care, în cele din urmă, se dovedise a fi un cult sexual, iar Thorne se întreba când deveniseră insulele de bucătărie ceva la modă.

Cum de îi scăpase acea amintire?

Nu-şi amintea să fi văzut vreuna când era copil. Existase o masă de bucătărie în casa în care crescuse şi o masă de bucătărie în casa în care locuise când el şi Jan erau căsătoriţi. Gândindu-se la asta, ar fi putut foarte bine să fie aceeaşi masă de bucătărie pe care o avea acum în apartamentul său. Aşadar, când au decis oamenii să arunce mesele de bucătărie în perfectă stare şi să îşi instaleze insule? A presupus că a fost, probabil, cam în aceeaşi perioadă în care cearşafurile şi păturile au fost înlocuite de pilote – pe care tatăl său le numise întotdeauna „pilote continentale” – şi oamenii au început să facă duşuri în loc de băi.

Melita îl privi cum îşi ungea pâinea cu unt înainte de a tăia o felie sănătoasă de cedar.

— Asta nu e foarte franţuzesc, spuse ea.

— Ce?

— Unt şi brânză. Francezii cred că este îngrozitor.

— Exact de aceea o fac, spuse Thorne.

În documentar, oamenii începuseră să îşi pună întrebări serioase după ce unele dintre membrele programului au fost marcate cu iniţialele liderului. Melita scoase un mârâit de dezgust.

— Ar trebui să fiu obişnuită cu asta de acum, spuse ea. Dar încă mă uimeşte.

Thorne o privi.

— Lucrurile prin care oamenii sunt dispuşi să treacă sau să le facă altora atunci când cred suficient de mult în cineva.

Thorne s-a întins după mai multă pâine. Nu era deloc uimit.

— Şi ce urmează? întrebă Melita.

— Nu ai cumva nişte murături Branston, nu-i aşa?

Melita râse.

— În legătură cu cazul?

Era prima dată când Thorne o vedea de la dezastrul din Coventry. O sunase pe drumul de întoarcere spre Londra pentru a o anunţa cum a decurs totul, iar ea păruse deosebit de îngrijorată de mesajul lăsat pentru el pe corpul lui Kevin Bartley. Îl întrebase ce părere are despre asta şi, având în vedere că era cu Tanner în maşină, el a ocolit întrebarea făcând o glumă proastă despre cum o carte poştală i-ar fi scutit pe toţi de o mulţime de probleme.

— Poate că nu a vrut să plătească pentru timbru.

În timp ce Melita desfăcea vinul şi pregătea pâinea şi brânza, el îi povestise despre călătoria fără succes la Colchester pentru a vorbi cu Margaret şi Cameron Herbert. Îi spusese că ei încă nu ştiau cum de Nicklin aflase ce puneau la cale. Nu menţionase că îşi pierduse cumpătul în sala de interviuri.

Cât de bine se simţise.

Cum o minţise pe Tanner că era supărat pe el însuşi.

— Ne întoarcem la Rebecca Driver, presupun, spuse el. Ea este încă singura legătură reală pe care o avem cu Nicklin.

— Serios? Nu părea foarte dispusă să răspundă la întrebări data trecută.

— S-ar putea să fie puţin mai dispusă să vorbească, acum că a stat o săptămână în închisoare.

— Ţine minte, probabil că e exact ceea ce vrea. Să te duci să o vezi. Puterea de a ascunde informaţii, chiar dacă de fapt nu are niciuna, este singura putere pe care o mai are.

— Ştiu, răspunse el. Dar ai vreo idee mai bună?

— Îmi pare rău.

Câteva minute mai târziu, în timp ce încărca maşina de spălat vase, Melita întrebă:

— E totul în regulă?

Thorne se întrebă imediat dacă Tanner îi spusese ceva; dacă sunase sau trimisese vreun e-mail. La urma urmei, de ce ar fi avut nevoie să vorbească cu cineva când prietena lui era o profesionistă?

— Totul este în regulă, spuse el.

Ea a zâmbit şi a dat din cap. A închis maşina de spălat vase şi a revenit la insula din bucătărie.

— Ai fost puţin cam tăcut, asta-i tot. M-am gândit că poate eşti supărat pe mine din anumite motive.

— Oh, eu credeam că tu eşti supărată pe mine.

— De ce?

— Nu ştiu. Părea că eşti... distantă sau ceva de genul ăsta.

— Ei bine, îmi pare rău.

Thorne a clătinat din cap.

— Las-o baltă, a fost doar o prostie. Serios, nu m-am mai simţit aşa de bine de ceva zile.

— Bine.

Ea s-a aplecat să-l sărute, apoi s-a întins după vinul ei.

— E greu să îmi dau seama ce-i cu tine uneori.

Documentarul s-a terminat şi a început să caute altceva la care să se uite.

— Mă gândeam la Crăciun, spuse Thorne.

— Ok.

— La ce ai vrea să faci.

Ea a dat din cap.

— Adică, probabil că ai nişte chestii de familie planificate.

Părinţii Melitei se mutaseră înapoi în Sri Lanka cu câţiva ani în urmă, dar mai avea o soră pe care Thorne nu o cunoscuse încă; nişte nepoţi şi nepoate. A presupus că îşi făcuse planuri.

– Doar de Boxing Day[12], dar dacă plănuieşti să mă duci în Barbados, nu am de gând să obiectez.

— Puţin probabil, să fiu sincer, spuse Thorne.

— Ei bine, mă mulţumesc şi cu Crouch End. Sau Kentish Town. Nu mă deranjează.

— Care variantă e mai simplă... dar sunt fericit să gătesc prânzul de

---

[12] Denumirea de Boxing Day (n.n. - în traducere liberă *ziua cutiilor*) datează din epoca victoriană, mai exact din secolul al XIX-lea, din timpul domniei reginei Victoria. Legenda spune că, pe atunci, tradiţia le cerea credincioşilor să facă donaţii pentru persoanele sărace sub forma unor cutii cu cadouri. În prezent, Boxing Day este o sărbătoare publică de care se bucură toţi cetăţenii din Marea Britanic. Pe 26 de cembrie nu se lucrează, iar oamenii merg la shopping pentru a profita de reducerile de preţuri.

Crăciun.

— Voi găti eu, spuse ea.

Thorne a dat din cap, uşurat.

— Bine. Eu voi face rost de un brad.

— S-a făcut, spuse ea. Doar să nu fie unul din aceia oribili argintii.

40

Dacă Rebecca Driver era fericită să-l vadă pe Thorne, pe cât sugerase Melita, cu siguranţă chipul său nu dezvăluia nimic. Thorne a presupus că era din cauza faptului că erau înconjuraţi de zeci de colegi de-ai ei încarceraţi şi de vizitatorii lor, chiar dacă nimeni altcineva de acolo nu părea nici pe departe interesat de el sau de femeia pe care venise să o vadă. Să o viziteze în zona dedicată vizitelor publice fusese o decizie deliberată, bazată pe ceea ce îi spusese Melita cu o seară în urmă. Nu era un interogatoriu oficial şi se afla aici singur, aşa că o cameră de vizite privată nu era oricum necesară. Însă mai important era că nu voia ca Rebecca Driver să se simtă specială.

Stătea cu ochii în jos, privind la pantofi sau în sus, la tavan; aruncând o dată sau de două ori o privire spre o femeie din cealaltă parte a camerei. Thorne se întreba dacă era o prizonieră cu care Driver se împrietenise sau poate una cu care se certase. Nu prea conta, pentru că nu avea chef să piardă timpul.

— Vreau să vorbim despre Stuart Nicklin, spuse el.

Acum se uita la el. În timpul ultimei lor conversaţii, înainte ca Driver să fie acuzată şi închisă, Thorne încercase, dar nu reuşise să afle de unde obţinuse bisturiul, ştiind foarte bine cui aparţinuse cândva. La primul ei interogatoriu cu Tanner şi Chall, Driver fusese destul de fericită să vorbească despre persoana care o influenţase atât de mult, iar înainte ca şedinţa cu Melita să fie întreruptă, părea mai mult decât dispusă să vorbească din nou despre acel cineva atât de special.

Era prima dată când i se menţiona numele.

— Bineînţeles că vrei, spuse ea. Ai o slăbiciune pentru el.

— Ce te face să spui asta?

— Am citit totul despre el.

Thorne a dat din cap.

— Cartea lui Campbell.

— Ai citit-o?

— Am lucruri mai bune de făcut, spuse Thorne.

— Eşti un mincinos.

Rebecca se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele.

Trecuse doar o săptămână, aşa că schimbarea era subtilă, dar

Thorne o putea vedea. Mai degrabă, putea vedea efortul pe care îl făcea pentru a o masca; expresia încruntată şi umerii căzuţi. Atitudinea obişnuită care să se potrivească cu tricoul gri regulamentar şi cu salopeta albastră. O văzuse la secţie în urmă cu o săptămână, sau aşa i se păruse. O frântură din fata pierdută şi singuratică care devenise o criminală feroce.

Trecuse doar o săptămână, dar acum gustase din viaţa în închisoare.

Zgomotul şi mirosul şi bătaia ceasului pe care o va auzi tot restul vieţii.

Thorne îi simţea frica şi spera că aceasta i-ar putea da o şansă.

— Nu sunt aici pentru a vorbi despre relaţia mea cu Nicklin, spuse el.

— Ce păcat.

— Sunt mult mai interesat de legătura ta cu el.

Ea a clipit şi a ridicat din umeri.

— Nu ai înţelege.

— Crezi că eşti prima? Crezi că eşti singura pe care a ales-o vreodată? E clar că nu ai citit cartea aia cu atenţie.

Şi-a întors din nou privirea şi Thorne a putut vedea cum strângea din dinţi.

— Bănuiesc că totul a avut loc prin e-mail, comunicarea cu el adică. Ştiu că ai fi preferat scrisori scrise de mână stropite cu after-shave-ul lui, dar nu putem avea tot ce ne dorim.

Ea se uită la el şi zâmbi.

— Am obţinut ceea ce am vrut.

Thorne se uită în jur.

— Serios? Asta ţi-ai imaginat, Rebecca?

Zâmbetul rămase la locul lui, însă îşi feri privirea de a lui Thorne.

— Am obţinut ceea ce am vrut.

— Mă bucur pentru tine. Deci, ce importanţă ar avea dacă aş vedea toate acele e-mailuri? Ştiu că sunt acolo, pe stick-ul pe care l-am găsit, aşa că de ce nu ne laşi să aruncăm o privire? Am nevoie doar de parolă, apoi voi avea toată povestea. Povestea ta. Nu asta e ceea ce vrei? Ştiu cât de mândră eşti de ea.

— Da, sunt, dar asta nu înseamnă că vreau să o împărtăşesc cu tine. Este între mine şi Stuart.

— Deci sunt lucruri pe care Stuart nu ar vrea să le văd?

— Vei vedea ceea ce vrea el să vezi, când va decide că este momentul potrivit.

— Ce înseamnă asta?

Ea a clătinat din cap, ronţăindu-şi unghiile pe care Thorne putea vedea că erau deja muşcate până la sânge.

— Nu e ăsta momentul când te oferi să îmi dai ceva?

— Ce vrei?

— Nimic din ceea ce îmi poţi da. Adică, cu greu îmi poţi promite o reducere a pedepsei, nu-i aşa?

— Nu, nu pot.

— Nu când am făcut trei crime.

A ridicat trei degete, în caz că Thorne ar fi uitat.

Richard Sumner, Hari Reddy, Thomas Bristow.

Thorne a vrut să se întindă şi să îi rupă fiecare deget. Voia să-i vadă faţa deformată de durere şi să o întrebe cât de specială şi diferită se simţea acum. În schimb, a dat din cap, recunoscându-i marea realizare.

— Ştiu că faci tot ce poţi ca să-ţi ispăşeşti pedeapsa într-un spital, dar chiar şi în acest caz există locuri bune şi locuri rele. O unitate securizată este tot o închisoare, doar că are în jur câţiva doctori în plus şi câţiva saci pe care poţi lenevi. Putem să facem astfel încât să ajungi într-unul dintre cele mai bune spitale.

— Ai putea face asta?

— Dacă ne ajuţi, voi face tot ce pot.

Nu ar fi făcut-o, desigur, dar în acel moment Thorne era dispus să promită orice.

Nu avea importanţă.

Îşi puse o mână la gură, ca şi cum ar fi încercat să se oprească din râs.

— Chiar eşti un mincinos de rahat, dar apreciez că ai încercat. Să nu te simţi prea rău, totuşi, pentru că, chiar dacă aş crede că ai putea face un miracol şi m-ai scoate de aici, tot nu ţi-aş da ceea ce vrei. Se aplecă spre Thorne, cu ochii mari şi strălucitori. N-aş renunţa niciodată la cea mai mică bucăţică din el.

— Sunt sigur că ar fi foarte impresionat de loialitatea ta, spuse Thorne.

— O merită.

— Oameni mai puţin sensibili decât mine ar putea spune că asta arată cât de naivă eşti..., el fiind încă afară şi tu petrecându-ţi restul vieţii închisă aici.

Ea se holbă la el, ca şi cum Thorne era cel prost.

— El fiind acolo afară, asta e cel mai important lucru.

Thorne îşi aminti ce spusese Melita despre puterea informaţiei, despre faptul că e bine să o păstrezi. El se aplecă şi spuse:

— Nu sunt convins că ştii ceva care mi-ar putea fi de folos, dar presupunând că ştii... mai bine o ţii pentru tine. Să vezi cât de mult te ajută peste şase luni, când oamenii se vor pişa în ceaiul tău în fiecare zi sau când cineva pe care l-ai privit cum nu trebuie se va împiedica de un ceainic cu apă clocotită.

Thorne întinse mâna după jacheta pe care o împăturise pe scaunul din spatele lui.

— Stuart are planuri pentru tine. Îi făcu plăcere să-l vadă pe Thorne îngheţând, apoi întorcându-se încet spre ea. În caz că te simţeai puţin neglijat.

— Te referi la Kevin Bartley?

— Cine?

— K-Man. Mesajul.

Thorne aşteptă o reacţie, dar şi-a dat seama că ea nu recunoştea numele.

— Planuri distractive. Acum, nu-ţi pierde timpul întrebând care sunt, pentru că asta ar strica surpriza. Aşa cum am spus, vei afla când va veni momentul.

Thorne se ridică în picioare şi îşi trase geaca pe el.

Ea se aşează şi îl privi.

— De ce eşti aici? Îi făcu semn cu mâna unuia dintre gardieni pentru a-i da de înţeles că era gata să se întoarcă în aripă. De ce te-ai gândit că aş vrea să te ajut?

Era o întrebare bună.

— Naiba ştie. Privindu-l pe gardianul care se îndrepta spre ei, Thorne se simţea de parcă el era cel care urma să fie dus într-o celulă şi, pentru câteva clipe, i se părea perfect rezonabil. Ca şi cum nu ar fi meritat mai mult. Pentru că sunt un idiot. Pentru că am crezut că poate

mai era încă o bucăţică din tine, o fărâmă de ceva care nu fusese... otrăvită. Ceea ce e stupid, evident, pentru că nimic din ceea ce a atins el nu poate fi bun din nou.

Paznicul sosi şi se aşează în spatele scaunului, aşteptând ca prizonierul să se mişte, dar Driver a vrut să aibă ultimul cuvânt.

Şi-a ridicat privirea spre Thorne.

— Asta te include şi pe tine?

41

Thorne plecase spre secţia de poliţie Bronzefield imediat după ora zece, dar chiar dacă Ashford era la numai o oră de mers cu maşina, Tanner bănuia că nu se va întoarce până după amiază. Nu ştia cât va dura conversaţia lui cu Rebecca Driver, dar ştia foarte bine că procedurile de securitate însemnau că nimeni nu intra şi nu ieşea foarte repede dintr-o închisoare, nici măcar ofiţerii de poliţie. Tocmai încerca să se hotărască ce să facă în legătură cu prânzul, când o sună Phil Hendricks şi o întrebă dacă ar vrea să iasă la Oak.

Tanner ajunse la bar înaintea lui. A comandat o Cola dietetică şi un bol de supă şi s-a aşezat la o masă din colţ. Îşi amintea de ultima dată când mâncase aici, a doua zi după ce îl sunase nervoasă pe Thorne, iar acum o aştepta pe singura altă persoană care ar fi înţeles exact de ce fusese atât de supărată.

Nu că ar fi avut vreo intenţie de a vorbi despre *asta.*

Nu era chiar ca şi cum s-ar fi aflat într-un salon, cu muzica oprindu-se când Hendricks intră în cele din urmă pe uşă, dar omul ştia cum să-şi facă intrarea şi, într-un bar aproape plin de poliţişti sau oameni de afaceri îmbrăcaţi în costum, prezenţa lui a fost cu siguranţă remarcată. Tanner îi făcu semn cu mâna pentru a-i arăta unde se afla, apoi îl privi cum se îndrepta spre bar pentru a comanda.

Când se aşează, ridică paharul spre cele două femei care se holbau de la masa alăturată.

— Eşti aşa un copil, spuse Tanner.

— Crede-mă, sunt lucruri mult mai rele pe care le-aş putea face.

— Te rog, nu mă face să mă gândesc la asta.

— Ştii că îţi face plăcere.

Hendricks se aplecă şi îi şopti:

— Imaginează-ţi cum stai întinsă acolo în fiecare noapte, gândindu-te la bilele pe care mi le-am băgat în armăsar, în timp ce te joci cu aluna ta târziu în noapte...

Se opri şi se aşează pe spate, zâmbind când barmanul veni cu mâncarea lui şi spuse: „Poftă bună”.

Hendricks se uită fix la chestia din faţa lui.

— Oare glumeşte?

A întors farfuria, ca şi cum ceea ce se afla pe ea ar putea părea mai apetisant dintr-un unghi diferit.

— Tocana asta pare că ar putea avea carne de cioban adevărat în ea.

— Oh. Tanner râdea. Ar fi trebuit să te avertizez.

— De aceea ar trebui să mănânci doar gustări în baruri.

A clătinat din cap.

— Ce naiba.

S-a înfipt în tocană, strâmbându-se la prima îmbucătură, dar a continuat.

— Sunt onorată, spuse Tanner. Să vii tocmai până aici pentru prânz.

Hendricks a înghiţit, făcând o grimasă.

— Încep să-mi doresc să nu mă fi deranjat.

— Nu te duci de obicei la restaurantul ăla unsuros de vizavi de spital?

— Am vrut să fac o mică schimbare... şi am uitat cât de caldă era primirea aici.

S-a întors să le zâmbească din nou femeilor de la masa alăturată, dar acestea îşi pierduseră interesul.

— Deci, ce se întâmplă?

În timp ce mâncau, Tanner i-a dat puţinele veşti pe care le avea. Amprentele lui Stuart Nicklin fuseseră găsite pe computerul luat din apartamentul lui Kevin Bartley din Coventry. Acest lucru a confirmat teoria lui Greg Hobbs cu privire la momentul în care K-Man fusese ucis, în timp ce materia cerebrală găsită lipită pe sticla de vin goală din sufragerie le dăduse o idee destul de bună despre cum se întâmplase totul.

— Patologul consideră că Bartley era încă în viaţă când Nicklin a început să scrie mesajul pe pieptul lui.

— Da, îi place să facă asta, spuse Hendricks.

— Aşadar, cam aici ne aflăm cu desfăşurarea anchetei.

— Adică...?

Tanner ridică mâinile în aer.

— Ştim exact pe cine căutăm, dar nu avem nici cea mai vagă idee de unde să începem.

A folosit o ultimă bucată de pâine pentru a şterge ce mai rămăsese din supă.

— Nu şi-a mai folosit identitatea de mult timp, asta e cea mai mare problemă a noastră. Nu are rost să căutăm înregistrări telefonice sau înmatriculări de maşini sau impozite locale sau în oricare dintre locurile unde ne-am duce în mod normal, pentru că nu ştim pe cine naiba încercăm să găsim de fapt. Practic, nu ştim cine este.

Şi-a şters firimiturile din poală şi s-a aşezat pe spate.

— Nici măcar nu mai ştim cum arată.

— Crezi că şi-a schimbat înfăţişarea?

— Ei bine, dacă nu cumva este un idiot şi ştim că nu este cazul. Tom mi-a spus că prima dată când s-a dus să-l vadă în închisoare, Nicklin era aproape de nerecunoscut.

— Da, ei bine, închisoarea poate face asta oamenilor.

— Corect, dar când a apărut pe insula Bardsey la câţiva ani după aceea, arăta din nou diferit. Făcuse efortul de a se schimba chiar şi atunci când nu prea avea rost. Spun doar că, având acces la bani şi chirurgie plastică sau orice altceva...

— Da, am înţeles.

Atmosfera devenise puţin apăsătoare, în mod inevitabil, iar când Hendricks se aplecă brusc în faţă era evident că dorea să schimbe asta.

— Deci, cum ai arăta, dacă ai avea de ales?

— Păi, pentru început, nu am bani.

— Dacă ai avea, totuşi.

Tanner se gândi la asta.

— Elle Macpherson, poate?

— Doamne, nu mă referam la atâţia bani.

Tanner a râs şi îi arătă degetul mijlociu. A spus:

— Dar tu, atunci?

Hendricks îşi ridică mâinile în sus pentru a-şi încadra faţa.

— Nu poţi îmbunătăţi ceva ce e deja perfect, dragă.

Amândoi au izbucnit în râs.

— Deci, ce facem acum?

— Ei bine, majoritatea suspecţilor îşi fac treaba pentru tine în cele din urmă, spuse Tanner. Fac greşeli. Nicklin nu se încadrează însă în categoria majorităţii suspecţilor. Nu ştiu... poate că va lua prea multe tablete de ecstasy şi îl vom găsi dansând pe undeva în mijlocul drumului, dându-se în spectacol.

— Poate că Tom poate scoate ceva de la Rebecca Driver.

Tanner a dat din cap.

— Da, corect.

Deci Hendricks ştia despre călătoria lui Thorne la Bronzefield. Evident, Thorne îi menţionase asta, dar, mai important, asta însemna că Hendricks ştia, atunci când o sunase, că Thorne nu va fi acolo când vor lua prânzul. Îl privi cum se aplecă spre ea şi începu să respire doar puţin mai repede, începând să simtă cum se instalează panica; ştiind acum că Hendricks venise să vorbească exact despre lucrul pe care voia cu disperare să-l evite.

— Voiam să te întreb ceva.

— Ascultă, Phil...

— Crezi că Tom este bine?

Tanner a încercat să nu lase să i se vadă uşurarea.

— Ce vrei să spui?

— Părea puţin... neliniştit, noaptea trecută. Mi-a spus că e bine, dar ştii cum e el.

Tanner îl cunoştea, cu siguranţă, dar nici pe departe la fel de bine cum o făcea Phil Hendricks, aşa că nu avea de gând să trateze cu indiferenţă îngrijorarea patologului.

— A explodat puţin ieri, din întâmplare.

— A explodat?

— Şi-a pierdut cumpătul, dar toţi putem face asta, aşa că...

Ea îşi întoarse privirea şi amândoi au aşteptat câteva secunde, până când încărcătura a ceea ce ar fi trebuit să fie un comentariu inofensiv a dispărut.

— Cred că a început să-l afecteze, asta e tot.

Tanner a dat din cap.

— Cu siguranţă a fost zdruncinat de acel mesaj. Ei bine, a fost puţin nervos de când a aflat cu cine avem de-a face, dar de ce nu ar fi? Nici eu nu sunt tocmai liniştită în legătură cu asta.

Îl privea pe Hendricks în timp ce se juca cu unul dintre multele inele din ureche.

— Dar tu?

— Ce e cu mine?

— Ce mai faci? Vreau să spun, în afară de Tom, dacă mai e cineva

care are dreptul să fie speriat de faptul că Nicklin ne bate din nou la uşă, aceea eşti tu.

— Nu-ţi face griji pentru mine.

Hendricks a ridicat din umeri şi a continuat să se preocupe de cercelul din ureche.

— Sunt perfect în regulă.

— Eşti sigură? Doar... stai cu ochii pe el, bine? Îl vezi mai mult decât oricine altcineva. Pentru asta meriţi o medalie, evident.

Tanner răspunse.

— Nu-ţi face griji, Phil.

După ce au achitat nota de plată şi s-au îndepărtat de masă, Hendricks şi-a trecut un braţ pe sub cel al lui Tanner.

— Crede-mă, Nic, eşti mult mai sexy decât Elle Macpherson.

— Spui numai prostii.

— Crede-mă.

Se uită teatral la ea.

— Dacă aş fi fost heterosexual ..

— Da, şi dacă aş fi fost şi eu.

— Adică, dacă am fi fost amândoi extrem de trişti.

Tanner vedea că Hendricks încă atrăgea atenţia mai multor clienţi în timp ce se îndreptau spre ieşire. Ea a deschis uşile şi au ieşit în răcoarea după-amiezii. Au tremurat şi au înjurat.

— Spune-mi că nu ţi-ai băgat bile acolo..., spuse ea.

— Asta e ceva ce ştiu doar eu şi ce poţi afla tu singură.

Tanner scoase o eşarfă din geantă.

— Nu există destulă băutură în lume pentru asta.

42

— Ce naiba mai înseamnă să aibă planuri? întrebă Thorne.

— Nu înseamnă nimic, spuse Tanner. Este exact ceea ce vrea ea... să îţi faci griji în legătură cu asta.

— Cine îşi face griji?

— Nicola are dreptate, spuse Brigstocke. După cum a spus-o, ea nu ştie nimic despre nimic. Doar se joacă cu tine.

Pe la mijlocul după-amiezii, cei trei stăteau în biroul lui Russell Brigstocke. Lui Thorne nu-i luase prea mult timp pentru a trece în revistă cele mai importante momente ale călătoriei sale la Bronzefield. Vizita avută la Rebecca Driver, care începuse cu o percheziţie prea entuziastă după ce trecuse de securitate, şi cum o luaseră apoi lucrurile razna de acolo.

— Asta i-am spus şi eu, spuse Thorne. Că nu credeam că ştie, de fapt, ceva concret dar, ca să fiu sincer, nu aş putea să jur asta. Încercam doar să mă lămuresc, ştiţi?

— Sunt doar jocuri, spuse Tanner. Este ceea ce fac... cei ca Driver şi dobitocul ăla în faţa căruia se înclină.

— Exact, confirmă Brigstocke.

— Întreab-o pe Melita ce crede.

Pe moment, Thorne nu înţelese şi se enervă, fără a avea vreun motiv anume, apoi îşi dădu seama că Tanner vorbea despre a cere o opinie profesională.

— Da, asta crede şi ea, spuse el.

— Ei bine, băiatul ăla, Hobbs, de la IT, încă se ocupă de caz, spuse Brigstocke. Dacă există o modalitate de a obţine datele de pe stick-ul de memorie al lui Driver fără parolă, o va găsi.

— N-aş paria împotriva lui, spuse Tanner. Există tocilari şi există... super tocilari, nu?

Zâmbi şi se uită la Thorne, dar expresia lui nu se schimbă. Nu se schimbase prea mult de când se întorsese de la Ashford. Nu era o expresie pe care ea îşi amintea să o fi văzut de prea multe ori înainte, dar adevărul era că părea... temător.

— Chiar dacă o face, mă îndoiesc foarte mult că ar exista ceva în acele e-mailuri care să ne ajute să-l găsim pe Nicklin.

— Merită să fim perseverenţi, totuşi, spuse Brigstocke.

— Da, dacă zici tu.

Dacă suspinul lui Brigstocke nu era suficient de puternic, privirea de pe chipul lui arăta clar cât de iritat era, iar faptul că şi-a scos ochelarii nu era un semn bun.

— Îmi pare rău, Tom şi eu care credeam că aceasta este o şedinţă de stabilire a unei strategii. O discuţie între membrii echipei. Nu mi-am dat seama că, în fond, am venit aici ca să te înveselim. Adică, poţi sta într-un colţ cu nişte creioane colorate, dacă vrei, iar eu şi Nicola putem continua să... ştii tu, să lucrăm.

Thorne mormăi o scuză şi spuse un „domnule”.

— Uite, ştiu că este ceva personal pentru tine. Suspectul nostru, fiind cine este, a făcut ca lucrurile să ia o turnură personală pentru tine. Accept acest lucru, dar dacă încep să cred că interferează cu capacitatea ta de a-ţi face treaba...

— Nu este cazul.

Brigstocke se uită la Tanner.

— Sau cu ale oricui altcuiva.

— Suntem în regulă.

Tanner se uită la Thorne.

— Nu-i aşa?

Thorne doar se holba la ei, confuz şi brusc panicat de turnura pe care o luau lucrurile. Nu era sigur cu ce greşise.

Tanner şi-a dat ochii peste cap la Brigstocke.

— Cred că e posibil ca Spurs să fi pierdut din nou aseară.

— Putem doar să continuăm, vă rog? întrebă Thorne.

— Absolut.

Brigstocke şi-a pus ochelarii la loc.

— Deci, cei de la West Midlands încă se uită la camerele de luat vederi din apropierea apartamentului lui Bartley, verificând fiecare număr de înmatriculare, în speranţa că putem identifica un vehicul. De asemenea, verifică toate firmele de taxi locale, în cazul în care Nicklin a mers la Coventry cu trenul şi a luat un taxi din gară.

— Cum rămâne cu martorii? întrebă Tanner.

Brigstocke a dat din cap şi se uită la notiţele sale.

— La cercetările din uşă în uşă au apărut câţiva martori din blocul

în care locuia Bartley care ne-au oferit nişte informaţii. Unul care crede că a văzut un bărbat sosind la o oră care se potriveşte cu ce avem noi şi altul care crede că l-ar fi văzut plecând. Ei ne ajută să schiţăm un portret-robot.

— Asta e ceva extrem de folositor, spuse Tanner.

Thorne părea cu siguranţă să fie foarte atent, dar deja începuse să se dezmeticească, ştiind că nu avea să audă nimic care să îl entuziasmeze cu adevărat. Făcea din când în când câte un comentariu aprobator şi dădea din cap în toate momentele potrivite, dar era ca şi cum ar fi auzit fragmente dintr-o melodie pe care o recunoştea vag, într-un vuiet de şuierături şi comentarii.

Nu putea să se concentreze la nimic altceva decât la planurile pe care le menţionase Rebecca Driver; se gândise la ele pe tot drumul de întoarcere la Londra.

Planuri amuzante.

Da, bineînţeles că se jucase şi Thorne nu credea nici măcar o clipă că Rebecca ştia exact care erau acele planuri.

Dar nu avea niciun fel de îndoială că Nicklin era pregătit.

În faţa biroului lui Brigstocke, Thorne se opri şi întrebă:

— Ce naiba a fost asta?

— Ce anume?

— *Cred că e posibil ca Spurs să fi pierdut din nou aseară...* ai spus-o de parcă e cazul să găseşti scuze stupide pentru mine, de parcă aş avea nevoie de... explicaţii.

— Stai aşa...

— De parcă ceea ce simt în legătură cu toate astea ar fi o glumă.

— Nimeni nu crede că e o glumă, Tom.

— Şi toate prostiile alea cu „suntem în regulă”, care probabil au fost doar vorbe menite să sune liniştitor, de parcă am fi „toţi pentru unul şi unul pentru toţi” sau ceva de genul acesta, dar care mie mi-a sunat doar ca un fel de „nu vă faceţi griji, voi fi cu ochii pe el”.

Tanner se uită la el.

— Ai terminat?

— Este permis, să ştii, adăugă Thorne, să analizăm cu adevărat unde ne situăm, să numărăm cadavrele, apoi să numărăm toate pistele pe care le avem şi să decidem că, în ansamblu, suntem în impas.

Apropo, asta înseamnă să punem lucrurile într-o lumină pozitivă.

— Nu te contrazic, zise Tanner. Este cam ceea ce i-am spus şi lui Phil.

— Când ai vorbit cu Phil?

— Am luat prânzul împreună, spuse Tanner. În Oak.

— Ok.

Thorne se străduia să pară că era în regulă. Ar fi fost nevoie de ceva destul de serios pentru a-i distrage atenţia – chiar şi pentru scurt timp – de la furtuna de rahat în formă de Nicklin, care ştia că e pe aproape, iar să se gândească la Tanner şi Hendricks, care discutau în tihnă la prânz despre un tip de dezastru foarte diferit, îl ajuta destul de mult.

— Cum se simte?

— La fel ca întotdeauna, spuse Tanner. Vorbeşte mizerii şi sperie lumea.

Thorne nu răspunse nimic.

Tanner se uită în sus şi în jos pe coridor şi clătină din cap.

— Noi nu am...

Thorne dădu din cap, apoi se îndreptă spre sala de incidente. Tanner îl urmă câteva secunde mai târziu, dar nu încercă deloc să micşoreze răceala care se instală între ei.

*

Până să îl ajungă Tanner din urmă, cincisprezece minute mai târziu, Thorne se afla deja la ghereta de cafea, încercând să se decidă dacă nu cumva cafeaua dezgustătoare i-ar putea oferi un subiect la care să se gândească pentru o vreme.

Tanner se apropie de el.

— Nu o face, spuse ea. Ai chef de o băutură la sfârşit de program?

— Nu sunt sigur că aş fi cea mai bună companie.

— Oh, nu-ţi mai plânge de milă, prostuţule.

Ea se sprijini de el, dar Thorne nu părea să cedeze.

— Haide, cred că ţi-ar prinde bine câteva beri şi ştiu că şi mie mi-ar prinde bine.

Thorne ştia că, mai târziu, va avea nevoie de acele beri, dar nu era atât de sigur că voia să mai fie cineva în preajma lui.

— Nic... Cred că probabil voi refuza.

— Cum doreşti.

— Oh, şi Spurs nu a avut meci aseară.

Thorne nu zâmbea când a spus-o, dar nu prea conta, pentru că Tanner era deja cu spatele la el, îndepărtându-se.

43

Existau baruri mai frumoase decât Railway, mult mai frumoase dacă s-ar fi deranjat să meargă în centrul oraşului Ashford, dar ăsta era la îndemână. Era la zece minute de mers pe jos de la serviciu şi de acolo – după ce-şi băuse halba, cel mult două halbe – mai erau doar cinci minute până la staţia de autobuz.

Dacă priveai lucrurile aşa, barul era în drum spre casă.

Gordon Ames nu trecea pe la Railway în fiecare zi. Nu prea trecea pe acolo, de fapt, dar unele zile erau mai grele decât altele. Aşa era natura meseriei, accepta asta, iar ziua pe care tocmai o avusese fusese cu siguranţă una dintre acele zile care necesita un anumit ajutor pentru... destindere. Zâmbi, împingând uşile de lemn de la intrarea bar, pentru că era ceva de care Jill se lua mereu de el. În acele foarte rare ocazii în care se oprea pentru mai mult de una sau două băuturi şi, în cele din urmă, se rostogolea afară din bar, ea îl aştepta mereu cu privirea aceea, clătinând din cap în timp ce-şi scotea ceva din frigider şi întrebându-l dacă se simţea bine şi destins.

La fel de destins ca un nou-născut.

Soţia lui nu se supăra, totuşi; îi spunea destul de des asta. Ştia cât de grea putea fi slujba lui.

Totuşi, în seara asta se va opri doar pentru o bere, pentru că Jill pregătea chestia aia cu pui şi paste pe care o adora. În plus, îi promisese băiatului său cel mare că ar putea juca împreună un pic de FIFA 22. De fapt, o sesiune pe PlayStation îl ajuta să se relaxeze la fel de mult ca şi berea, iar el glumea cu unii dintre ceilalţi ofiţeri.

— O halbă din cea obişnuită, Gordon?

Iată încă un lucru pentru care merita să treacă pe aici pentru o vizită rapidă. Se simţea de parcă ar fi fost într-un episod din *Cheers* şi, chiar dacă glumele nu se ridicau la acel nivel, era plăcut că barmanul îi ştia numele şi ce băutură bea. După cum i se spunea la serviciu, după tot rahatul care i se arunca în faţă – la propriu, de cele mai multe ori – era o uşurare să se simtă din nou om.

Şi-a dus halba de Black Swan până la o masă liberă. A desfăcut o pungă de chipsuri, ceea ce era în regulă, pentru că pastele lui Jill nu aveau să fie gata decât peste vreo oră. Îşi scoase telefonul şi îi trimise un

mesaj fiului său.

Sper că eşti pregătit să fii învins x

Primi un răspuns înainte de a-şi termina chipsurile.

Să te văd, ratatule.

— Te deranjează...

Ames ridică privirea şi văzu un bărbat care trăgea scaunul din faţa lui. A scuturat din cap şi mormăi:

— Nici vorbă, apoi privi din nou în altă parte când bărbatul s-a aşezat.

Evident că îl deranja. Era ca atunci când ocupai o masă şi patru locuri libere în tren, apoi un nemernic venea şi se aşeza lângă tine, când mai erau o mulţime de locuri libere. Ames şi-a ridicat paharul şi privi în jur. Era devreme, aşa că erau o mulţime de alte mese libere pe care tipul ăsta le-ar fi putut alege. Nu conta atât de mult totuşi, a decis el. Imediat ce-şi termină băutura, pleacă.

— O zi grea la serviciu?

Ames îşi ridică din nou privirea.

— Poftim?

Bărbatul clătină din cap, ca şi cum nu ar fi contat, ca şi cum spusese doar o glumă. Îşi ridică paharul şi spuse „Noroc”, aşa că Ames a făcut la fel, doar din politeţe, apoi s-a întors la telefon.

— Mai degrabă tu decât eu.

Ames îşi ridică din nou privirea.

— Adică, îmi imaginez că fiecare zi este grea.

La fel ca în tren, era încă şi mai rău când tovarăşul nedorit era vorbăreţ, iar Ames se întreba cât de nepoliticos ar fi părut dacă s-ar fi ridicat şi s-ar fi mutat la altă masă. Se hotărî rapid că ar fi mai simplu să îşi dea berea pe gât şi să plece. Era păcat, pentru că ar fi vrut să o savureze şi să se relaxeze puţin, dar ultimul lucru de care avea nevoie era o ceartă.

A luat o înghiţitură sănătoasă.

— Spun doar că nu poate fi ca la picnic, să fii blocat acolo, în fiecare zi.

Ames îl privi pe bărbat dând din cap spre ceea ce el putea doar să presupună că era direcţia închisorii.

— Ce?

— Cu siguranţă nu te invidiez, Gordon.

— Scuză-mă... te cunosc? întrebă Ames.

Străinul schiţă un fel de zâmbet, înainte să dea din cap ca o pasăre şi să ia o înghiţitură.

— Acum da.

Ames se uită la el. Bărbatul purta o jachetă pufoasă de culoare închisă şi o şapcă de baseball, iar pe faţă avea ceva ciudat. Nasul şi bărbia erau... nu păreau în regulă, iar pielea lui era mult prea fină. Lucioasă, aproape. Ames calculă că tipul avea vreo patruzeci de ani, dar era greu să fie sigur şi începea să-şi dorească să se fi ridicat când se gândi prima dată la asta şi să fi ieşit direct din bar.

— Ascultă, nu ştiu care este problema ta, dar cred că...

— E greu să ieşi nevătămat, după părerea mea. Dacă lucrezi într-un loc ca acela. Eşti pe muchie de cuţit tot timpul, nu-i aşa? Toată această agresivitate reprimată, iar femeile sunt mai rele decât bărbaţii... crede-mă, ştiu despre ce vorbesc. Adică, nu poate fi bine pentru tine, nu-i aşa? Să te urască ceilalţi. Bărbatul şi-a mişcat puţin scaunul în faţă şi s-a aplecat peste masă. Pentru că nimănui nu-i place un fraier, nu-i aşa? A clătinat din cap, cu tristeţe. Cine, în deplinătatea facultăţilor mintale, iubeşte un gardian?

Ames ştia acum că ar trebui să plece, că orice se întâmpla, nu avea cum să se termine cu bine. S-a uitat spre bar, sperând să atragă atenţia barmanului şi să-l anunţe cumva că apăru o problemă.

— Înţeleg de ce ai avea nevoie de ceva la sfârşitul zilei, vreau să spun, cine naiba n-ar avea nevoie? Ceva care să te facă să te simţi un pic mai bine, să te simţi normal. Ca să nu duci toată ura asta acasă la Jill şi la băieţi.

— Ce-ai spus?

Ames dădu semne că vrea să se ridice, dar bărbatul se întinse repede şi îl apucă de încheietura mâinii şi o strânse suficient de tare.

— Calmează-te, Gordon, pentru Dumnezeu! Tonul său era perfect calm. De fapt, de când se aşezase, nu păruse decât să şoptească. A aşteptat până când Ames s-a aşezat înainte de a-şi retrage mâna. În regulă atunci. Acum, rămâi acolo şi termină-ţi chipsurile cu brânză şi ceapă, în timp ce eu mă duc să mai aduc ceva de băut. Gordon Ames nu a putut decât să privească în timp ce bărbatul se ridica în picioare. Black

Swan, nu-i aşa?

Uneori, nici măcar lui Hank Williams nu-i ieşea trucul.

Da, dusese o viaţă întreagă de durere fizică şi o dependenţă de analgezice care durase aproape la fel de mult.

Avusese o căsnicie toxică, de care îi luase mult prea mult timp să scape şi câteva mii de sticle în care încercase să-şi înece amarul. Muncise în draci şi murise la douăzeci şi nouă de ani, arătând ca un bărbat de două ori mai în vârstă, dar Thorne se îndoia că Williams avusese vreodată de-a face cu cineva care să-i trimită mesaje sculptate în carne vie.

Hank era mai trist ca nimeni altcineva, dar nu scria despre frică.

Thorne se ridică de pe canapea şi opri muzica.

În bucătărie şi-a făcut un sandviş, dar a mâncat doar jumătate, pentru că pâinea era veche.

Se întoarse şi se întinse din nou pe canapea.

Ceva mai târziu, Melita a sunat, dar el nu s-a îndurat să răspundă şi nici să asculte mesajul pe care l-a lăsat.

Nu-ti mai plânge de milă, prostuţule.

Tanner avea dreptate, bineînţeles, în ambele cazuri, dar faptul că ştia asta nu-l făcea să se simtă mai bine, nu-i aşa? Nu era ca şi cum i se aprinsese o lumină care să îi arate calea de ieşire. Aşa că, în schimb, rămase întins acolo, încercând şi eşuând să se piardă în ceva mai puţine sticle decât ar fi făcut-o Hank.

A cedat până când s-a întristat şi mai tare şi s-a simţit şi mai nenorocit, consolându-se cu gândul că, spre deosebire de cea a lui Hank, durerea lui nu va dura cu siguranţă o viaţă întreagă.

Se gândi să o sune pe Tanner ca să-şi ceară scuze, dar nu o făcu.

Se gândi să-l sune pe Phil, doar ca să-l asculte vorbind o vreme.

Se gândi la *planuri.*

S-ar putea chiar să fi adormit la un moment dat, nu era sigur. S-ar putea să fi visat, dar întunericul care se învârtea, se solidifica şi se înfăşură ca o mână împuţită în jurul feţei lui putea la fel de bine să fie ceva ce îşi imaginase în timp ce era complet treaz. Oricum ar fi fost, când Thorne se uită la ceas, era cu câteva ore mai târziu decât fusese ultima dată când verificase, şi el încă se holba la locul unde peretele întâlnea tavanul.

44

Până să ajungă Thorne în biroul său, era evident că Nicola Tanner era deja acolo. Intră în sala de incidente şi o găsi pe ea şi pe Dipak Chall lucrând la HOLMES, introducând informaţii despre cazul de crimă domestică la care încă lucrau amândoi. I-a întins cutia de creioane colorate care îi fusese lăsată pe birou.

— Foarte amuzant, spuse el, inexpresiv.

— Aşa mă gândeam şi eu, răspunse ea.

— Ideea lui Russell?

— A mea.

Thorne nu şi-a putut păstra expresia de nepăsare prea mult timp.

— Da, amuzant.

Chall îşi ridică privirea.

— Ce este?

— Trebuia să fii acolo, spuse Thorne, deşi era destul de bucuros că, în afară de Brigstocke şi Tanner, nu mai fusese nimeni altcineva în birou atunci.

Îi era jenă de felul în care se comportase, simţea că măcar lui Tanner îi datora nişte scuze.

— Cum a fost seara ta? întrebă Thorne.

— Am avut seri şi mai bune. Dar la tine?

A aşteptat ca Chall să sc holbeze la ecranul calculatorului, apoi s-a uitat la Thorne şi a dat din cap spre biroul pe care îl împărţeau. Thorne schimbă cu Chall câteva vorbe timp de câteva minute, apoi spuse:

— Vă las să vă ocupaţi de asta.

— Care este marele mister, deci? întrebă el, când Tanner a închis uşa în urma ei.

Ea se aşează la birou şi aranjă câteva hârtii.

— Am avut o întâlnire.

— La naiba, spuse Thorne.

— Vezi, de aceea nu eram sigură că ar trebui să-ţi spun, pentru că ştiam că vei face mare tam-tam din asta.

— Dar nu fac, răspunse el. Sunt doar... Cred că e grozav.

Tanner părea suspicioasă, în legătură cu Thorne sau cu întâlnirea, era greu de spus cu care dintre ele.

— Deci, unde ai întâlnit-o?

Tanner mai găsi nişte hârtii pe care să le aranjeze, un stilou pe care să îl bage înapoi în cană, alături de alte câteva la fel.

— Pe o aplicaţie de întâlniri online.

— Ok...

— Se numeşte Scissr, dacă chiar vrei să ştii.

Scutură din cap, privindu-l pe Thorne cum se străduia să-şi reprime un zâmbet.

— Du-te naibii.

— Îmi pare rău, e din cauza numelui.

— De fapt, sunt înregistrată pe câteva dintre ele, spuse Tanner. Am început să mă uit când am verificat toate aplicaţiile pe care le folosea Rebecca Driver. Pur şi simplu m-am logat şi am început să caut. Să fiu sinceră, m-am simţit puţin ciudat... folosindu-mă de o serie de crime oribile ca modalitate de a reveni din nou pe piaţă. Sună rău?

Thorne ridică din umeri.

— Am lucrat odată cu un detectiv care s-a culcat cu soţia unei victime a doua zi după înmormântarea tipului. Adică, nu cred că cuplul fusese atât de apropiat, dar totuşi.

Bătu din palme.

— Oricum, nu contează... hai, spune-mi nişte detalii. Blondă? Brunetă? Mai tânără decât tine sau mai în vârstă? Bine, uită de toate astea... e sexy?

— Da, din întâmplare. Ei bine, aşa mi s-a părut.

Thorne îi simţi ezitarea.

— Dar...?

— Mi-am dat seama imediat că nu va funcţiona.

— Nu-mi spune că nu-i plac pisicile. Sau că nu se spală după sex. Oh, ştiu, nu-şi reorganizează geanta o dată pe săptămână.

— E poliţistă, spuse Tanner.

— Ah...

— Poartă uniformă, în Hackney.

Ea clătină din cap.

— Cred că asta înseamnă să ţi-o cauţi cu lumânarea. Prea multă muncă peste tot. Ei bine, tu ştii asta mai bine decât oricine.

Thorne nu era în măsură să contrazică ipoteza lui Tanner. Fusese de

faţă pentru a fi martoră la faptul că relaţia lui cu inspectorul Helen Weeks se terminase în flăcări. Îi oferise un umăr pe care să plângă sau, mai exact, avusese pe cineva simpatic la care să se răstească.

Thorne nu era sigur că îi mulţumise vreodată cum se cuvine.

— Din păcate, ştiu, spuse el.

O privi pe Tanner cum se conecta la computerul ei, ca şi cum conversaţia se încheie.

— Stai puţin... deci poate că nu s-au auzit chiar clopote de nuntă, dar chiar tu ai spus că era sexy. Deci, adică, nu ţi-a plăcut deloc sau...

— Nu, răspunse Tanner. Nu am avut doar o fantezie, şi chiar dacă aş fi avut, nu am avut impresia că asta urmărea ea.

Ridică din umeri.

— Cina a fost drăguţă, totuşi.

A început să tasteze.

Thorne o privit timp de o jumătate de minut.

— Ascultă, am vrut să-mi cer scuze pentru că am fost un nemernic ieri. Am fost mai nesimţit decât de obicei, ar trebui să spun. Am exagerat.

Tanner nu şi-a ridicat privirea.

— E în regulă, spuse ea. Măcar am avut ceva despre care să vorbesc la întâlnire. Acum, nu ai nimic de făcut?

Thorne zâmbea în timp ce-şi tasta parola.

— Oh, iar spălatul după sex este o chestiune de bun simţ.

Au lucrat temeinic toată dimineaţa: la cazul de violenţă domestică al lui Tanner şi la cazul cu înjunghierea al lui Thorne, la declaraţiile martorilor unei agresiuni grave care, potrivit spitalului unde victima zăcea acum în comă, ar putea foarte bine să devină o crimă; şi la un accident mortal cu fugă de la locul faptei, care avusese loc peste noapte. Au reuşit să petreacă cea mai mare parte a celor trei ore fără să facă nicio menţiune despre Stuart Nicklin sau despre cazurile care îi purtau amprentele, şi aproape că terminaseră de mâncat la cantină când lui Thorne îi sună telefonul.

Primi vestea despre un incident major la închisoarea din Bronzefield.

În timp ce majoritatea celor care lucrau în clădire se îndreptau deja spre parcare, spre staţia de autobuz sau spre staţia de metrou, Russell

Brigstocke împărţea fişe informative pe o masă mare din sala de şedinţe. Thorne a luat-o pe a lui şi a început să citească. Detaliile veniseră – pe rând şi în unele cazuri, contradictorii – pe tot parcursul după-amiezii, de la autorităţile penitenciare şi de la unitatea locală de omucideri aflată la faţa locului, dar aceasta era prima ocazie pe care el şi restul echipei o aveau de a se pune la curent cu ce se întâmplase.

În orice caz, cu ceea ce credeau cei de la faţa locului că se întâmplase.

— Aşadar, Rebecca Driver a fost găsită moartă în celula ei de la închisoarea din Bronzefield imediat după prânz.

Brigstocke se uită la foaia întocmită în grabă, la lista cu informaţii.

— Se pare că a fost vorba de o înjunghiere cu o armă artizanală şi, cum victima a fost văzută pe aripă cu aproximativ o oră înainte de asta, ei estimează ora morţii undeva între ora 11 şi prânz. Echipa de la poliţia din Surrey care se ocupă de acest caz a luat în custodie o femeie de 39 de ani şi în prezent interoghează personalul şi deţinuţii, dar până în acest moment nu au găsit un motiv evident pentru crimă.

Inspectorul se lăsă pe spate.

— Iisuse, ce coşmar.

Oricare ar fi fost părerile lor personale despre ceea ce i se întâmplase lui Driver, nimeni din jurul mesei nu se îndoia că inspectorul se referea la logistică; la complexitatea organizatorică a faptului că acum erau trei forţe diferite care trebuiau să lucreze împreună la cazuri care erau în mod evident legate între ele.

— Poate că a supărat persoana nepotrivită, spuse Chall.

— Nici vorbă, spuse Thorne. Era clar ca lumina zilei care era legătura dintre cele trei cazuri – omul care se afla în spatele lor şi nu credea că colegii săi din poliţia din Surrey ar fi avut nevoie să petreacă prea mult timp căutând motivul crimei.

— A fost ucisă pentru că m-am dus să o vizitez.

— Nu ştim asta, Tom, spuse Brigstocke.

— Bineînţeles că ştim.

— Este posibil, nu spun că nu... sau poate Dipak are dreptate.

Thorne clătină din cap, dar Brigstocke îl ignoră.

— Oricum ar fi, trebuie să lăsăm echipa din Surrey să se ocupe de asta. Le transmitem orice informaţii relevante, evident, le transmitem

opiniile noastre, dar nu le spunem cum să îşi facă treaba. Dacă o facem, va trebui să ne asumăm consecinţele.

— Înţeleg asta, Russell.

Tanner înţelegea foarte bine poziţia delicată în care se afla şeful ei.

— Dar eu sunt de acord cu Tom în această privinţă. E clar că e Nicklin, nu-i aşa?

Brigstocke a dat din cap.

— Da, ştiu, dar nu sunt convins că vizita lui Tom are neapărat legătură cu asta. Nicklin ar fi putut plănui să o ucidă pe Driver de la bun început.

— Nu cred, spuse Thorne. Dacă voia asta... şi nu văd de ce şi-ar fi dorit... i-ar fi fost mult mai uşor să o facă înainte ca ea să fie în închisoare, aşa mă gândesc.

Tanner mormăi aprobator.

— Deci, poate că Driver chiar ştia mai multe decât spunea. Poate că Nicklin a pus să fie ucisă din cauza a ceva ce credea că i-a spus lui Tom. Sau ceva ce i-ar fi putut spune ea dacă ar fi vizitat-o din nou.

— Ştia că o voi face.

Thorne se uită la Tanner, apoi la Brigstocke.

— Adică da, ar fi putut afla că am fost acolo pentru că are nişte contacte în închisoare, dar e puţin probabil... nu e ca şi cum ar avea ochi peste tot, nu? E posibil să fi aflat că am fost acolo pentru că i-a spus Driver, dar nu văd cum şi, mai mult decât atât, asta s-a întâmplat ieri, pentru numele lui Dumnezeu!

Aşteptă o secundă sau două, ca şi cum ceea ce spunea trebuia să fie evident pentru toată lumea.

— Nu avea cum să fi aranjat toate astea atât de repede... să găsească pe cineva dispus să înfigă un cuţit în ea. L-a mituit sau l-a ameninţat, mă rog.

Mâinile lui Thorne se strânseră în jurul marginii mesei.

— Ştia dinainte că mă duc la Bronzefield.

— Cum a ştiut despre Coventry, spuse Tanner.

Lui Thorne i se păru că aude ticăitul sângelui prin vene. De când îi desconsiderase pe cei doi Herbert, rămăsese fără idei în legătură cu persoana de la care îşi lua Nicklin informaţiile.

— Ok, ei bine, asta e ceva de care trebuie să ţinem cont, spuse

Brigstocke. Între timp... Tom, trebuie să te duci la Ashford mâine dimineaţă la prima oră şi să vorbeşti cu echipa din Surrey.

— Nu-ţi face griji, o să mă port frumos, spuse Thorne.

— Ei bine, când va veni momentul, aşa sper... dar de fapt vor să te interogheze în calitate de martor.

— Cum adică?

— După cum am spus, îşi fac doar treaba. În afară de gardieni şi de colegele ei din închisoare, ai fost ultima persoană care a vorbit cu Rebecca Driver înainte de a fi ucisă.

45

Nicklin nu era suficient de arogant încât să creadă că nu poate face greşeli. Oamenii care gândeau aşa făceau de obicei o grămadă de greşeli. Întotdeauna era atent, evident, dar poate a fost un moment când şi-a luat ochii de la minge, când comunicase cu Rebecca Driver. Poate că mintea îi era alertă, când una dintre acele minunate pastile galbene îşi făcuse magia şi lăsase să îi scape ceva.

Nu prea credea asta, dar nu putea fi sigur. Asta era problema.

De aceea simţise nevoia să facă anumite aranjamente la închisoare.

Singura dezamăgire fusese că nu reuşise să se adune mai repede. Făcuse tot ce putuse, dar nu era un făcător de minuni şi fusese nevoit să aştepte până când acel gardian fusese suficient de însetat pentru a se opri la bar în drum spre casă. Scenariul ideal ar fi fost ca micul lui ajutor să se fi ocupat de Driver în ziua în care Thorne fusese acolo.

Îmi pare nespus de rău, domnule inspector, dar cred că aţi bătut drumul degeaba până aici. Apoi faţa lui Thorne...

S-a gândit mult la faţa lui Thorne.

Întotdeauna se simţea bine şi relaxat după o şedinţă; se simţea în largul lui şi bine cu cei din jur. A întors capul şi a privit-o de la etaj. Era deja întuneric. Acele momente erau întotdeauna foarte speciale: când zărea braţe şi picioare care se mişcau în spatele geamului sau forme care se întrezăreau prin perdelele subţiri; un trunchi care se mişca prin cadru şi chiar, o dată sau de două ori, un chip apatic care îl privea direct în ochi. Mai târziu, el dădea mai multă substanţă acestor instantanee a ceea ce el presupunea că sunt frânturi ale unor vieţi obişnuite şi îşi imagina lucrurile pe care le-ar putea face pentru a le transforma în ceva cu totul ieşit din comun.

Încă nu găsi nimic, dar continuă să caute.

Acea nelămurire legată de posibila lui neglijenţă nu fusese singurul motiv pentru care a decis că Driver trebuia să dispară din peisaj. Dacă era sincer, fusese iritat de toate prostiile ei legate de faptul că nu voia să îşi asume responsabilitatea pentru ce făcuse, că voia să invoce nebunia. Nu aşa se înţeleseseră. În plus, simţea că ea ar putea fi genul de persoană care să atragă atenţia asupra ei, iar el nu avea de gând să permită aşa ceva. Îi dăduse o ocazie unică să facă parte din jocul lui, să lucreze

alături de el pentru o vreme, dar nu putea tolera pe nimeni cu aspiraţii de a deveni atracţia principală.

Nu putea suporta gândul că ea se plimba ca o regină în spital, că menţiona numele lui ca să vadă reacţiile oamenilor şi că îi plăcea cât de periculoasă o credeau cu toţii. Târfă obraznică.

Dacă era periculoasă, era doar pentru că el o făcuse aşa.

Aşa că, da, recunoştea că, atunci când a decis să o ucidă pe Rebecca Driver, a fost vorba despre... egoism. Cum putea să nege asta când mai fusese acuzat de asta şi înainte?

A zâmbit, amintindu-şi de profesorul care îi scrisese asta pe foaia cu situaţia lui şcolară.

Comportamentul lui Stuart pare deseori în mod deliberat meschin.

Plătise pentru asta când mama lui citise asta, dar bineînţeles că şi profesorul plătise, până la urmă. Nicklin aflase unde locuieşte bărbatul şi îi supraveghease casa pentru o vreme. Îl urmărise cum pleca de acasă în fiecare seară la aceeaşi oră pentru a-şi plimba câinele, până când, într-o zi, când profesorul şi căţelul său erau în parc, Nicklin a intrat în grădina din spate şi a împrăştiat puţină otravă pentru şobolani. Nu a mai fost nevoie de prea multe plimbări cu câinele după aceea.

Când autobuzul a trecut pe lângă staţia de metrou Kensal Green, Nicklin s-a ridicat, a sunat la sonerie şi a coborât. Va veni o vreme când avea să se gândească cu drag la Rebecca Driver, ştia asta. Îşi amintea de toţi în felul acesta, în cele din urmă; în acelaşi mod, presupunea el, în care oamenii se gândeau la vechile iubite. Martin Palmer şi Marcus Brooks şi sărmanul Jeffery Batchelor, care jucase un rol atât de important în aventura lui de pe insula Bardsey.

Ştia că pentru majoritatea oamenilor ar fi sunat ciudat, dar erau momente în care chiar se gândea cu drag la Tom Thorne. Nu era chiar atât de ciudat, se gândi el, având în vedere cât de multă plăcere îi oferise omul de-a lungul anilor; plăcere pe care i-o va oferi din nou, destul de curând.

Nicklin i-a mulţumit şoferului, apoi a coborât din autobuz.

Se îndoia serios că sentimentul era reciproc.

Melita îl sună pe Thorne când detectivul se îndrepta spre casă.

— Te-am sunat aseară, spuse ea.

— Probabil că eram la duş sau ceva de genul ăsta.

— Am lăsat un mesaj.

Thorne încă nu-l ascultase. Intenţionase să o facă, apoi uitase, apoi fusese mult prea distras de evenimentele zilei ca să-şi amintească. Se întrebă de ce se simţea atât de rău în legătură cu asta. Existaseră mai multe ocazii în ultima vreme când nu reuşise nici el să dea de ea, când nu răspunsese la mesajele pe care i le lăsase, şi nu făcuse mare caz din asta. Presupusese doar că avea nevoie de timp pentru ea însăşi, pentru a se relaxa după vreo şedinţă stresantă. Era de înţeles.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, spuse ea, râzând. Nu vreau să crezi că am nevoie de tine.

— S-au întâmplat o grămadă de lucruri, ştii?

I-a povestit despre Rebecca Driver, despre vizita lui la închisoare şi ce se întâmplase în ziua următoare.

— Deci, te simţi vinovat?

— De ce m-aş simţi vinovat?

— Tocmai ai spus că a fost ucisă pentru că ai fost să o vezi.

Thorne a accelerat pentru a trece de semaforul de pe Archway Road, dar nu a reuşit să ajungă la timp şi a fost nevoit să frâneze brusc. A înjurat încet.

— Da, adică... Asta cred că a fost motivul, dar asta nu înseamnă că mă simt vinovat pentru asta.

— Pentru că de fapt nu eşti tu de vină?

— Bineînţeles că nu eu sunt de vină.

Thorne se gândise la asta toată ziua. Încă mai credea că Nicklin ştia dinainte despre vizita sa, dar nu se putea abţine să nu regrete faptul că nu alesese să se întâlnească cu Driver într-o zonă privată de vizite. Driver ar fi fost omorâtă oricum, ştia asta, dar tot îl sâcâia puţin.

— Îţi pare rău pentru ea?

— Asta e un fel de şedinţă de terapie neoficială?

Melita a râs din nou.

— Spun doar că ar fi perfect firesc, în ciuda a tot ce a făcut.

— Tocmai de aceea nu-mi pare rău pentru ea.

Îşi amintea că a încercat să o sperie. Îşi aminti de discursul pe care îl ţinuse despre faptul că trebuia să rămână în siguranţă.

— Uite, nu spun că merita să fie ciopârţită în celula ei... dar, din

nou, cred că nici cei trei bărbaţi pe care i-a ucis nu meritau ceea ce le-a făcut.

— Totuşi, încă are prieteni şi familie, Tom. Există oameni care au iubit-o. Ei vor fi la fel de îndureraţi ca şi rudele victimelor ei.

— Ştiu asta, spuse Thorne.

Nu, nu era fericit că Rebecca Driver fusese ucisă, dar ceea ce simţea în legătură cu asta avea mult mai mult de-a face cu faptul că singura lui legătură directă cu Stuart Nicklin fusese acum tăiată.

— Putem vorbi despre altceva?

— Eşti supărat pe mine?

— Îmi pare rău... doar că sunt cu curu-n sus, atâta tot.

— Ce?

— E o vorbă pe care obişnuia să o spună mama mea.

Thorne zâmbi, amintindu-şi.

Era o expresie familiară pentru acel sentiment de iritare generalizată pe care nu-l puteai explica cu adevărat. Sau pentru care nu voiai să găseşti o explicaţie.

— Sunt doar obosit.

— Speram că poate vrei să vii la mine.

— O putem lăsa pe mâine? întrebă Thorne. Trebuie să merg cu maşina la Ashford la prima oră. M-aş putea lipsi de asta, să fiu sincer.

— Bine, o să gătesc ceva.

— Sună grozav.

Thorne apăsă acceleraţia.

— Mi-ar prinde bine o noapte de relaxare... ceva care să mă facă să nu mă mai gândesc la toate astea pentru câteva ore.

— Oh, pot rezolva asta, spuse ea.

46

Pentru început, Thorne a crezut că el şi Clive Coleman se vor înţelege.

Omologul său de la Unitatea Omucideri din cadrul Poliţiei din Surrey îl aşteptase la recepţia din gara Ashford. Aproape că a sărit să îi strângă mâna lui Thorne şi i-a mulţumit că a venit. *Apreciez mult că ai venit. Ştiu că e o corvoadă* etc. etc.

Era înalt – avea cel puţin un metru optzeci – şi forma lui sugera că era cineva care nu bea prea mult şi care rareori se apropia de un mic dejun englezesc. În ciuda a ceea ce Thorne ar fi catalogat în mod normal drept defecte de caracter iremediabile, omul părea sincer primitor, aşa că Thorne era dispus să îl considere nevinovat până la proba contrarie. Costumul şi pantofii ieftini erau un alt semn bun. Din experienţa lui Thorne, un poliţist care îşi cheltuie salariul pe o lună la croitorie era de obicei unul de evitat.

— Ai călătorit bine? întrebă Coleman, în timp ce se îndreptau spre sala de interviuri.

— A fost floare la ureche, spuse Thorne. Am făcut cel mult 40 de minute.

— Să înţeleg că eşti fan Spurs.

Thorne a spus că da, întrebându-se de unde aflase Coleman. Era scris undeva într-un dosar? Alături de rapoartele sale de arestare, de istoricul lui de serviciu şi de dosarele disciplinare care, probabil, aveau rezervate un sertar numai pentru ele?

— Eu sunt fan Man United, spuse Coleman.

— Nu ai ce-mi face.

— Ei bine, nu prea avem de unde alege când vine vorba de echipe locale.

— Eşti un vânător de glorie, deci.

Coleman izbucni în râs.

— Da, cred că da.

— Dar când vine vorba de muncă?

— Oh, Doamne, nu. Eu sunt adeptul păstrării capului plecat.

— E cea mai bună variantă, spuse Thorne.

Coleman se opri în faţa unei uşi.

— Am ajuns.

— Deci, cum merge treaba? întrebă Thorne, politicos şi dezinvolt.

Dacă a existat vreo ezitare din partea lui Coleman, a dispărut repede.

— Avem un gardian de la închisoare... Gordon Ames. A fost abordat miercuri seară într-un bar şi încurajat să se uite în altă parte în timp ce Driver era atacată. A primit ameninţări la adresa familiei.

Thorne a dat din cap. Cel puţin asta ar fi pus capăt ideii ridicole că uciderea lui Driver fusese întâmplătoare.

— Dar femeia care a înjunghiat-o?

— Karen Sinclair, spuse Coleman. E o condamnată pe viaţă, ceea ce a reprezentat alegerea ideală.

— Evident, Nicklin a ajuns şi la ea.

— Ei bine, cineva a făcut-o, dar nu ştim exact cum şi când, deocamdată. Sinclair nu neagă că a ucis-o pe Driver, dar nu spune prea multe în afară de asta.

Cuvintele de avertizare ale lui Brigstocke din ziua precedentă îi răsunau în urechi, dar nu se putu abţine.

— Presupun că aţi verificat ce vizitatori a avut Sinclair miercuri.

Lui Coleman îi luă ceva mai mult să răspundă de data aceasta. Suficient de mult timp pentru ca licărul de enervare să i se aprindă în ochi, apoi să se transforme într-un zâmbet fix, de nerăbdare.

— Evident, răspunse el. Dar Karen Sinclair nu a avut niciun vizitator în ziua în care aţi fost la închisoare.

— Oh, în regulă.

— Totuşi, a avut un vizitator în ziua precedentă.

— Şi... ?

— Mama ei.

Coleman se întinse spre mânerul uşii.

— Intrăm?

Odată intrat, detectivul din Surrey deveni foarte serios. Se îndreptă spre un birou şi se aşeză, aşteptând ca Thorne să facă acelei lucru, apoi îşi scoase un carneţel şi zise:

— Întotdeauna este puţin ciudat să interoghezi un coleg, chiar şi atunci când nu este vorba de probe. Cel puţin a avut bunăvoinţa să pară oarecum stânjenit Bineînţeles că ştii cum funcţionează asta. Ştii deja

toate nimicurile pe care trebuie să le spun despre drepturi tale şi despre înregistrare înainte de a începe.

— Dă-i bătaie, spuse Thorne.

— Aşadar, alaltăieri ai fost la închisoarea Bronzefield pentru a vizita victima, este corect?

Thorne i-a spus că da.

— Vrei să-mi spui despre ce aţi vorbit?

— Am vorbit despre un bărbat pe nume Stuart Nicklin.

— Da. Bărbatul care crezi că l-a ucis... Întinse mâna după ochelari şi se uită la notiţele sale... pe Kevin Bartley.

— Nu cred că el l-a ucis pe Kevin Bartley. Ştiu că a făcut-o.

— A omorât o mulţime de oameni.

— Oh, nu-ţi face griji, ştiu cine este.

— Ei bine, e un început, spuse Thorne.

— Poţi fi puţin mai precis? În legătură cu ce ai discutat cu victima.

— Am încercat să o conving să îmi dea parola unui stick pe care l-am găsit în apartamentul ei. Cred că ar putea exista înregistrări ale comunicării ei cu Stuart Nicklin pe el. Ea a refuzat.

— A mai spus şi altceva? Coleman a aşteptat. În afară de „nu”.

— Nu chiar.

— Ai stat acolo aproape patruzeci de minute.

Thorne se mişcă în scaun.

— Am vorbit despre relaţia ei cu el. Despre loialitatea ei deplasată. A menţionat o carte despre Nicklin pe care am găsit-o în biblioteca ei.

Coleman a dat din cap.

— Cea în care apari şi tu.

— Da.

Thorne se simţea încordat şi agitat.

— Am vorbit despre cum o să fie viaţa pentru ea în închisoare. Am încercat să o pun puţin pe gânduri, ca să-i dau o idee despre ce o aşteaptă. Despre pericolele de aici.

Coleman a notat ceva.

Thorne încercă să se relaxeze.

— Uite, chiar nu văd ce legătură are asta cu ce s-a întâmplat sau cum poate fi de ajutor. Rebecca Driver a fost ucisă pentru că m-am dus să o văd... pentru că Nicklin a aflat că mă duceam să o văd. Simplu ca

bună ziua. Aţi prins femeia care a făcut-o şi l-aţi identificat pe gardianul care a fost complice, aşa că ce mai vreţi de la mine?

— Ei bine, dacă, după cum spui, vizita ta a fost motivul pentru care a fost comisă această crimă...

— Aşa e.

— ... aş sugera că detaliile conversaţiei au legătură cu ancheta noastră.

— I-am cerut ajutorul, spuse Thorne. Ea a refuzat. Ce altceva să mai zic, pentru numele lui Dumnezeu?

Coleman se lăsă pe spate şi spuse:

— Am fost avertizat că ar putea fi complicat.

Trecură câteva secunde şi, deodată, camera se încălzi foarte tare.

— Avertizat de cine?

— Nu contează, nu-i aşa?

— Oh, eu cred că da, spuse Thorne.

— Spun doar că este... bine cunoscut faptul că eşti un pic mai apropiat de acest caz decât ai putea fi de altele. Asta e tot. Că s-ar putea să o iei un pic personal.

— Ai perfectă dreptate.

— Poftim, atunci.

Thorne se aplecă acum peste masă, dar făcu tot posibilul să-şi păstreze vocea calmă.

— Vorbim despre un om foarte periculos pe care l-am închis când tu erai încă în şcoală. Coleman zâmbi. Un om cu care am avut de-a face de câteva ori de atunci.

— Am citit cartea, spuse Coleman, zâmbind în continuare.

— Vorbim despre cineva care mi-a ucis colegi. Care m-a ameninţat de mai multe ori în trecut... ameninţări serioase... iar zilele trecute Rebecca Driver a dat de înţeles că mă ameninţa din nou.

— A insinuat asta?

Şi apoi, deşi nu-şi amintea cum se ajunsese la asta, Thorne fu în picioare. Faţa lui Coleman se vedea ca în ceaţă, dar putea distinge cum ochii bărbatului se lărgeau şi cum gura aia grasă şi stupidă se deschidea, chiar înainte ca propria salivă să înceapă să zboare.

Nu a mers prea bine după aceea.

47

De data aceasta, au făcut un lucru rezonabil şi s-au dus în dormitor înainte de cină.

— Este o chestiune de sincronizare, spuse Melita.

— Este o chestiune de priorităţi, ripostă Thorne.

Melisa pusese deja un pui la cuptor, aşa că până când au terminat în dormitor mai aveau de pregătit doar o salată.

Thorne a turnat vin în pahare şi a deschis o bere. Se apropie de aparatul Alexa din colţ.

Alexa, trezeşte-mă la opt dimineaţa cu „Folsom Frison Blues".

— Ce ai vrea să asculţi?

Melita nu şi-a ridicat privirea de la tocător.

— Ceva scris de vreun cântăreţ-compozitor...

Aceasta era o provocare şi Thorne ştia că trebuie să fie atent. Ideea lui despre ceea ce era un mare compozitor şi cea a Melitei erau complet diferite, aşa că era nevoie de un fel de compromis. Îl alese pe Tim Hardin, apoi urmări reacţia când el începu să cânte la chitară pe melodia „If I Were A Carpenter". Melita nu s-a întors şi nu s-a strâmbat, aşa că a presupus că se descurcase destul de bine.

— Îmi pare rău că ţi-am făcut zile negre seara trecută, spuse ea.

— Nu fi prostuţă. El se aşează în spatele ei şi îi sărută ceafa.

— Toată vorbăria aia despre vină şi ruşine

Ea se întinse spre el pentru a-l mângâia pe gât.

— Ai avut dreptate A fost ca şi cum ţi-aş fi ţinut o şedinţă de terapie şi nu am ales chiar cel mai bun moment, având în vedere că erai... cum ai spus?

— Cu curu-n sus, spuse Thorne.

Cu siguranţă nu se simţea aşa acum, era relaxat.

— Ei bine, nu ai cum să te descurci mai rău decât mine la asta.

— Nimeni nu poate fi mai rău decât tine.

— Nu e chiar atât de uşor să te deconectezi, nu-i aşa? Mai ales când ai un client... problematic. Ceea ce bănuiesc că ai.

Thorne ştia că bărbaţii şi femeile cu care Melita se întâlnea erau rareori cazuri uşoare, aşa că pentru ea, a fi tulburată puţin de un client însemna că *problematic* era aproape sigur un eufemism.

— Vrei să vorbim despre asta?

— O, Doamne, nu. Este exact ceea ce încerc să nu fac. Chiar dacă aş fi făcut-o...

— Ştiu, chestia cu confidenţialitatea.

— Vreau să lucrez cu aceşti oameni. Înţelegi asta, nu-i aşa? Am nevoie de asta.

— Da, am înţeles.

Stătea nemişcată, cu cuţitul în mână.

— Majoritatea oamenilor cu probleme de sănătate mintală nu comit niciodată acte de violenţă, şi chiar şi cei care au făcut lucruri foarte rele..., creierul lor nu este cu adevărat diferit de al tău sau al meu. Asta este fascinant, cât de fragil este echilibrul. Se gândi câteva secunde, apoi clătină încet din cap. Este o linie atât de subţire.

Thorne o privi.

— Nu spun că e uşor sau că e foarte distractiv. Dacă oamenii nu au făcut nimic rău... unele dintre lucrurile care se întâmplă în capul lor sunt greu de gestionat.

A răzuit tot ce avea pe tocător într-un castron.

— Înţelegi?

Thorne nu a spus nimic. În schimb, demonstrând că ceea ce spusese Melita despre el cu doar un minut mai devreme era corect, a dat pe gât restul de bere: *Nu am făcut nimic rău... încă.*

A aşezat cuţitele, furculiţele şi faţa de masă în timp ce Tim Hardin cânta „Reason To Believe”.

Se aşezaseră la masă abia de cinci minute, când sună Brigstocke. Orice apel din partea inspectorului principal adjunct în acest moment era puţin probabil să fie neoficial şi Thorne se trezi întrebându-se dacă Greg Hobbs făcuse un alt miracol. Tonul vocii lui Brigstocke când a rostit numele lui Thorne a înăbuşit rapid acest optimism.

— Ce s-a întâmplat?

— Din câte îmi amintesc, spuse Brigstocke, când te-ai întors la birou în această după-amiază şi te-am întrebat cum au mers lucrurile în Ashford, ai spus, citez: „Toate bune”.

— Da.

— Defineşte expresia.

— Inspectorul Coleman mi-a pus câteva întrebări şi eu am răspuns

la ele.

— Serios? Nu a mai avut loc nimic altceva ce ar fi trebuit să menţionezi?

Thorne îşi dădea seama încotro se îndrepta discuţia.

— Nu s-a întâmplat nimic, Russell. O neînţelegere...

— L-ai făcut „nenorocit inutil”.

— Ei bine, asta este.

— Aveai pumnii încleştaţi.

— Nu cred că erau.

– Am văzut nenorocita de înregistrare, Tom. Iisuse...

Thorne se uită în cealaltă parte şi văzu că Melita îl privea. Nu s-a îndoit nicio secundă că simţea că ar putea avea o problemă. Ea a rostit un „Despre ce e vorba?”, iar Thorne a clătinat din cap înainte de a se întoarce la discuţie.

— Oricum, pe scurt, a făcut o plângere.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu.

— Şi nu e ca şi cum ar fi prima dată, nu-i aşa? Când îţi pierzi cumpătul.

Thorne nu a spus nimic, pentru că ştia ce va urma.

— Sunt surprins că micul şoim de rahat, Cameron Herbert, nu a făcut şi el o plângere, pentru că avea tot dreptul.

— Cine ţi-a spus despre asta?

Thorne avea o idee destul de clară, dar voia ca Brigstocke să i-o confirme.

— Eu conduc echipa asta.

Brigstocke părea exasperat.

— Cum să nu ştiu despre asta? Oricum, trebuie să dau un telefon în legătură cu asta.

— Haide, Russell, nu face asta.

— Nu, tu ar trebui să ai grijă ce faci, la naiba! Tu m-ai pus în situaţia asta şi nu e ca şi cum nu ai avea o mulţime de alte cazuri la care să lucrezi, nu-i aşa?

Jumătate de minut mai târziu, imediat ce Brigstocke a închis, Thorne a format numărul lui Nicola Tanner. A intrat direct căsuţa vocală, dar nu s-a deranjat să lase un mesaj.

48

La şedinţa de dimineaţă a echipei, Russell Brigstocke a primit „apelul” pe care fusese obligat să îl dea la prima oră. El a explicat că, începând de acum, urma să existe un anumit grad de... realocare în ceea ce priveşte numărul de cazuri. Uneori, a spus el, era utilă schimbarea personalului şi întotdeauna era binevenită o pereche de ochi în plus şi o perspectivă nouă asupra lucrurilor. El a continuat să anunţe că detectivul Thorne va oferi această nouă perspectivă în privinţa cazului cu accidentul mortal de la care suspectul fugise de la locul faptei, la care lucra în prezent detectivul Tanner, precum şi în ancheta privind crima de violenţă domestică, pe care o va conduce acum alături de sergentul Chall.

— Este o mică rearanjare a lucrurilor, atâta tot. Cineva ridică o mână, dar inspectorul ignoră întrebarea. Nu am niciun fel de grijă, pentru că sunteţi cu toţii ofiţeri buni, aşa că nu prea contează la ce cazuri lucraţi.

Thorne asculta, în fundul camerei, cu capul plecat, ignorând privirile viclene care ştia că erau aruncate în direcţia lui. Se gândea: *Toţi simt ofiţeri buni, dar unii nu sunt consideraţi la fel de buni în acest moment. Cel puţin, nu la fel de demni de încredere şi, mai mult ca sigur, nu sunt în topul ierarhiei lor.*

Ca să nu mai zic că...

În ceea ce priveşte investigaţia în care detectivul Thorne nu va mai fi atât de implicat, Brigstocke a continuat spunând că, strict vorbind, nu există una; nu în sensul obişnuit, cel puţin. Asasinarea lui Kevin Bartley în Coventry era condusă de West Midlands, crima de la închisoarea Bronzefield era investigată de ofiţerii din Surrey şi, din motive evidente, pregătirile pentru procesul lui Driver nu mai erau necesare. Toate acestea nu înseamnă că urmărirea lui Stuart Nicklin nu mai era o prioritate majoră, pentru că era absolut necesară. Fiecare echipă de la poliţia metropolitană fusese informată de importanţa acţiunii, fiind deja pregătite steguleţe roşii de alarmă, gata să fie activate în cazul în care ADN-ul şi amprentele lui Nicklin ar fi apărut în orice loc al unei crime şi având pregătită o monitorizare atentă a informaţiilor în tot oraşul.

— Nu o lăsăm mai moale, spuse Brigstocke. Nu faceţi nicio greşeală,

este de o importanţă vitală să îl prindem pe acest om, dar până când se va ivi această oportunitate... avem o mulţime de alte cazuri de care trebuie să ne ocupăm. Aşa că, la treabă şi ocupaţi-vă de ele!

În timp ce ofiţerii se îndepărtau, Thorne ignoră privirile pe care le primea de la Nicola Tanner, invitaţia de a vorbi.

Nu era interesat.

Aflat la biroul său, începu să analizeze dovezile privind accidentul cu fugă de la locul faptei. Era vorba despre un tânăr pe nume Alistair Savage care murise pe loc după ce fusese lovit probabil de un Vauxhall Insignia, în Dalston. Deşi nu exista nimic care să indice că fusese lovit intenţionat, fuga de la locul faptei cu siguranţă fusese deliberată, ceea ce însemna că aveau un suspect de omor prin imprudenţă care trebuia să fie prins. Un martor a furnizat o înregistrare, aşa că, până când nu va face rost de numărul plăcuţelor de înmatriculare, Thorne întrevedea o lungă perioadă de muncă la calculator şi câteva ore la telefon cu cei de la Agenţia pentru permise de conducere şi înmatriculare a vehiculelor.

La jumătatea dimineţii, Dipak Chall veni în birou. Se aşează lângă scaunul lui Thorne.

— Nu te supăra că întreb, dar... e totul în regulă între tine şi Nic?

— Da.

— Asta e bine, pentru că...

— Da, mă deranjează că mă întrebi.

Chall a dat din cap. Îşi băgă mâinile în buzunare şi aşteptă puţin.

— Ţi-a luat apărarea, spuse el. Ca să ştii şi tu. Thorne a continuat să se holbeze la ecran, lovind tastele. Când a aflat ce voia să facă şeful. A spus că este o greşeală şi a încercat să-l facă să se răzgândească. I-a spus că eşti doar...

— Doar ce?

Thorne şi-a împins scaunul pe spate şi şi-a ridicat privirea.

— Doar că te simţi presat de situaţie sau ceva de genul ăsta. Uite, m-am gândit că ar trebui să ştii, asta-i tot.

Chall a mai aşteptat, o vreme, apoi, când Thorne nu a dat niciun semn că ar vrea să continue discuţia, s-a îndepărtat din nou.

Thorne nu era convins.

Se întoarse la dosarele de urmărire.

Indiferent ce i-a zis Tanner lui Chall că spusese, Thorne avea o idee

destul de clară despre cum se petrecuse totul, încă de ieri. Ea trebuie să fi fost persoana pe care Brigstocke o chemase pentru a discuta situaţia; era de acelaşi rang cu Thorne, se presupune că erau apropiaţi, era alegerea evidentă. Odată ce i se spusese ce se întâmplase la Ashford, probabil că îi menţionase ce se întâmplase cu Cameron Herbert, chiar dacă Brigstocke ştia deja. S-a asigurat că Brigstocke ştie de ce parte a baricadei se află ea când venea vorba de chestiuni disciplinare serioase ca aceasta.

Domnule, probabil ar trebui să ştiţi că...

Bineînţeles că menţionase incidentul pentru că aşa era Tanner. Era supărată pe muncă. Poate avusese o oarecare reticenţă la sfârşit, înainte de a fi forţată să accepte.

Ridică telefonul pentru a suna la Agenţia pentru permise de conducere, apoi îl puse din nou jos.

Oare chiar putea să o învinovăţească? Până la urmă, Tanner nu făcuse altceva decât să-şi facă treaba şi o făcea mult mai bine decât el. Ea era un poliţist bun, iar el se comportase ca unul rău. Nu era vorba de altceva.

Dacă ar fi fost cu adevărat sincer cu el însuşi, probabil că ar fi făcut exact acelaşi lucru în locul ei: l-ar fi dat la o parte pe ofiţerul în cauză şi nu s-ar fi gândit deloc la asta.

Înţelegea de ce o făcuse Tanner.

Nu o va ierta niciodată.

Chiar înainte de ora prânzului, Thorne ieşi din Gents şi o găsi pe Tanner aşteptându-l. Încetini pentru scurt timp pasul, apoi îşi continuă drumul.

— Tom...?

Thorne continuă să meargă. Se simţea ca un copil, se comporta copilăreşte, dar nu se putea opri.

— Asta e ridicol.

I se urcă sângele în obraji şi părea nervoasă, cu răsuflarea tăiată.

— Am nevoie doar de un minut, asta e tot...

— Nu am un minut. El se apropie suficient de mult încât să nu-i lase altă opţiune decât să se dea la o parte din calea lui. Am treabă de făcut.

Tanner a strigat după el, dar Thorne nu s-a întors.

Minţise în legătură cu munca, încercând să se facă înţeles. Nu era

nimic care să nu aştepte. Dar trebuia să fie undeva, din motive care erau mult mai importante.

Urma să ia prânzul cu un vechi prieten.

49

— Oare oamenii plâng vreodată? Bărbatul care stătea pe scaunul din faţa Melitei Perera a dat din cap spre masa joasă dintre ei; cutia de şerveţele era la îndemână. Îşi pierd cu adevărat cumpătul, vreau să spun. Nu doar să stoarcă câteva lacrimi.

— Uneori, spuse Perera.

— Tu plângi vreodată? Perera nu a spus nimic. Adică, unele dintre lucrurile pe care le auzi trebuie să fie supărătoare.

— Cred că este important faptul că, cel puţin o dată în timpul fiecărei şedinţe, trebuie să vă reamintesc că nu suntem aici pentru a vorbi despre mine.

— Îmi cer scuze.

— Sunteţi iertat. Din nou.

Bărbatul zâmbi.

— Totuşi, nu mă poţi învinovăţi că am încercat. Îţi promit că nu este pentru că nu vreau să vorbesc despre mine... Adică, de asta sunt aici, nu-i aşa? Mă interesează şi asta, atâta tot. Se holba la ea. Haide, răspunde doar la această întrebare şi îţi promit că de acum încolo voi vorbi doar despre mine. Eu, eu, eu.

Perera a suspinat şi a clătinat din cap.

— Ei bine, nu sunt un robot, spuse ea. Dar nu cred că mi-aş face treaba cum trebuie dacă aş sta aici şi aş plânge. Nu este tocmai... profesional.

Bărbatul a dat din cap şi a spus: „Mulţumesc”. Se aşează pe spate şi se întoarse să privească pentru câteva clipe prin ferestrele mari franţuzeşti din sufrageria lui Perera, spre grădina din spatele casei.

— Am citit undeva că ar trebui să ai un fel de revelaţie. Dacă plângi, mă refer... în timpul terapiei. Eu nu am plâns nici măcar o dată până acum, aşa că mă întrebam dacă asta mă duce cu adevărat undeva, atâta tot.

— Am crezut că vei plânge data trecută, spuse Perera. A fost un moment, când vorbeam despre mama ta.

— Ai crezut greşit.

Perera a aşteptat.

— Ei bine, dacă am plâns cumva, au fost lacrimi de fericire. Din

cauza ta, că mi-ai sugerat că mi-a fost dor de ea.

— Nu sugeram nimic. A fost doar o întrebare.

— Nu prea vreau să mai vorbesc despre ea.

— E în regulă. Despre ce ai prefera să vorbeşti?

— Trebuie să fac eu toată treaba?

— Ai fost căsătorit cândva, nu-i aşa?

— Cu mult timp în urmă.

— Vrei să-mi povesteşti puţin despre asta?

— Nu în mod special.

— Nu îmi uşurezi deloc munca, spuse Perera.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Nu ne-ar fi de folos niciunuia dintre noi dacă ar fi uşor, spuse el. Haide, fii sinceră... ai prefera să stai aici cu un ratat care se smiorcăie ca un copil şi se plânge de copilăria lui? Povestindu-ţi visele lui stupide? Cu siguranţă cineva ca tine obţine ceva mai mult de la clienţii care sunt un pic mai... mai dificili?

— Pacienţi, îl corectă Pereira. Nu clienţi.

— Este doar o expresie.

— Încă mă întreb de ce eşti aici, asta e tot. Ce vrei să obţii din întâlnirile noastre.

— Este o călătorie fascinantă de descoperire, nu-i aşa?

— Ştiu că eşti sarcastic, dar chiar aş vrea să ştiu. Ai venit la mine şi mă bucur că ai făcut-o, dar chiar cred că am obţine mult mai multe din aceste şedinţe dacă aş înţelege care e motivul. Nu cred că eşti nefericit.

— Ai dreptate, răspunse el. Nu sunt.

— Atunci este vorba de autocompătimire?

— Oh, foarte probabil. Îmi place să mă răsfăţ... ei bine, cred că ţi-ai dat deja seama de asta şi, ca să fiu sincer, am fost privat de o conversaţie decentă pentru o lungă perioadă de timp.

— Mă bucur să aud că acest lucru este cel puţin... plăcut pentru tine.

— Oh, este. Uite, nu am văzut niciodată rostul de a-ţi refuza orice îţi doreşti, dacă ai mijloacele de a ieşi şi de a obţine acel lucru. Nu am înţeles niciodată valoarea acestui lucru şi sunt convins că oamenii care cred că sunt cumva fiinţe umane mai bune doar pentru că aleg să renunţe la anumite... plăceri, ocupă degeaba un loc pe pământ. Viaţa este acolo pentru a fi trăită, nu-i aşa? Altfel, nu faci decât să duci o

numărătoare inversă.

— Că veni vorba de ceas, Perera a dat din cap spre ceasul de pe perete, mai am un pacient în cinci minute.

— Iată un alt semn bun, spuse bărbatul. Cât de repede pare să treacă mereu timpul. De fapt, cred că mi-ar plăcea să încep să vin mai mult de o dată pe săptămână, dacă eşti de acord. Dacă mă poţi programa, evident.

— Putem face asta, spuse Perera.

Bărbatul părea încântat, deşi nu mai avea prea multe de spus, în timp ce ultimele lor minute treceau. Pur şi simplu stătea jos, perfect relaxat, până când o văzu pe Perera aruncând din nou o privire la ceas. Apoi se aplecă în faţă.

— Pun pariu că aş putea să-ţi spun lucruri care te-ar face să plângi.

50

— Doar nu-mi spui că e prima dată când eşti eliminat dintr-un caz? Întotdeauna am crezut că asta a fost ca o insignă de onoare pentru tine, pe vremuri. Thorne nu a putut să îi dea o replică suficient de rapid. Dacă exista o persoană cu care nu putea să pretindă că dosarul său disciplinar era mai bun decât în realitate, aceasta era fostul detectiv poliţist – acum sergent — Dave Holland. Totuşi, nu e ca şi cum te-ar fi oprit vreodată, nu-i aşa... să faci orice ai fi făcut oricum în mod neoficial? Nu cred că te va opri nici acum, nici măcar o clipă. Mai ales având în vedere... pe cine urmăreşti.

— Poţi să-i spui numele, Dave. Nu e nenorocitul de Voldemort.

Thorne îl sunase pe Holland cu o zi înainte şi îl pusese la curent. Stabiliseră să se întâlnească la o cafenea din Islington. Era cu o treaptă mai sus decât locul pe care Phil Hendricks îl îndrăgea atât de mult – aveau sandvişuri cu aluat din maia şi nu aveau distribuitoare de ketchup în formă de roşii — dar nu era un loc pompos.

— Cred că ar trebui să nu-ţi mai plângi de milă, spuse Holland. Nu te mai învinovăţi pentru că ai fost scos din anchetă şi continuă să faci tot ce poţi ca să îl prinzi. Asta e tot ce vreau să spun.

— De aceea suntem aici, Dave.

— Oh.

Holland a încercat să pară trist.

— Şi eu care am crezut că ţi-a fost dor de mine.

Pe vremuri...

Lui Thorne îi era greu să îl compare pe bărbatul de la celălalt capăt al mesei cu începătorul cu părul moale, care se îndreptase spre el în prima dimineaţă în care lucraseră împreună, cu aproape două decenii în urmă. Nu mai avea suficient păr care să îi fluture şi ceea ce îi mai rămăsese începuse să încărunţească, dar nu avea încă prea multe riduri şi cu siguranţă, încă arăta destul de în formă. Arăta la fel de pregătit ca ultima dată când lucraseră împreună, deşi când se întorsese de pe insula Bardsey fusese la fel de zdruncinat şi epuizat ca Thorne.

Doar un singur om ieşise nevătămat de pe insula Bardsey.

— Ştiu că nu am vorbit niciodată despre asta, dar întotdeauna m-am întrebat dacă ai plecat din cauza a ceea ce s-a întâmplat pe Bardsey. Ai

cerut un transfer. Adică, nu te-aş fi învinovăţit.

Holland a clătinat din cap.

— Nu mă înţelege greşit, nu m-a ajutat prea mult. Nu a fost... minunat, nu-i aşa?

— Nu. Nu a fost grozav.

— Totuşi, mă gândeam deja să plec din Londra. Sophie şi cu mine hotărâserăm să divorţăm... Ştiai asta, nu?

Thorne a dat din cap. Femeia care în cele din urmă se îndrăgostise de Dave Holland îl urâse pe Thorne încă de la început, aşa că nu fusese prea supărat când Holland menţionase că treceau printr-o perioadă dificilă. S-ar fi simţit foarte diferit dacă ar fi ştiut că asta ar fi dus în cele din urmă la plecarea lui Holland din echipa poliţiei metropolitane.

— Aşa că a trebuit să vindem casa, auzisem că există oportunităţi mai bune de promovare în Bedfordshire, iar eu îmi puteam permite un loc în Milton Keynes. Aşa că...

— Totul pare să se fi rezolvat, spuse Thorne.

— Da, aşa cred şi eu. Am o gaşcă destul de decentă cu care lucrez şi, cel mai bun lucru, nu e prea mult de tras ca să mă întorc să o văd pe Chloe. De fapt, mă văd cu ea în seara asta.

Chloe era fiica lui Holland.

— Cred că are cât... şapte ani?

— Nouă, spuse Holland, zâmbind.

— La naiba.

— Da, vine să stea la mine un weekend pe lună, ceea ce e grozav. Sophie s-a cuplat cu un tip nou, dar totul este destul de civilizat. Oh, şi eu sunt logodit.

— Ce? Spune-mi că nu e poliţistă.

Thorne îşi amintea conversaţia recentă cu Tanner. Pe vremea când el şi Tanner purtau conversaţii.

— Personal civil auxiliar, spuse Holland.

— Atunci e în regulă.

— O cheamă Pippa.

Holland a zâmbit.

— Este un pic mai... mai relaxată decât Sophie, aşa că probabil vei primi o invitaţie la nuntă.

— Contează pe mine.

— Deci, ce mai e nou cu tine, atunci?

— Ei bine, Helen şi cu mine ne-am despărţit.

— Da, am auzit. Nimic de atunci?

Thorne i-a povestit lui Holland despre întâlnirea cu Melita Perera, explicându-i în continuare că era o persoană a cărei contribuţie în anumite cazuri ar putea fi de nepreţuit. Cu siguranţă că ea contribuise considerabil când era vorba de cazurile sale, dar acum, fiind privat de sprijinul echipei sale, Thorne simţea nevoia să vorbească cu cineva care îl cunoştea pe Stuart Nicklin aproape la fel de bine ca şi el.

Holland îşi văzuse colegii murind pe insula Bardsey, dar fusese acolo şi cu ani înainte, când Nicklin fusese arestat pentru prima dată.

Dave Holland ştia prea bine de ce este capabil Nicklin.

— Ai chef de o cafea sau ceva? întrebă Thorne.

— Nu, sunt bine.

— Deci, ce părere ai?

— Cred că îl vei prinde, spuse Holland. Pentru că trebuie să o faci, iar tu te pricepi la asta, indiferent dacă trebuie să îţi încordezi pumnii şi... când o vei face, dacă se întâmplă să cadă pe fereastră sau în faţa unui tren sau să fie lovit accidental şi să moară, voi fi primul care îţi va face cinste cu o băutură. Voi fi primul în fruntea unei cozi foarte lungi de admiratori.

Thorne a dat din cap, fiind recunoscător cel puţin pentru aceste gânduri.

— Problema este că mi se pare că Nicklin este cel care... stabileşte agenda, ştii? El trasează regulile de bază.

— Da, într-adevăr. Aşa face întotdeauna.

Thorne a dat din nou din cap.

— Trebuie să facem ceva pentru a schimba asta.

Lui Thorne îi plăcea cum suna acel „noi”, deşi ştia că Holland nu-l spunea la propriu.

— Nu ne ajută faptul că pare să ştie exact ce am de gând să fac înainte de a o face.

— Da. Holland se gândi la asta. Mi-ai spus.

— Tot ce ştiu este că are de gând să facă ceva.

— Acele „planuri” pe care le-a menţionat Driver...?

— Mă simt de parcă aş fi îngropat aici, Dave. Ca şi cum tot rahatul

ăsta se prăbuşeşte peste mine şi nu ştiu de unde vine. Nu ştiu dacă sunt, suficient de puternic să îl opresc, nici fizic, nici...

Thorne începu să frece o pată veche de pe masă, apoi se aplecă:

— Între noi fie vorba, ce s-a întâmplat cu nemernicul ăla din Ashford... Ar fi putut fi mult mai rău.

Expresia de pe chipul lui Holland arăta clar că înţelegea, că cel puţin el nu îl judeca. în cele din urmă, spuse:

— Va veni după cei apropiaţi ţie. Aşa cum a făcut cu Phil data trecută. Dacă ar fi vrut să te omoare, ar fi putut să o facă la Bardsey sau ar fi putut aranja asta înainte, când era încă în închisoare, aşa că nu cred că asta plănuieşte. Ceea ce îşi doreşte mai mult decât orice este să te facă să suferi.

— Ei bine, a făcut deja asta.

— Nu, nu a făcut-o. Nu mă refer la îngrijorarea că te va face să suferi sau la suferinţa că ai fost dat la o parte din caz. Holland a clătinat din cap. Asta nici măcar nu va fi pe aproape cu ce vrea de fapt.

— Ei bine, asta mă înveseleşte, într-adevăr.

— Tu ai întrebat.

Ştia că Holland are dreptate, desigur. Presupunând că Nicklin era la curent – şi, pe baza a ceea ce se întâmplase până atunci, era o presupunere rezonabilă – şi încântat că Thorne nu mai e la conducere. I-ar fi dat un impuls lui Nicklin să ştie că Thorne îşi pierdea direcţia, că era stresat şi că se chinuia să doarmă, dar nu avea să fie niciodată un substitut pentru a provoca o durere autentică.

— Asta e tot ce îmi vine în minte, spuse Holland. Voi continua să mă gândesc la asta, evident, dar deocamdată aş spune că cea mai bună variantă este să îi supraveghezi îndeaproape pe cei la care ţii.

Thorne i-a mulţumit lui Holland pentru că a venit, i-a spus cât de bine a fost să se întâlnească.

— Să ne vedem la câteva beri data viitoare, spuse Holland. Când vom avea ceva mai bun de discutat.

Thorne i-a promis că aşa va fi.

Au mai stat de vorbă încă cinci minute. Holland i-a spus lui Thorne ce îi va lua lui Chloe de Crăciun, apoi a mai vorbit puţin despre Pippa şi despre planurile pentru nunta lor. A întrebat de câţiva colegi vechi şi părea dornic să ştie ce face patologul său preferat. Thorne i-a spus că

Hendricks era cam la fel, excepţie făcând câteva piercinguri şi tatuaje în plus, şi i-a împărtăşit câteva poveşti, dar tot timpul se gândea la sfatul pe care i-l dăduse Holland.

Când s-au despărţit, Thorne i-a spus:

— Ai grijă de tine, amice.

Oamenii la care ţii.

Nu avea o listă foarte lungă, dar şi-a dat seama că Dave Holland se afla pe ea.

51

Soneria de la uşa lui Thorne a sunat imediat după ora opt. Nu aştepta pe nimeni şi, în mod normal, ar fi ignorat-o, dar nu se simţea tocmai bine aşa că, în schimb, s-a dus în hol şi a deschis uşa, gata să se certe cu orice vânzător de prosoape, martor al lui Iehova sau nebun de cartier care fusese suficient de prost să vină să îl viziteze. Când a văzut-o pe Nicola Tanner în prag a fost tentat să închidă uşa, dar i s-a părut că făcuse destule gesturi copilăreşti. În plus, înainte ca el să apuce să facă ceva, ea a ridicat o pungă de plastic şi Thorne a auzit clinchetul inconfundabil al sticlelor şi al dozelor.

Aşa că, lăsând uşa încă larg deschisă, s-a întors pur şi simplu şi a intrat înapoi în apartament.

Tanner l-a urmat în bucătărie. A golit geanta, a aşezat pe masă o sticlă de vin şi patru cutii de bere blondă.

— Sunt toate pentru tine, spuse ea. Eu am venit cu maşina.

— Poţi să iei vinul acasă cu tine.

A pus sticla înapoi în geantă.

— Am trecut pe lângă localul indian despre care vorbeşti mereu, dar nu ştiam dacă ai mâncat deja.

— Aş fi putut oricând să mănânc la micul dejun, dacă ai fi adus ceva, spuse el.

— Nu i-am spus lui Russell despre ce s-a întâmplat cu Cameron Herbert. Ea se uită la el. Ştiu că tu asta crezi, dar nu i-am spus. El ştia deja, bine?

Thorne se gândi la asta.

— Măcar mi-ai luat apărarea cât de cât?

— Bineînţeles că am făcut-o, dar nu prea avea rost, răspunse Tanner. Se hotărâse deja. Ca să ştii, nici Russell nu era încântat de asta, dar nu era ca şi cum i-ai fi lăsat prea multe opţiuni.

— Aş fi vrut să-l fi bătut pe micuţul ăla... pe Cameron Herbert, adică, nu pe Russel.

Thorne deschise una dintre cutii şi luă o înghiţitură.

— Şi pe ticălosul ăla din Ashford.

— Atunci ai fi fost suspendat.

— Îmi convine. Nu mi-aş mai fi pierdut timpul cu un accident

stupid şi o fugă de la locul faptei.

— Prinderea şoferului acelei maşini este la fel de importantă ca şi prinderea lui Stuart Nicklin.

— Nici măcar tu nu crezi cu adevărat asta, spuse Thorne.

— Bine, dar părinţii acelui băiat merită să li se facă dreptate la fel de mult ca şi părinţii lui Hari Reddy. La fel de mult ca şi soţia lui Richard Sumner sau fiica lui Thomas Bristow. Familia lui Kevin Bartley...

— Am înţeles ideea.

Thorne luă o altă doză de bere şi i-o oferi.

— Poţi să iei şi tu una.

Tanner a ezitat, apoi a întins mâna către ea.

— Am ceva să-ţi arăt.

În timp ce Thorne ducea celelalte cutii la frigider, Tanner s-a aşezat şi şi-a deschis laptopul. Până când Thorne i s-a alăturat la masă, găsise ceea ce căuta. Thorne a putut să vadă imediat la ce se uita: erau imagini în alb şi negru din interiorul unui bar şi un bărbat care stătea singur într-un colţ.

— Aceasta este o înregistrare de pe camerele de supraveghere din barul Railway din Ashford, spuse Tanner.

— Cu o noapte înainte ca Driver să fie ucisă. Acesta este Gordon Ames, ofiţerul de la Bronzefield.

A apăsat pe play şi, o jumătate de minut mai târziu, un al doilea bărbat i s-a alăturat lui Ames la masă.

— Şi acesta este bărbatul care i-a ameninţat familia.

— Ştiu exact cine este, spuse Thorne.

Tanner s-a întors.

— Serios? Am presupus că a plătit pe cineva să facă treaba murdară pentru el.

— Poate că avea chef să bea ceva.

Thorne se aplecă puţin mai aproape de ecran. Imaginea era departe de a fi foarte clară, dar ştia că îl privea pe Stuart Nicklin.

— Era mult mai mare ultima dată când l-am văzut. Probabil că s-a apucat de fitness între timp.

Au privit înregistrarea, dar imaginea a rămas cam la fel până când Nicklin s-a ridicat din nou pentru a se îndrepta spre bar.

— Iisuse, ce şi-a făcut la faţă?

— Vreo operaţie? Chiar despre asta vorbeam cu Phil...

— Ăla e cumva... păr?

Thorne a arătat spre ceea ce cu siguranţă păreau a fi smocuri de păr, abia vizibile, la spatele şi pe părţile laterale ale unei şepci de baseball.

— Era chel ca un ou când ne-am întâlnit pe insula Bardsey, cu cicatrici şi nenorocite de... cratere pe cap. Gras şi chel. Totuşi, tot arăta mai bine decât aşa.

— Cel puţin ştim cum arată acum, spuse Tanner. Putem să mărim imaginea şi să facem o poză cu el.

Au urmărit restul filmării; o conversaţie de douăzeci de minute înainte ca Ames să se ridice şi să plece. Nicklin a mai rămas câteva minute pentru a-şi termina băutura, iar când a plecat, în cele din urmă, şi-a ţinut capul plecat.

— Asta da surpriză, spuse Thorne. Eram sigur că se va uita la cameră, la fel cum a făcut şi Driver. Să ne facă cu ochiul.

— Poate că a devenit timid şi retras.

— Din păcate, nu este deloc aşa.

Tanner şi-a închis laptopul.

— Deci...

— Ce se întâmplă acum? întrebă Thorne.

— Cum am spus, scoatem poza...

— Nu, cu tot ce... cu investigaţia care merge mai departe. Care e rolul meu?

— Niciunul. Nu oficial, cel puţin. Uite, o să mă asigur că vei fi primul care află despre orice evoluţie a cazului, bine? Ca să fiu sinceră, cred că Russell ştie că asta se va întâmpla. Doar... nu face mare caz în legătură cu asta.

— Mă cunoşti.

— Da, de aceea îţi spun.

Au stat o vreme în tăcere. Thorne o privea pe Tanner cocoţată stângaci pe marginea unui scaun de bucătărie, evitându-i privirea şi luând mici înghiţituri din cutia de bere. Nici măcar nu-şi dăduse jos haina.

— E sâmbătă seara, pentru numele lui Dumnezeu, spuse el. Nu ar trebui să fii la o întâlnire fierbinte sau ceva de genul ăsta?

— Ce, după ultimul dezastru?

— Nu a sunat ca un dezastru.

— Ei bine...

Acum se uita la el, suficient de mult timp pentru ca Thorne să îi prindă un zâmbet.

... se întâmplă că am făcut o potrivire cu altcineva. Aşa, ai intrat din nou în joc.

— Nu m-aş exprima tocmai aşa..

— Deci, când e întâlnirea?

— Nu am stabilit nimic încă, răspunse ea. Încă ne cunoaştem mai bine.

Ea a ridicat din umeri.

— Să sperăm că săptămână viitoare, cândva.

— Trimite-mi un mesaj cu noutăţi la fiecare cincisprezece minute, spuse Thorne.

— O să fac din asta prioritatea mea numărul unu.

— Şi trimite poze.

Tanner mârâi şi se ridică în picioare. Îşi luă geanta.

— Ar fi cazul să plec.

— Bine.

Abia se atinsese de bere, dar Thorne nu se aştepta cu adevărat să o facă. Dacă ar fi vrut să vorbească despre asta, sau dacă ar fi crezut măcar pentru un minut că ea ar fi vrut, ar fi putut chiar să spună cât de stupid era; să îţi faci griji în legătură cu şofatul după câteva guri de bere slabă ca pişatul.

Era chiar ridicol, dacă te gândeai la asta, având în vedere ce făcuse cândva.

— Mă bucur că am venit, Tom.

— Da.

Tanner se uită la el.

— Acum e momentul în care spui că şi tu te bucuri.

— Da, cred că da. Thorne a dat din cap. Rămăsesem fără bere.

52

Thorne nu se apucase niciodată de mers pe jos. Adică să meargă pe jos fără alt motiv decât de dragul de a merge, în orice caz. Nu avea nicio problemă în a merge până la maşină sau până la frigider şi putea să tolereze o plimbare în aer liber dacă la sfârşitul ei îl aştepta mâncare sau băutură. Lăsând asta la o parte, se putea gândi la nenumărate moduri mai plăcute de a-şi petrece o zi liberă. A fost norocul lui nenorocit, se gândea el, că toate relaţiile importante din viaţa lui fuseseră cu femei care nu iubeau nimic mai mult decât să se plimbe prin păduri sau pe câmpii, iar Melita nu făcea excepţie. După ce condusese până la Crouch End pentru a se alătura ei la micul dejun într-o cafenea de lângă apartamentul ei, inima lui tresări puţin la sugestia ei de a traversa în Priory Park pentru a se plimba.

Încercase, fără să reuşească în mod clar, să pară entuziast.

— Îţi va face bine, spuse ea.

— E frig.

— E doar răcoare.

— Asta e doar un alt cuvânt pentru frig, spuse el.

— Haide, nenorocitule. Este... atmosferă de Crăciun.

Thorne ştia că se lupta într-o bătălie pierdută, aşa că făcu un efort să pară entuziast.

— Sunt gata când eşti şi tu, spuse el.

Era o atmosferă de Crăciun, în mare parte datorită târgului de pomi care se afla chiar la intrarea din Middle Lane în parc. Vorbiseră chiar de cumpărarea unui brad de acolo şi de a-l duce la apartamentul Melitei. În cele din urmă, s-au mulţumit cu o coroană de flori şi Melita a cumpărat câteva decoraţiuni „organice”, deşi Thorne era de părere că plătise mult prea mult pentru ceea ce erau, practic, nişte conuri de pin lipite între ele şi câteva bucăţi de fructe uscate pe o bucată de sfoară.

Ea l-a strâns de braţ şi i-a spus că este un Grinch.

El a insistat că nu era aşa, dar că nu putea suporta să fie furat.

Au vorbit despre aranjamente şi au stabilit ca Thorne să vină la Crouch End în Ajunul Crăciunului şi să rămână acolo două nopţi, înainte ca Melita să meargă la sora ei de Boxing Day. Au căzut de acord că nimănui nu-i plăcea cu adevărat curcanul – pentru că, dacă le-ar fi

plăcut, l-ar fi mâncat tot anul – dar au decis să facă unul oricum. Melita a spus că va folosi resturile pentru a face un curry. A sugerat să-i invite pe Phil Hendricks şi pe Liam, iar Thorne i-a spus că îi va întreba.

Au trecut pe lângă terenul de joacă şi apoi, convenind că nu mai aveau răbdare să aştepte ciocolata caldă, au traversat până la cafenea, unde s-au aşezat înghesuiţi la una dintre mesele în aer liber.

— Mă bucur că ai reparat lucrurile cu Nicola, spuse Melita.

Era prima dată când se vedeau de la apelul lui Brigstocke. Thorne îi spusese ce se întâmplase; cearta lui cu Tanner şi vizita ei din noaptea precedentă. Trecuse cu vederea... îmbufnarea lui, pentru că ştia că Melita nu ar fi fost de acord. Ea ar fi crezut că se comportase copilăreşte şi i-ar fi spus acest lucru.

— Cred că, de fapt, lucrurile s-au aranjat destul de bine, spuse el. Nicola mă va ţine la curent cu mersul anchetei, dar faptul că nu fac parte din acea echipă îmi dă un pic de libertate.

— Ca să faci ce?

Thorne nu avea nici cea mai vagă idee. Nu se gândise bine la asta.

— Să urmăresc pistele aşa cum vreau eu.

— Adică să te duci după Nicklin fără niciun sprijin?

— Cum aş putea face asta?

— Tu să-mi spui. Totuşi, vorbeai ca un fel de justiţiar, iar asta e o idee foarte proastă.

— Da, ai dreptate, spuse Thorne. Şi nu se va întâmpla niciodată, pentru că, în afară de faptul că nu aş şti de unde să încep, nu sunt nici prost.

Şi-au băut ciocolata caldă şi Melita şi-a lăsat capul să cadă pe spate pentru a se bucura de soarele de iarnă, Thorne se uita în jur, nu la fel de capabil ca ea să se relaxeze. Piscina pentru copii din faţa lor era acoperită, dar departe, în dreapta lui, încă mai erau câţiva nebuni care jucau tenis, deşi purtau trening, mănuşi şi căciuli de lână. Privi la un bărbat care stătea singur sub un copac. Avea o haină lungă şi închisă la culoare şi o şapcă de baseball. A încetat să se mai uite doar când o tânără sosi cu băuturile lor calde.

— Nu cred că eşti prost, spuse Melita.

— E bine de ştiut.

— Totuşi, e treaba mea să-mi fac griji.

— Apropo de asta...

— Ce?

Thorne i-a povestit despre întâlnirea lui cu Dave Holland, despre sugestia că Nicklin ar putea foarte bine să aleagă să-l atace indirect.

— Cred că este o variantă foarte posibilă, adăugă el. Că mă va ataca prin intermediul altcuiva.

— De ce eşti atât de convins că te va ataca?

— Este singurul motiv pentru care face toate astea. Este opera la care a lucrat până acum. Chiar dacă Driver n-ar fi spus nimic... e fix ce mă aşteptam să facă.

— Poate că faptul că te aştepţi la asta este suficient pentru el, spuse Melita. S-ar putea să fie tot ce-şi doreşte. Să te enerveze un pic.

— Nicio şansă.

— Deci, ce sugerezi?

— Sugerez să nu ignorăm riscul ca oamenii de care sunt cel mai apropiat să fie în pericol, şi cred că tu te numeri printre ei..

Melitei nu părea să i se pară amuzant. De fapt, nu reacţiona deloc aşa cum se aşteptase Thorne. Nu încerca să o alarmeze, dar voia ca ea să-i ia mai în serios îngrijorările.

— Vrei să nu mai lucrez?

— Nu... dar n-ar strica să iei în considerare acest risc atunci când o faci.

Thorne a făcut semn cu capul dincolo de parc, în direcţia apartamentului ei.

— Nu trebuie decât ca cineva să sune la uşă, că tu i-ai şi deschis.

— Doar pacienţilor mei.

— Totuşi, nu poţi fi sigură niciodată.

— Ba da, pot. În plus, ştii foarte bine că îmi verific toţi pacienţii înainte de a accepta să lucrez cu ei. Există un număr nelimitat de conversaţii telefonice înainte de a-i vedea faţă în faţă şi, de obicei, există o recomandare de la un medic de familie înainte de a se întâmpla asta. Chiar avem din nou această conversaţie?

Era un teritoriu pe care Thorne jurase să nu se mai aventureze, dar asta fusese înainte ca Nicklin să mute munţii din loc.

— Dar când eşti pe stradă sau când eşti singură noaptea? Spun doar să fii un pic mai precaută, asta-i tot. În primul rând, ştiu că nu o să îţi pui

întotdeauna alarma pe...

— Pot să am grijă de mine, Tom.

— Şi eu pot, spuse Thorne. Mă pricep al naibii de. bine la asta, mai bine chiar decât tine, dar asta nu înseamnă că nu fac pe mine de frică.

A întins mâna spre ea, dar ea nu i-a dat-o imediat.

— Doar... ţine minte asta.

Îi strânse mâna.

— De ce trebuie să fii singura care are voie să se îngrijoreze?

Ea a dat din cap, în cele din urmă, recunoscând că are dreptate, dar Thorne a putut vedea că era iritată. Şi el era iritat, pentru că nimic din ceea ce sugerase nu fusese absurd. De fapt, era chiar opusul.

— I-ai văzut pe idioţii ăia jucând tenis?

Ea nu s-a obosit să se uite.

— Treaba lor, dacă asta vor, nu-i aşa?

Thorne era sigur că ea avea să vadă în cele din urmă adevărul vorbelor lui. Nici ea nu era proastă.

53

Dacă ar fi avut de ales, ar fi ales de fiecare dată vremea caldă, iar în ultimii ani se orientase spre locuri unde era mai probabil să aibă parte de ea, dar o zi atât de friguroasă ca aceasta era cu siguranţă perfectă atunci când nu voiai să fi recunoscut. Avea toate motivele să poarte o haină groasă şi o căciulă. Soarele îi făcea şi el o favoare, pentru că ochelarii de soare nu păreau ceva nelalocul lor.

Nicklin ştia că Thorne văzuse imaginile din acel bar, aşa că nu avea rost să rişte. Nu s-ar fi apropiat prea mult. Nu era pregătit să se ofere pe tavă încă.

Îi privea cum se uitau la târgul de Crăciun, ca nişte porumbei dintr-un film siropos. Era amuzant să-i privească cum îşi cheltuiau banii atât de inutil, şi nu doar pentru că toate acele porcării de Crăciun erau la suprapreţ. Dacă ar fi fost un film, se gândi el, probabil că ar fi trebuit să fie difuzat seara târziu, având în vedere cum se va termina.

Ar fi fost prea mult pentru o bunică şi copii.

Era poate la vreo 15 metri în spatele lor când au trecut de locul de joacă şi s-au îndreptat spre cafenea, aşa că s-a oprit sub un copac şi i-a privit cum se aşezau la o masă afară. Erau un cuplu aproape atrăgător. Era ciudat, s-a gândit el, cum Thorne părea să se descurce întotdeauna destul de bine când venea vorba de sexul opus. Ciudat, pentru că nu credea că Thorne putea reprezenta ideea nimănui de partidă bună. Fusese o vreme, cu mulţi ani în urmă, când Nicklin făcuse nişte bani în plus făcând sex cu bărbaţi, şi avusese chiar şi un poliţist sau doi pe listă, dar uitându-se la Tom Thorne... nu-şi putea imagina să aibă nevoie de bani atât de mult.

Nu că sexul de orice fel ar fi fost ceva care să-l mai preocupe foarte mult. Cu siguranţă nu putea obţine genul de sex pe care şi-l dorea în cadrul unei relaţii convenţionale, aşa că, atunci când simţea nevoia, era fericit să se distreze şi să plătească bani buni pentru asta; să se răsfeţe poate o dată sau de două ori pe an. Se gândea că ar putea face din nou acest lucru, odată ce afacerea lui cu Thorne se va încheia, când, deodată, simţi prezenţa unei femei care îl privea.

Avea un copil într-un ham la pieptul ei şi vorbea încet cu o altă femeie cu un cărucior. Se uită la locul de joacă, apoi la el, apoi din nou la

locul de joacă. Părea nervoasă.

Se apropie de el.

— Aveţi un copil acolo?

— Poftim?

Părea şi mai nervoasă acum că era aproape de el.

— La locul de joacă.

În alte circumstanţe, reacţia lui Nicklin ar fi putut fi diferită. A decis totuşi că va purta cu el acasă imaginea feţei ei ciupite şi îşi va imagina că va face o serie de lucruri pe care ea cu siguranţă nu le-ar fi aprobat. Aşa că, îi zâmbi pur şi simplu şi spuse:

— Oh, înţeleg ce vrei să spui... da... A arătat cu degetul spre un băieţel aflat pe unul dintre leagăne. Acela este nepotul meu.

Femeia a dat din cap, uşurată, şi s-a scuzat.

— Este în regulă, sincer.

Aruncând o privire spre cafenea, în timp ce femeia continua să spună că îi pare rău şi că spera ca el să înţeleagă, Nicklin a văzut că Thorne şi prietena lui plecau.

— Probabil că şi eu aş fi făcut la fel.

— E ridicol, nu-i aşa?

Bebeluşul femeii începu să gângurească şi ea începu să îl legene la piept.

— E şocant, într-adevăr, că trebuie să pui întrebarea asta, dar... în ziua de azi, mai ştii? Niciodată nu poţi fi prea precaut.

— Nu, aveţi dreptate, spuse Nicklin. Trăim într-o lume bolnavă.

54

Era luni dimineaţă, iar starea de spirit din sala de incidente era la fel de bună cum fusese acum ceva vreme. Cel puţin, aşa şi-o va aminti Thorne în săptămânile lungi şi teribile care aveau să vină. O zi în care frica s-a mai diminuat puţin şi sentimentul de neputinţă a încetat să mai fie mereu prezent.

Era ultima zi înainte ca totul să se ducă de râpă.

Thorne stătea în picioare şi se uita la poza lui Stuart Nicklin care fusese extrasă din imaginile de pe camerele de supraveghere ale barului. Imaginea fusese îmbunătăţită, mărită, iar acum era lipită în faţă şi în centrul peretelui cu detaliile despre caz, cu săgeţi care o legau de fotografiile lui Kevin Bartley şi Rebecca Driver. Imaginea fusese, desigur, trimisă deja la poliţia din West Midlands, iar copii ale ei fuseseră distribuite la fiecare secţie din zona de operare a poliţiei metropolitane.

Numele lui Nicklin era primul menţionat la fiecare şedinţă de informare a turei şi ultimul rostit la ora de plecare, iar fotografia a fost distribuită până când chipul său a rămas întipărit în mintea fiecărui detectiv, ofiţer de poliţie şi ofiţer de patrulare din oraş.

— Nu este o faţă pe care să o uiţi uşor, nu-i aşa?

Dipak Chall se mutase ca să stea lângă Thorne.

— Să sperăm că nu, spuse Thorne.

— Apropo, nu păcăleşti pe nimeni. Chall a aşteptat până când Thorne s-a uitat la el, apoi i-a făcut cu ochiul. Ştiu că Nic ţi-a arătat-o aseară.

Aproape de amiază, sosi un apel cu o posibilă identificare a şoferului maşinii care îl omorâse pe Alistair Savage. Martorul, care în mod cert părea credibil, lucra în Wood Green, aşa că Thorne şi Chall au primit sarcina de a merge cu maşina până acolo pentru a-l interoga.

— Cum este? întrebă Chall, în maşină.

Thorne nu era nevoit sa întrebe despre cine vorbea Chall.

— Ştii ce a făcut, nu-i aşa? Adică, totul este-acolo, în dosar, în registrele relevante despre caz, aşa că trebuie să ai o idee destul de bună.

— Totuşi, tu ai petrecut timp cu el.

— Oh, da.

— Deci... pentru cineva care nu ar şti ce a făcut, ar părea un tip normal? Adică, ştiu că nu este, dar pare... obişnuit?

Pentru o clipă, Thorne se gândi să-i spună lui Chall să nu mai pună întrebări stupide şi să citească capodopera lui Stephen Campbell, dacă era atât de interesat.

Ar fi făcut-o dacă nu ar fi ştiut că, la fel ca orice poliţist, Chall ar fi fost mai degrabă atras de descrierile autorului despre un anumit detectiv decât de cele ale subiectului real al cărţii.

Trufaş, hipersensibil, nesăbuit.

— Nu cred că cineva se naşte rău, spuse Thorne. Aşa cum nu cred că te poţi naşte neapărat bun.

— Vorbeşti despre bine şi rău, nu-i aşa?

— Da... să zicem aşa.

— Vrei să spui că nu crezi în asta.

— Nu chiar.

— Ei bine, eu da, spuse Chall. Şi cred că dacă ai întreba pe aici ai afla că majoritatea dintre noi gândesc la fel. Nu sunt religios sau ceva de genul ăsta, dar vreau să spun, cum poţi să nu fii? Având în vedere unii dintre nenorociţii cu care avem de-a face.

— Este doar o expresie, totuşi, nu-i aşa? E doar ceva ce spun oamenii. Nu cred că am întâlnit vreodată un nenorocit cu adevărat malefic.

Thorne încetini, apoi opri la semafor. Se întoarse să se uite la oamenii care stăteau în maşini, care intrau şi ieşeau din magazine sau se plimbau veseli pe trotuare; bărbaţi şi femei suficient de norocoşi să trăiască vieţi care nu ar fi fost niciodată distruse de oameni ca Stuart Nicklin.

— Totuşi, probabil că se apropie cel mai mult de a fi un om malefic.

Când au oprit în faţa adresei care le fusese dată în Wood Green, Chall a coborât din maşină. A mers câţiva paşi, apoi s-a oprit şi s-a întors. A bătut în geamul pasagerului, mirat de faptul că Thorne nu arăta vreo intenţie că ar fi vrut să i se alăture.

Thorne a apăsat butonul şi fereastra alunecă în jos.

— Te descurci să vorbeşti cu tipul ăsta de unul singur?

— Da, cred că da.

Chall se aplecă, intrigat.

— Ce se întâmplă?

— Doar o mică afacere de care trebuie să mă ocup.

— Pot să întreb ce fel de afacere?

— Poţi să întrebi, spuse Thorne. Dar nu voi face decât să inventez ceva.

— Atunci, continuă.

— Am primit un pont interesant despre unde ar putea fi Shergar.

Thorne a apăsat butonul pentru a închide geamul, apoi l-a deschis din nou când Chall a strigat:

— Şi eu cum ar trebui să mă întorc?

Thorne îi spuse să ia un Uber, sau să ia un autobuz, sau să semnalizeze unei maşini în trecere şi să spună „Opriţi, poliţia! Este o urgenţă!”, aşa cum se făcea doar la televizor. Apoi a închis geamul, a întors maşina şi s-a îndreptat spre Crouch End.

A parcat pe un loc destinat rezidenţilor şi şi-a scos mandatul, gata să îl arate în cazul în care venea un gardian. Trebuia să stea într-un loc care să-i ofere o vedere decentă spre uşa din faţă a casei Melitei. Să vadă cine intră şi cine iese.

Puţin după ora unsprezece, a văzut uşa deschizându-se şi o tânără ieşind. Era pacienta de la ora zece a Melitei. Thorne ştia că oamenii care locuiau în apartamentele de la primul şi ultimul etaj lucrau toată ziua, aşa că putea fi destul de sigur că oricine intra sau ieşea din casă era unul dintre clienţii Melitei. Ştia, de asemenea, că, în zilele cele mai aglomerate, Melita îşi acorda un sfert de oră între întâlniri – timp în care bea o cafea, scria sau îşi citea notiţele — aşa că a presupus că următorul client al ei va sosi destul de curând. La zece minute, un bărbat de vârstă mijlocie intra pe alee.

Thorne l-a urmărit pe bărbat cum se îndreaptă spre uşa din faţă; s-a uitat lung la el în timp ce suna la sonerie şi aştepta să i se deschidă.

Nimic din înfăţişarea sau comportamentul bărbatului nu îi dădea de bănuit, dar, în acelaşi timp, Thorne şi-a dat seama cât de ridicolă era de fapt toată această activitate a lui. Se întreba ce se aşteptase să vadă. În afară de Nicklin însuşi, care să apară la uşa din faţă a Melitei, i s-ar fi părut cineva... periculos? Şi ce naiba îşi propunea Thorne să facă dacă cineva i s-ar fi părut suspect? Pacientul ei de la 11 şi un sfert părea cu siguranţă destul de inofensiv, aşa că Thorne stătea acolo întrebându-se

dacă nu cumva acesta ar putea fi legendarul om obsedat de clisme.

Având o oră de pierdut până la următorul client, a mers pe drumul principal şi a cumpărat câteva ziare.

Mass-media încă storcea fiecare picătură de indignare posibilă din povestea cu Rebecca Driver. Crimele în sine generaseră deja zeci de titluri de primă pagină; *Poveştile de la clasă ale Monstrului; Tezaurul de cărţi cu crime al ucigaşului de la prima întâlnire; Suvenirurile macabre ale lui Driver.* Acum, moartea ei în arest preventiv a oferit o nouă perspectivă asupra poveştii. În timp ce anumite ziare se plângeau de nivelul de securitate dintr-un sistem penitenciar subfinanţat, unele tabloide se făcuseră de râs aducând în discuţie faptul că justiţia le era refuzată familiilor victimelor – „Am vrut ca ea să putrezească" –, iar altele se mulţumeau pur şi simplu să afirme că Driver a primit exact ce merita.

Era o mică binecuvântare că niciunul dintre ziare nu făcuse încă legătura cu Stuart Nicklin.

La ora douăsprezece şi un sfert, bărbatul care aproape sigur nu avea un fetiş sexual cu clismele a ieşit şi, cu puţin înainte de şi jumătate, sosi un nou client. Acesta a trecut chiar pe lângă maşina lui Thorne şi, deşi Thorne şi-a ţinut capul plecat – captivat de o rubrică de sport pe care o citise deja – era sigur că bărbatul aruncase o privire spre el înainte de a traversa drumul spre casă. Thorne îşi ridică privirea din ziar şi se uită la el. Avea în jur de 40 de ani; era scund, dar cu o constituţie puternică, purta o jachetă pufoasă roşie şi pantofi sport. Bărbatul a sunat la uşă, apoi s-a întors să se uite spre maşina lui Thorne.

Se uita în direcţia maşinii sau direct la ea? Thorne nu putea fi sigur. Se gândea să coboare din maşină, când bărbatul intră brusc înăuntru. În mod normal, Thorne s-ar fi simţit frustrat. Probabil că s-ar fi îndreptat spre el şi ar fi bătut la uşă, dar acum era doar recunoscător că i s-a dus şansa de a se face de râs.

Din nou...

A mers pentru a doua oară până la strada principală şi şi-a cumpărat un sandviş şi o doză de Coca-Cola dietetică. În afară de orice altceva, era sigur că lui Stuart Nicklin i-ar plăcea să fie considerat rău, iar Thorne nu avea de gând să-i facă nicio favoare. De asemenea, se mai gândi la faptul că, dacă martorul din Wood Green nu avusese foarte multe de spus, Chall ar fi fost probabil înapoi la birou până acum.

Brigstocke ar fi vrut să ştie unde fusese Thorne, aşa că trebuia să găsească o explicaţie. A decis că sinceritatea era cea mai bună variantă şi că Brigstocke ar fi fost probabil de acord cu asta. Nu era ca şi cum Thorne lucra la caz, nu chiar. În orice caz, ceea ce făcea el era mai aproape de supraveghere de la distanţă, iar şefilor le plăcea întotdeauna asta.

Era din nou soare afară, iar încălzirea era dată la maxim şi se prea poate să fi aţipit pentru câteva minute, dar când se ridică din nou şi privi spre casă, bărbatul cu jacheta roşie pufoasă ieşea pe uşă. A zăbovit, agitat, în pragul uşii. S-a uitat fix la maşina lui Thorne, apoi a sunat la sonerie ca să intre înapoi. Câteva minute mai târziu, uşa s-a deschis din nou, dar de data aceasta a ieşit Melita care a urcat pe alee şi a traversat drumul direct spre el.

Fără îndoială, părea să fie cea mai periculoasă persoană pe care Thorne o văzuse de când ajunsese acolo.

55

— Deci, acest mic nemernic băgăcios se întoarce şi spune: „Cred că cineva îţi supraveghează casa” şi următorul lucru pe care mi-l amintesc este că ea se află acolo în stradă şi se ia de mine ca şi cum ea ar fi cea care are nevoie de terapie, înţelegi?

Phil Hendricks se străduia să-şi păstreze o faţă serioasă.

— Ce?

— Sunt sigur că totul a fost foarte traumatizant, amice, dar nu pot să trec cu vederea cât de prost eşti la supraveghere. Ai lipsit în ziua aceea de la colegiul de pregătire?

— Nu a fost... supraveghere în adevăratul sens al cuvântului, spuse Thorne. Nu ca atare. Doar o pândeam, atâta tot.

— Acum sună înfiorător, spuse Hendricks.

— Sincer, nu ştiu de ce era atât de supărată. Nu e ca şi cum mi-aş imagina că Nicklin e acolo, nu-i aşa? Ea ştie de ce este capabil la fel de mult ca oricine altcineva. Mai mult chiar decât oricine altcineva.

— Poate că asta este problema, spuse Hendricks.

Thorne a aşteptat, dornic să audă ceva care ar putea explica atitudinea conflictuală a Melitei. Reticenţa ei de a accepta orice posibilitate ca ea să fie în pericol.

— Îşi petrece atât de mult timp având de-a face cu nebuni ca el, încât a încetat să se mai teamă de ei. Cum ar fi ciudaţii ăştia care ţin animale sălbatice ca animale de companie, lei şi tigri şi altele. Ştii tu... „Oh, Simba nu mi-ar face rău niciodată, îl am de când era pui”.

— Corect, şi ajung în cele din urmă să fie mâncaţi, spuse Thorne.

Era jumătatea meciului dintre Everton şi West Ham, iar cele patruzeci şi cinci de minute care trecuseră nu fuseseră deloc interesante. Hendricks a apărut cu o porţie de *fish and chips* şi bere, ceea ce îmbunătăţi enorm starea de spirit a lui Thorne.

Imediat după ce meciul a reînceput, Thorne spuse:

— Niciodată nu am vorbit cu adevărat despre ce ţi s-a întâmplat. Când m-am întors de pe insulă.

Hendricks era cu ochii la joc.

— Ba da, am vorbit.

— Doar glume stupide, spuse Thorne. La fel ca de obicei. Nu te-am

întrebat niciodată cu adevărat cum te-ai simţit.

Acum Hendricks s-a întors spre el.

— Cum crezi că m-am simţit?

— Nu mă refer la... durere.

Thorne era agitat.

— Ştiu că m-ai învinovăţit pentru ceea ce au făcut ei şi cred că am vrut doar să spun că ai avut tot dreptul să faci asta.

Hendricks s-a întors spre televizor, dar nu a spus nimic timp de un minut, deşi era clar că se gândea la asta.

— Nu te-am învinovăţit.

— Aşa mi s-a părut, spuse Thorne.

— Ei bine, nu am ce face, nu-i aşa? Nu pot să te ajut dacă ai fost prea sensibil pentru că te-ai simţit vinovat.

Thorne doar a dat din cap. Excesul de sensibilitate nu era un lucru de care era acuzat adesea.

— Am dat vina pe cei doi nenorociţi care m-au tăiat, spuse Hendricks. L-am învinovăţit pe Nicklin pentru că i-a pus să facă asta, dar el nu era acolo şi tu erai. Aşa că...

— Am înţeles.

— Îmi pare rău dacă te-ai simţit aşa, amice. Dacă te ajută, ştiam că eu am fost motivul pentru care l-ai lăsat să plece, aşa că nu erai singurul care se simţea vinovat. Când te gândeşti la asta, eu sunt motivul pentru care el încă mai este prin preajmă, făcându-şi de cap.

— Nu, nu asta e...

O oră mai târziu, când Thorne curăţa haosul lăsat în urmă, a pus în cele din urmă întrebarea pe care ar fi vrut să o pună toată seara.

— Deci, cum se face că tu eşti singurul pe care Nicklin nu îl are la ochi? Adică, nu pari nici pe departe atât de deranjat pe cât ar trebui să fii.

Hendricks a ridicat din umeri.

— Noi, nordicii, suntem mai tari, amice. E simplu ca bună ziua.

Prietenul său se întorsese să îşi ridice geaca, aşa că Thorne nu i-a putut vedea faţa. Nu era convins că Hendricks era mai puţin speriat decât el de ceea ce se putea întâmpla şi presupunea că pur şi simplu decisese că nu avea să ajute pe nimeni dacă ceda presiunii. Thorne ştia că avea dreptate, bineînţeles. Să-şi facă griji pentru ceea ce ar putea face

Stuart Nicklin nu ar fi contat în cele din urmă. Îngrijorarea nu ar fi salvat pe nimeni, dar oricât de des şi-ar fi spus Thorne asta – în timp ce stătea treaz şi era acoperit de sudoare, sau în timp ce căuta ceva pentru care să lupte sau se străduia să formuleze un gând raţional – nu se putea opri.

Era ca şi cum şi-ar fi spus să nu respire.

Când Hendricks puse mâna pe pălăria lui, Thorne spuse:

— Ce-ar fi să mai deschidem câteva doze şi să facem o noapte albă? Poţi să dormi pe canapea. Luă telecomanda televizorului. Pot să încerc să găsesc o emisiune cu aruncătoare de topoare...

— Mai bine m-aş întoarce acasă, spuse Hendricks.

— Eşti sigur?

— Da. Liam pleacă mâine la o conferinţă şi vreau să-l văd înainte de a pleca. Se uită la Thorne. Ei, bine... Aş putea oricând să-l sun, presupun... dacă ai nevoie cu adevărat, de companie. Ştiu că ţi se frânge puţin inima de fiecare dată când plec, dar ce pot să spun? E distractiv să mă ai în preajmă.

Thorne zâmbi şi răspunse:

— Haide, du-te acasă, dar cinci minute mai târziu, după ce Hendricks plecă şi închise uşa de la intrare, şi-ar fi dorit să nu o fi făcut.

Nicola Tanner încerca să nu se entuziasmeze prea tare, dar îi plăcea foarte mult cum suna Fiona Bridges.

În vârstă de 36 de ani, originară din Edinburgh, era asistentă medicală şi lucra la un spital privat din Bushey. Îi plăcea „mâncarea bună şi emisiunile TV proaste” şi nu a făcut glume previzibile atunci când Tanner i-a spus că este poliţistă. Se vedea cu ochiul liber că era în formă, ceea ce Tanner decise că nu putea fi un lucru rău. Îi plăcea cu siguranţă şi înfăţişarea Fionei Bridges. Avea părul scurt şi negru şi un zâmbet uşor nervos care era extrem de sexy.

Nu strica faptul că nu semăna absolut deloc cu Susan.

Rămâne pe mâine?

Tanner a răspuns imediat prin SMS. *Absolut.*

Nu mă supăr dacă te răzgândeşti.

Pot spune acelaşi lucru.

Până în acest moment îşi dăduseră doar mesaje şi e-mailuri după ce au ieşit din aplicaţie. La început timid, amândouă un pic precaute, dar cu siguranţă... flirtau. Ei bine, în mod evident flirtau, pentru că se

cunoscuseră pe o aplicaţie de întâlniri, dar era mai degrabă jucăuş decât grosolan, ceea ce îi plăcea lui Tanner. Acum vorbeau despre întâlnirea pe care o aranjaseră în cele din urmă pentru seara următoare. Un bar, apoi poate o masă undeva după aceea, dar numai dacă amândouă aveau chef. Fără presiune. Încă o bilă verde.

Nu era nicio presiune, dar Tanner se gândea deja la ce să poarte şi ce să spună şi se ruga să nu fie reţinută peste program la serviciu. Încerca să nu se entuziasmeze, dar bineînţeles că era ceva important, pentru că Tanner decisese în sfârşit că era momentul potrivit să meargă mai departe, să iasă în lume. Să înceapă să caute, cel puţin.

Ne vedem mâine, atunci.

Abia aştept, i-a răspuns Tanner.

Şi eu x

Era un semn bun, a decis Tanner, că nu simţise nevoia să o întrebe pe Susan ce părere avea; şi mai bine că Susan nu îşi dăduse voluntar cu părerea. Poate că ar fi avut ceva de spus a doua zi, când Tanner îşi aranja machiajul sau se chinuia să-şi aleagă o ţinută. S-ar putea să apară câte un comentariu sarcastic sau un sfat nedorit, dar Tanner ştia că va veni din dragoste, la fel ca întotdeauna, pentru că Susan ar fi vrut ca ea să fie fericită.

Se uită înapoi la SMS-urile pe care le schimbase cu Fiona. A zâmbit printre lacrimi.

Era sigură că Susan îi dorea tot binele.

56

Thorne nu se aşteptase să-şi petreacă atât de mult din dimineaţa următoare primind palme pe spate, dar nimic din ceea ce se întâmplase marţi, 17 decembrie, nu avea să iasă aşa cum se aşteptase.

Totuşi, un rezultat bun era un rezultat bun, indiferent de cum era obţinut, iar interviul prevăzut cu martorul din Wood Green, din ziua precedentă, ieşise neaşteptat de bine. După cum s-a dovedit, aşa-zisul martor era de fapt un prieten al bărbatului responsabil de accidentul mortal din Dalston şi, după ce prietenul său l-a contactat panicat pentru a-it mărturisi ceea ce făcuse, martorul – el însuşi ieşit de puţin timp din închisoare şi temându-se să nu aibă din nou probleme cu legea – a decis că prietenia lor nu merita riscul să-şi încalce eliberarea condiţionată şi a contactat poliţia.

Dipak Chall şi-a folosit puterea de convingere. Îi spusese martorului din Wood Green să-şi sune „prietenul" şi să-l anunţe că poliţia îl identificase cumva ca fiind şoferul vehiculului suspect şi că venise să îi pună întrebări incomode. „*Nu, habar nu am cum au aflat",* spusese bărbatul, în timp ce Chall ascultase, dând din cap aprobator. *„Dar politia ştie că ai fost tu şi cu cât trebuie să petreacă mai mult timp căutând, cu atât va fi mai rău.*

Şoferul se predase si fusese acuzat în aceeaşi noapte.

Thorne si Chall şi-au petrecut dimineaţa acceptând felicitările pentru o treabă bine făcută şi primind promisiuni că li se va face cinste cu multe băuturi. Thorne a decis că îi datora de fapt acele băuturi lui Chall şi pentru că nu a lăsat să se înţeleagă că el a condus interviul singur, în timp ce Thorne era de fapt la câţiva kilometri distanţă, ocupat să se facă de râs în faţa apartamentului prietenei sale.

Chall nu părea încântat de asta, dar i-a făcut jocul.

În afară de Russell Brigstocke, singura persoană care mai ştia adevărul era Nicola Tanner, iar Thorne era destul de sigur că ea nu va spune nimănui. Împărtăşeau secrete mult mai periculoase. Ea îşi dăduse ochii peste cap şi murmurase: *„Acceptă lucrurile aşa cum sunt, amice",* când trecuse pe lângă el în sala de incidente la prima oră, apoi, mai târziu, când erau singuri în biroul lor, părea mult mai interesată de orice motiv pentru care nu ar fi putut pleca la ora normală.

— Ar fi bine să pleci, spuse ea. Să ne cărăm de aici. Legea lui Sod spune că vom primi ceva important în ultimul moment.

Thorne era la fel de nerăbdător ca Tanner să se îndrepte spre casă atunci când îşi încheia tura.

— Ah, murmură el.

Tanner era mult mai entuziasmată să vorbească despre întâlnirea ei fierbinte decât fusese cu câteva zile înainte.

— O cheamă Fiona şi încerc să nu-mi fac speranţe, şi chiar dacă nu merge... e doar o întâlnire, aşa că ce mare scofală? Adică, evident, sper să meargă, pentru că, sincer, Tom, pare foarte drăguţă, motiv pentru care o să plec la prânz să încerc să-mi aranjez părul...

Mai spusese ceva după aceea, dar cuvintele au început să aibă ecou, apoi au părut să alunece unele peste altele şi să plutească în depărtare. Thorne putea să vadă gura lui Tanner mişcându-se – vorbind, zâmbind – dar nu putea înţelege nimic. A început să tremure şi nu-şi putea controla tremurul din picioare. Îngheţase brusc şi rămăsese fără suflare. Era ca şi cum ar fi văzut toate obiectele familiare din cameră din unghiuri ciudate, astfel încât nu mai arătau la fel; ca şi cum n-ar mai fi fost niciodată în acea cameră, deşi ştia exact unde se afla. Simţea furnicături în degete şi, când a încercat şi nu a reuşit să se ridice în picioare, era sigur că i se va face rău...

Tanner a fost cea care s-a ridicat în picioare.

— Tom...?

I-a rostit din nou numele, cel puţin părea că era numele lui şi apoi s-a grăbit spre el, spunându-i să respire, iar el a încercat să-i spună că era bine, că era doar... la naiba, nu ştia ce era... dar nu-i ieşeau cuvintele. Stomacul i se agita şi se simţea din nou rău, aşa că a închis ochii, gâfâind. A apucat-o pe Tanner de braţ pentru ca ea să nu poată pleca să aducă pe cineva, să spună cuiva, şi nu i-a dat drumul până când nu a fost sigur că va rămâne cu el.

Mâna ei s-a mutat peste a lui şi, când a strâns-o, el a dat din cap.

Apoi şi-a sprijinit obrazul de birou şi a aşteptat să îşi revină.

— Ultima dată, mi-ai spus cât de mult îţi place asta, spuse Perera.

— Pentru că îmi place.

— Mă bucur să aud asta, dar vreau să ştiu dacă tu crezi că te ajută cumva.

Bărbatul care stătea în faţa ei a zâmbit.

— Oh, da.

— În ce fel?

— Presupun că mă ajută să mă înţeleg pe mine.

Perera a aşteptat. Îşi petrecea o mare parte din timpul şedinţelor fără să spună nimic.

— Uite, nu pot fi prima persoană care stă aici şi se îngrijorează dacă chiar este nebună, doar pentru că atât de mulţi oameni au spus că este.

— Nu e un cuvânt care să-mi placă...

A scos un râs înfundat.

— Ştiu, e un cuvânt stupid, nu-i aşa? Te face să te gândeşti la oamenii care sunt convinşi că sunt Napoleon sau ceva de genul ăsta. Eu cu siguranţă nu cred că sunt cineva care nu sunt. Presupun că ceea ce încerc să spun este că aceste şedinţe m-au ajutat să înţeleg cine sunt şi că *diferit* nu este acelaşi lucru cu... există un cuvânt mai bun pentru asta?

— Ei bine... a suferi de probleme de sănătate mintală.

— Da, dar cu siguranţă toţi suferim de acestea într-o măsură sau alta. Este o scară variabilă, nu-i aşa? De la uşor anxios până la... turbat de nebun. Sunt destul de sigur că şi tu te afli undeva pe această scară.

— Iar ne întoarcem la mine.

Bărbatul a ridicat o mână.

— Îmi pare rău. Nu mă pot abţine.

— Deci, cum te simţi după aceea? După ce terminăm şedinţa.

— Înfierbântat, spuse bărbatul. Nerăbdător să plec.

— Ei bine, asta e în regulă, dar mai am o mare îngrijorare.

— Care?

— Drogurile.

Bărbatul a părut surprins.

— Ştii despre ele de la început.

— Da, ai fost sincer cu mine în legătură cu ele, iar asta este întotdeauna un lucru pozitiv, dar mă întreb cât de mult din ceea ce simţi are de-a face cu o înţelegere reală şi cât de mult ar putea fi cauzat de pastile.

— Chiar nu aş putea spune.

— Ai luat una astăzi? întrebă Perera.

— Am luat mai multe, spuse bărbatul.

— Îmi pare rău să aud asta, pentru că eu cred că am fi făcut mult mai multe progrese fără ele. Cred că mai avem mult de lucru.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Din păcate, nu cred că vom avea timp.

— Este păcat, spuse Perera.

— Aşa stau lucrurile.

Bărbatul a scos un baton de ciocolată din buzunarul de la jachetă, l-a fluturat către Perera şi a început să scoată ambalajul.

— Vă deranjează?

— Ei bine, de obicei nu mă deranjează...

— Oh, înţeleg.

S-a întins să mângâie scaunul de sub el.

— Îţi faci griji pentru frumoasele tale perne de culoarea ovăzului? A muşcat din ciocolată şi a început să mestece. Nu-ţi face griji, mănânc dulciurile atât de repede încât nu-mi pătez niciodată degetele.

57

Fusese o vreme, nu cu mult timp în urmă, când o îmbrăţişare între el şi Helen Weeks ar fi fost ciudată. Ar fi fost ceva instinctiv, desigur, şi nu ieşit din comun, având în vedere istoria lor comună, dar totuşi puţin incomod, având în vedere că se întâmplase demult. Acum însă, când Helen a deschis uşa şi Thorne s-a îndreptat spre ea să o îmbrăţişeze i s-a părut ceva firesc, iar el s-a agăţat de fosta lui parteneră destul de mult timp decât ar fi făcut-o cu alte ocazii, pentru că avea nevoie.

A făcut un pas înapoi pentru a strânge cutia împachetată ca un cadou pe care o lăsase pe pragul uşii înainte de a suna la sonerie.

— Haide, spuse Helen. Alfie e deja emoţionat...

Trecuse ceva vreme de când Thorne nu se mai întorsese în apartamentul din Tulse Hill, unde trăise câţiva ani. Nu părea foarte diferit. Un pic mai puţin dezordonat, poate, ceea ce Thorne punea pe seama faptului că erau mai puţine figurine de acţiune şi bucăţi de Lego împrăştiate pe acolo. Alfie avea doar şapte ani, dar Thorne bănuia că petrecea mult mai mult timp în camera lui acum, că nu se mai juca atât de mult cu jucăriile.

Acum se juca jocuri pe calculator, se gândi Thorne. Cel puţin, aşa spera el.

În timp ce Helen făcea cafeaua, Alfie a apărut în uşa sufrageriei. Părea puţin nervos şi Thorne simţi un junghi în stomac. Tatăl lui Alfie murise înainte ca băiatul să se nască, iar Thorne fusese cel mai apropiat de el pentru o lungă perioadă de timp. Deşi nu-i spusese Melitei de fiecare dată când o făcuse, o vizitase pe Helen destul de regulat de la despărţire şi vorbise cu ea la telefon la fiecare două săptămâni, dar aceasta era prima dată când Thorne îi vedea fiul după aproape şase luni.

— Bună, amice...

Alfie a dat din cap, cu mâinile în buzunarele pijamalei Avengers. S-a uitat în jos la papucii lui.

— Cât timp rămâi?

— Nu ştiu, răspunse Thorne. Pentru o vreme.

Băiatul a dat din nou din cap şi se uită la el.

— O îmbrăţişare ar fi drăguţă.

Thorne aşteptă un moment.

— Sau, nu ştiu... poate că eşti prea mare pentru îmbrăţişări acum.

Alfie a dat solemn din cap, tachinându-l.

— Oh, bine, spuse Thorne.

Lăsă să îi scape un lung suspin teatral, apoi şi-a deschis braţele când băiatul a alergat spre el. Era o altă îmbrăţişare de care Thorne avea mare nevoie şi i-a dat drumul doar când Helen a apărut cu cafelele şi Alfie a început să se agite.

— Te bucuri să îl vezi pe unchiul Tom, nu-i aşa? spuse Helen.

— Da.

— Şi unchiul Phil te salută, adăugă Thorne.

Alfie a zâmbit din nou.

— Unchiul Phil cel ţepos.

— Da, ţepos.

Thorne s-a întors să se uite la micul brad de Crăciun din colţul de lângă televizor, unul adevărat, aşa cum îi promisese Melitei. A dat din cap spre cadoul pe care îl strecurase sub el.

— Moş Crăciun a lăsat ceva pentru tine mai devreme.

Alfie şi-a dat ochii peste cap şi şi-a pus mâinile în şolduri.

— Moş Crăciun al lui mami.

Helen s-a uitat la Thorne şi a ridicat din umeri.

— Da, ei bine, acum şi unchiul Tom e Moş Crăciun, aşa că ce zici?

— Pot să îl deschid acum?

— Nu, nu poţi.

Odată ce perspectiva deschiderii unui cadou neaşteptat a dispărut, Alfie păru dornic să se întoarcă în camera lui; se agita şi era monosilabic, până când Helen i-a curmat suferinţa. I-a spus să se spele pe dinţi şi că Tom o să îi spună noapte bună înainte de a pleca.

— Nenorocitul de calculator..., spuse Helen după ce a plecat. Adică... are şapte ani.

Thorne a dat din cap.

— I-am luat nişte jocuri şi o pereche de căşti din acelea cu microfon.

— Nu prea îl ajuţi.

Helen a clătinat din cap, apoi a zâmbit.

— Mulţumesc, o să-i placă.

— Oh, şi s-ar putea să fie şi un tricou nou cu Spurs acolo. În cazul în care nu-l mai poartă pe cel vechi.

Au vorbit o vreme despre cum se descurca Alfie la şcoală, despre o problemă pe care Helen o avea cu femeia băgăcioasă de alături, despre mărunţişuri. Abia după ce Thorne şi-a terminat cafeaua, a decis să-i spună adevăratul motiv pentru care a vrut să vină la ea.

— Da, bineînţeles, spuse Helen. Am ştiut despre ce este vorba de îndată ce ai sunat.

Bineînţeles că a ştiut, se gândi Thorne. Helen lucra ca detectiv la o unitate de protecţie a copilului şi, odată ce se răspândise vestea, numele lui Nicklin ar fi fost menţionat la fel de mult la secţia ei ca oriunde altundeva. Poza lui era pe peretele fiecărei secţii de poliţie.

— De ce ţi-a luat atât de mult timp? întrebă ea.

Era o întrebare corectă. Helen fusese cea care îl aşteptase când se întorsese de pe insula Bardsey, cea care fusese nevoită să trăiască o vreme cu bărbatul care devenise Thorne. Văzuse cu ochii ei ce putea face Nicklin şi Thorne ştia că ar fi trebuit să-i spună mai devreme; că ar fi trebuit să aibă această conversaţie cu două săptămâni în urmă, în momentul în care numele lui Nicklin apăruse pentru prima dată.

Se gândi: sunt un *idiot nenorocit,* apoi spuse:

— Nu am vrut să te îngrijorez.

— Atunci, de ce să mă îngrijorezi acum ?

— M-a ameninţat, spuse Thorne.

— Ce fel de ameninţări?

— Nimic foarte clar, dar s-ar putea să implice oameni apropiaţi mie, aşa că... poate vrei să te gândeşti să îţi iei nişte măsuri de siguranţă.

Helen a dat din cap, ca şi cum s-ar fi gândit la asta.

— Cum ar fi să solicit o maşină de patrulare care să treacă pe aici de două ori pe oră în fiecare noapte?

— Da, exact aşa.

— Bine că am făcut deja asta.

Faţa ei abia se zărea din spatele ceştii de cafea pe care o legăna, dar Thorne ştia că zâmbea.

— Ce bine că unii dintre noi sunt pe fază.

Thorne ştia că nu ar fi trebuit să fie surprins, pentru că ori de câte ori fusese atât de prost încât să o subestimeze pe Helen în trecut, şi-o luase peste nas. Cu toate astea, nu putea să nu se întrebe de ce reacţia Melitei fusese atât de diferită. Poate că se datora pur şi simplu faptului

că Melita nu era poliţistă şi că nu avea un copil de protejat.

— Deci, lăsându-l la o parte Nicklin, întrebă Helen, cum merge treaba?

Timp de câteva clipe, Thorne a vrut neapărat să-i spună.

Ei bine, numai Dumnezeu ştie când am dormit ultima dată o noapte întreagă şi în majoritatea timpului abia reuşesc să exprim o propoziţie cap-coadă, dar dacă treci cu vederea asta şi atacul de panică pe care l-am avut azi dimineaţă, totul e minunat...

Atacul durase mai puţin de cincisprezece minute, dar îl zdruncinase serios pe Thorne. Tanner îi spusese că nu avea niciun motiv să intre în panică. Ea râsese şi îi spusese că şi ea avusese câteva atacuri de panică, la scurt timp după ce Susan fusese ucisă. I-a spus că învăţase să nu se teamă de ele, că ar trebui să caute pe internet cele mai bune modalităţi de a face faţă dacă se mai întâmpla, dar că, cel mai probabil, fusese ceva singular.

Da, şi am fost foarte aproape de a bate un martor. Oh, şi pe un coleg ofiţer.

În schimb, a spus:

— Totul e bine. La tine?

Helen a vorbit timp de câteva minute despre propria ei meserie, dar să se ocupe de cei care abuzează sau ucid copii nu era niciodată un subiect pe care să îl discute în afara locului de muncă, iar Thorne nu a fost surprins când a schimbat subiectul.

— Totul merge în continuare bine cu Melita?

Thorne a stat câteva secunde pe gânduri. Helen a aşteptat.

— Da, aşa cred.

Spera că da, dar uneori era greu de spus. Cu Helen lucrurile fuseseră întotdeauna în alb sau negru. Dacă Thorne o enerva, afla asta foarte repede, şi presupunea că Helen ar fi spus probabil acelaşi lucru despre el. Melita era ceva mai dificil de înţeles uneori. Era tot timpul un zgomot în capul ei, care ştia că era acolo, dar pe care părea dornică să nu lase pe nimeni să-l audă.

— Dar tu? Te vezi cu cineva?

Helen a clătinat din cap şi a arătat cu capul în sus.

— Prea ocupată cu domnia sa.

Thorne spuse: *Da, pun pariu,* dar se întreba ce să înţeleagă din faptul că era atât de bucuros să afle asta.

Douăzeci de minute mai târziu, în pragul uşii, după ce Thorne a fugit sus să îşi ia rămas bun de la Alfie, a spus:

— Mi-a fost dor de el.

— Atunci, să nu mai laşi să treacă atât de mult timp până la următoarea vizită, spuse Helen.

— Nu o voi face.

— Poate nu aştepţi până când va umbla un criminal în serie pe aici. Doar ca idee, Tom...

Îmbrăţişarea a fost poate un pic mai formală de data aceasta, un pic mai puţin disperată, dar, cu toate acestea, Thorne s-a întors la maşină simţindu-se la fel de bine cum nu se mai simţise de ceva vreme. Cel puţin, pe cât se putea simţi de fericit, având în vedere toate lucrurile.

58

Au ales un pub chiar lângă Trafalgar Square si au găsit o masă la barul de la etaj, unde era ceva mai linişte.

— Da, aşa e mai bine, spuse Fiona, în timp ce-şi dădea jos jacheta de blugi. Urăsc când trebuie să ţipi ca să te faci auzit.

— Şi eu.

Tanner se întreba deja dacă nu cumva era prea îmbrăcată.

— Adică, nu vreau să fac presupuneri pripite, dar cuvintele dulci nu sunt la fel dacă trebuie să le strigi.

Faptul că această femeie era chiar mai apetisantă în carne şi oase decât arăta în poza de profil însemna că Tanner era mulţumită să o lase pe Fiona Bridges să se avânte cât de mult îi plăcea. Nici accentul sexy nu-i făcea rău.

Tanner şi-a spus că ar trebui să se calmeze.

Amândouă călătoriseră în oraş cu metroul, aşa că, după ce au dat repede pe gât câte o bere, au decis că nu era nimic rău să împartă o sticlă de vin roşu. Tanner era fericită să o lase pe Fiona să aleagă.

— Nu vreau să crezi că sunt o nesimţită, spuse Fiona, turnând pentru amândouă. Doar că sunt puţin emoţionată.

— Nici eu nu mă simt extrem de relaxată, spuse Tanner.

— Ei bine, care este cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

Fiona şi-a ridicat paharul, s-a aplecat şi l-a atins pe cel al lui Tanner.

— Deci, ai mai făcut asta înainte ? întrebă Tanner. Având în vedere că ai spus că eşti emoţionată...

— De câteva ori. Fiona a zâmbit. Dar tu?

— Doar o singură dată.

— Şi?

— A fost un dezastru. Tanner a râs. Ei bine, probabil că e cam mult spus. Era foarte drăguţă, dar era poliţistă, aşa că...

— Nu e o idee bună, deci?

— Oh, Doamne, nu.

— Ce zici de o poliţistă şi o asistentă?

— Doar... ca un exemplu, vrei să spui?

— Da, doar ca exemplu.

— Mie mi se pare destul de bine, spuse Tanner.

— Ei bine, e în regulă, atunci.

Fiona i-a povestit lui Tanner despre mutarea din Edinburgh de acum un an jumătate, despre relaţia care se rupsese cu puţin timp înainte, acesta fiind motivul pentru care voise să se mute. A vorbit despre slujba ei şi despre cât de mult o iubea. Trecând de la o poveste amuzantă la alta, a trecut în revistă ceea ce părea a fi un istoric de întâlniri destul de agitat de la mutarea în sud, apoi o întrebă pe Tanner despre al ei.

— Am fost cu o singură persoană pentru o perioadă lungă de timp, răspunse Tanner.

Tanner se opri, nefiind sigură cum să continue.

— Ce s-a întâmplat?

Tanner intuise că acest lucru ar putea să fie adus în discuţie, dar ştia că să vorbească despre ceea ce se întâmplase de fapt nu avea cum să îi facă vreun bine. Ar putea foarte bine să pună capăt unei întâlniri care părea să meargă destul de bine; sau, cel puţin, să o facă pe Fiona să se simtă ca şi cum ar fi concurat cu o femeie moartă. Tanner simţi un junghi ascuţit de vinovăţie când se hotărâse să nu spună nimic şi încercase să-şi imagineze cum ar fi decurs lucrurile dacă Susan ar fi fost cea care ieşea la o întâlnire, confruntându-se cu faptul că Tanner fusese ucisă cu câţiva ani în urmă.

Aproape că o putea auzi pe Susan râzând.

Glumeşti? Dacă ai fi fost moartă de atâta timp, probabil că ţi-aş fi uitat numele până acum.

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta, spuse acum Tanner.

Dacă lucrurile mergeau bine, îi va povesti Fionei despre asta mai târziu, evident.

— Totul a fost un pic neplăcut... aşa că aş prefera să uit de asta şi să continui să mă simt bine.

Fiona a zâmbit peste paharul ei de vin.

— Deci te simţi bine?

— Foarte bine, până acum.

Tanner a zâmbit la rândul său.

— Adică, nici eu nu vreau să mă pripesc...

— Apropo, părul tău arată fabulos.

Fiona a întins mâna până când aproape că l-a atins, apoi şi-a retras-o

înapoi.

— Este cu mult mai diferit faţă de cum era în poză.

— Mulţumesc.

Tanner se simţi extrem de uşurată, după o după-amiază petrecută la un salon din Hendon, unde i se scosese orice urmă de gri din păr, şi, într-o clipă de nebunie, îşi făcuse şuviţe blonde în ceea ce la început fusese un păr ciufulit, iar acum era un bob elegant. Fata de la salon îi spusese că arată grozav, că o întinerise foarte mult dar Tanner era totuşi îngrijorată că mersese cam departe. Până în momentul în care Fiona îi făcuse complimente, Tanner îşi imaginase că purta o pancartă mare pe care scria *oaie deghizată în miel.*

— Şi al tău este superb. De fapt, a fost primul lucru pe care l-am observat.

Fiona a clipit la ea, încet.

— Deci, nu ai observat de fapt ochii mei de căţeluş?

— În regulă, de fapt a fost al doilea.

Tanner zâmbi şi îşi lăsă ochii să alunece în mod evident spre pieptul Fionei.

— Bine, poate că a fost al treilea lucru.

Râsul a mascat şocul pe care Tanner îl simţea la cât de... îndrăzneaţă era, dar discuţia a curs firesc, la fel ca şi vinul şi, chiar dacă era mai ameţită decât fusese în ultima vreme, nu simţea nicio dorinţă de a se împotrivi.

Jumătate de oră mai târziu, Fiona îşi trăgea jacheta la loc.

— Vrei să luăm ceva de mâncare?

— Păi, da, am putea, spuse Tanner.

— Ce sugerezi, inspectore detectiv?

— Doar că... am mâncare la mine acasă.

Tanner simţi că se înroşeşte.

— Dacă nu cumva preferi să ieşim undeva.

— Nu, mâncarea la tine acasă sună perfect... şi mai ieftin, nu-i aşa?

— Categoric, spuse Tanner. Este un exerciţiu de economisire a banilor, dacă stai bine să te gândeşti.

— Oh, mă gândesc la asta, spuse Fiona. Mă gândesc că şi mai bine ar fi dacă ne-am face mai întâi poftă de mâncare.

Râdeau din nou în timp ce se îndreptau spre metrou.

59

În timp ce conducea înapoi spre casă, Thorne făcea tot posibilul să-şi amintească circumstanţele care au dus la despărţirea de Helen. Îi era greu să îşi amintească lucrurile în ordinea în care s-au întâmplat. Îşi amintea mult prea bine unele dintre certuri, chiar dacă motivele pentru care se întâmplaseră îi scăpau. Fusese vina lui, aproape cu siguranţă; se preocupase prea mult de lucrurile nepotrivite la momentul nepotrivit, sau nu fusese dispus să îşi ia angajamentul final. Mai mult ca sigur, Helen pur şi simplu se săturase de el. Tot ce îşi amintea cu claritate era că ea sugerase o separare de probă şi că, după câteva luni, niciunul dintre ei nu părea deosebit de dispus să încheie procesul. Dacă Helen se gândise vreodată că făcuse o greşeală, Thorne nu îşi dăduse seama de nici un semn, dar el cu siguranţă făcuse. Dacă era sincer cu el însuşi, fusese entuziasmat pentru puţin timp atunci de perspectiva de a fi din nou singur; de promisiunea libertăţii, indiferent ce crezuse că înseamnă asta.

Până când trecu entuziasmul, era deja prea târziu şi lucrurile au rămas aşa.

A rămas blocat cu el însuşi, până când a apărut Melita.

— Încă mai merge totul bine cu Melita?

— Da, cred că da.

Până de curând, lucrurile merseseră bine... mai mult decât bine, iar dacă acum nu stătea totul perfect – dacă între ei exista o tensiune pe care niciunul dintre ei nu părea pregătit să o recunoască – Thorne ştia că era din cauza lui. Nu mai fusese el însuşi de când Stuart Nicklin îşi făcuse simţită prezenţa şi se produseseră schimbări în comportamentul lui, dincolo de a-si pierde cumpătul sau încrederea în sine; mai subtile decât insomnia sau atacurile de panică. Melita îşi dăduse seama imediat de asta; bineînţeles că o făcuse. Se oferise chiar să îl ajute şi, fiind un idiot, Thorne o ignorase. Acum se simţea ca şi cum ea făcea lucrul înţelept şi... se retrăgea. Sau oferea mai puţin din ea însăşi, în orice caz.

Thorne şi-a promis că, atunci când totul se va termina, o va întreba pe Melita ce părere are despre a face lucrurile să evolueze în relaţia lor. Avea să afle care era poziţia lui. Dacă ea era de acord, ar putea să închirieze din nou apartamentul şi să se mute cu ca, şi să pună banii de

chirie la plata ipotecii Melitei. Ar putea chiar să facă invers... sau, dacă ea ar prefera, ar putea să păstreze lucrurile exact aşa cum erau.

În orice caz, deşi rămânea un mister pentru el, ar fi făcut orice pentru a-i reaminti de ce voia să fie cu el în primul rând.

În timp ce se apropia de semafor, îi sună telefonul.

Un mesaj text de la un număr ascuns.

I-a plăcut cadoul lui Alfie?

Probabil că nu a stat acolo mai mult de un minut şi avea impresia că aude zgomotul de la mare adâncime, dar când Thorne şi-a dat seama, în sfârşit, că şoferii din spatele său sunt pe cale să apese pe claxoane, s-a îndepărtat rapid de semafor, apoi a intrat direct pe o bandă de autobuz şi a oprit.

A pornit luminile de avarie şi s-a uitat fix la mesajul lui Nicklin.

Nu avea niciun fel de îndoială că era Nicklin şi nici nu-şi făcea griji de unde ar fi putut avea Nicklin numărul lui, pentru că asta era o joacă de copii. Respira din ce în ce mai repede şi inima îi bubuia în piept din cauza a ceea ce mai ştia Stuart Nicklin.

Nicklin fusese mereu cu un pas în faţă, Thorne era conştient de asta, dar numai în ceea ce priveşte ancheta. Afacerea de pe internet, operaţiunea din Coventry. Thorne cumpărase acele cadouri pentru Alfie doar cu câteva zile mai devreme, le împachetase cu o seară înainte, după ce Hendricks plecase, aşa că de unde naiba ar fi putut Nicklin să ştie despre ele?

Aici nu era vorba de o scurgere de informaţii din interiorul echipei sau de un e-mail piratat.

Thorne tresări când telefonul sună pe scaunul de lângă el. Era sigur că e Nicklin. Pe cât de dezamăgit, pe atât de uşurat a fost când a văzut că nu era el. Simţea că sosise timpul.

— Bună, Dave...

Au trecut câteva secunde până când Holland l-a întrebat dacă se simte bine.

— Pari un pic... stresat.

Thorne i-a spus de ce.

— Cam acesta este motivul pentru care te-am sunat, spuse Holland. Mă gândeam la ceea ce mi-ai spus... la faptul că Nicklin ştie care sunt planurile tale.

— Ştie *totul,* la naiba.

— Corect, deci... a fost mereu cu ochii pe tine, nu-i aşa? Sau a plătit alte persoane să o facă. Nu ţi-a umblat prin tomberoane la un moment dat?

— Da.

Thorne îşi amintea că Nicklin i-a spus odată cu bucurie că îşi comanda prea multă mâncare la pachet.

— Deci, presupun că lucrurile pe care le ştia erau probabil lucruri despre care ai vorbit la telefon. Conversaţii cu Tanner sau Brigstocke sau oricine altcineva, când erai acasă.

— Crezi că mi-a pus microfoane în telefon?

— Nu. Ascultă, e doar o idee...

— Dave, ştia că i-am dat cadouri lui Alfie. Dacă îmi asculta telefonul, asta nu explică nimic.

— De fapt, mă gândeam la camere video, spuse Holland.

60

Nu era ca şi cum ar fi aterizat direct în pat.

Tanner deschisese mai întâi o altă sticlă de vin, pusese nişte muzică şi vorbiseră poate o jumătate de oră. Filme pe care amândouă le iubeau – Goodfellas, Bridesmaids, Mean Girls – personalităţi TV pe care le urau – Piers Morgan, Jeremy Clarkson – şi nimic nu o făcea pe Tanner să creadă că asta era o greşeală. Dimpotrivă, de fapt, mai ales că părea că Fiona simţea la fel. Era la fel de entuziasmată de ceea ce urma să se întâmple ca şi Tanner – a spus-o şi ea – dar părea şi complet liniştită. Au urmat mai multe poveşti amuzante despre prietenii şi colegii ei, iar dacă a fost cât de cât curioasă în legătură cu femeia ale cărei fotografii erau peste tot în camera lui Tanner, nu a spus nimic.

A încercat să nu se gândească la Susan odată ce ea şi Fiona erau în pat, dar era imposibil. La început, cel puţin. Era pentru prima dată când se afla dezbrăcată în pat cu cineva de la moartea lui Susan şi nu se putea abţine să nu compare corpurile diferite. Fiona era mai subţire decât fusese Susan şi existau unghiuri ascuţite în locuri unde Tanner se obişnuise cu moliciunea. Fiona avea un gust diferit şi scotea zgomote diferite, zâmbea mult mai mult în timp ce o făceau, iar când în cele din urmă s-au rostogolit, zâmbitoare şi lipite una de alta, Tanner se gândea doar la Fiona.

— A fost o idee foarte bună, spuse Fiona.

Şi-a frecat piciorul de cel al lui Tanner. Amândouă încă respirau greu.

— Şi înţeleaptă, de asemenea, spuse Tanner. Economisim bani, îţi aminteşti?

— Absolut.

Fiona s-a întors pe o parte, sprijinindu-se în cot.

— Totuşi, nu mi-e foame încă.

— Nici mie.

— Nu eşti obosită?

Tanner a zâmbit.

— Ei bine, s-ar putea să am nevoie de câteva minute.

— Nu-ţi face griji pentru asta.

Fiona şi-a aruncat piciorul peste cel al lui Tanner şi s-a aşezat pe ea.

— De data asta, eu voi face toată treaba.

— Sună bine, spuse Tanner

Fiona s-a aşezat şi s-a uitat fix la ea, apei s-a aplecat repede să se prindă de braţele lui Tanner.

— Oh, aşa va fi.

Încă zâmbea, dar acum lui Tanner i se părea puţin ciudat. Fără să elibereze braţele lui Tanner din strânsoare, Fiona a început să scruteze camera căutând ceva de care să se folosească.

— Pentru că am de gând să te leg.

61

Thorne nici măcar nu s-a deranjat să-şi dea jos jacheta.

A început cu o simplă scanare vizuală a sufrageriei sale: colţurile, corpurile de iluminat, marginile televizorului si ale decodorului. Ştia că, în zilele noastre, o cameră de luat vederi putea fi făcută să arate aproape ca orice, sau pur şi simplu să fie suficient de mică pentru a fi ascunsă vederii. A început să dea târcoale prin cameră ceva mai repede, devenind din ce în ce mai furios şi mai nerăbdător şi, în tot acest timp, îşi storcea creierii pentru a găsi o modalitate prin care Nicklin sau cineva care lucra pentru el ar fi putut intra în apartamentul său pentru a instala o cameră de luat vederi.

Nu avusese loc nicio spargere.

Nu primise nicio vizită neprogramată de la British Gas sau BT.

În afară de oameni pe care îi cunoştea, nu a avut niciun vizitator.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât sugestia lui Holland avea mai mult sens. Îşi amintea de conversaţiile telefonice cu Hobbs despre escrocheria cu flacoanele de pastile şi mai multe despre Kevin Bartley şi operaţiunea din Coventry. Cele mai multe dintre aceste camere aveau microfoane încorporate...

După cincisprezece minute de căutări metodice şi fără să găsească nimic, Thorne a început să fie mai puţin preocupat să facă mizerie. A tropăit cu picioarele în jurul camerei, strigând la pereţi. A măturat cărţile de pe rafturi şi a răscolit dulapurile. A răsturnat sertarele şi a aruncat pe podea ceea ce odată considerase a fi ornamente, dar care acum i se păreau a fi nişte rahaturi vechi şi fără rost. Şi-a împrăştiat albumele şi CD-urile ordonate cu grijă, a aruncat la o parte colecţii de reviste şi nu a simţit nimic, pentru că până acum se hotărâse că dacă Nicklin ascunsese o cameră undeva, avea de gând să o găsească, chiar dacă asta însemna să facă praf întregul apartament.

Până când a terminat în bucătărie, a trebuit să-şi croiască drum printre moloz. Patruzeci de minute mai târziu, Thorne stătea prăbuşit la picioarele patului său, transpirat şi epuizat, înconjurat de măcelul a ceea ce se dovedise, în cele din urmă, a fi o căutare fără rezultat. Aerul era îmbibat cu praf şi furie. Peste tot în jurul lui, bunurile sale zăceau crăpate sau sfărâmate, şi i-a luat o clipă ca să-şi dea seama că ceea ce

crezuse că era un fel de bâzâit în ureche sau poate un gâfâit în piept era de fapt ceva electric pe care îl stricase şi care acum suna slab din camera alăturată.

Acum chiar părea că a avut loc o spargere sau o explozie minoră.

Şi-a lăsat capul să cadă pe spate, apoi la stânga, şi tocmai când se întreba când şi cum naiba avea să înceapă să pună apartamentul în ordine, a văzut-o.

Camera era pe podea.

S-a târât pe covor, măturând hainele din cale, pentru a se uita mai de aproape. A fost un fraier, şi-a dat seama, a căutat numai pe sus. Acesta era locul perfect, un gol între comodă şi dulap. Doar un centimetru sau doi, dar suficient de mare... cu un fir care mergea la o priză din spatele comodei, de care Thorne uitase că era acolo.

De câte ori se uitase şi nu o văzuse?

Thorne a fost nevoit să se pună pe burtă pentru a ajunge şi a scoate chestia aia. Era neagră, cam de aceeaşi mărime ca o minge de golf, cu o lentilă nu mai mare decât unghia lui. Din locul unde era ascunsă, Thorne se îndoia că ar fi avut un câmp de vizibilitate ideal, dar şi-ar fi făcut treaba. Ştia că o făcuse. A întors-o şi a văzut un microfon care, bănuia el, ar fi captat orice conversaţie din dormitor şi, probabil, şi din sufragerie.

Mormăind, s-a împins în genunchi şi s-a uitat la lentilă, văzând doar reflexia distorsionată a feţei sale, umflată şi palidă. Thorne a simţit ce urma să se întâmple, dar, în mod ciudat, tensiunea a început să se atenueze şi vuietul din urechile lui a dispărut, până când, în sfârşit, s-a liniştit. Se simţea ca şi cum toată frica, panica şi furia din ultimele săptămâni – din ultimele patruzeci de minute nebuneşti – se micşoraseră şi se înghesuiseră în acest moment inevitabil de linişte şi tăcere.

Thorne se holba, îşi ţinea respiraţia şi se întreba dacă Stuart Nicklin se holba şi el.

Întrebarea a primit un răspuns aproape imediat, când i-a sunat telefonul.

— Ei bine, cineva a făcut mizerie, spuse Nicklin.

Thorne a înghiţit, a respirat, apoi a înghiţit din nou. Se gândise de multe ori la ce avea să-i spună lui Nicklin de data aceasta, când i s-ar fi ivit ocazia, dar iată că se ivea, şi nu avea nimic de zis. Avea doar lentila neagră şi moartă a camerei şi telefonul, fierbinte lângă urechea lui.

— Şi, apropo, arăţi ca naiba.

— Nici tu nu arăţi prea bine, spuse Thorne, în cele din urmă. Am văzut pozele.

Nicklin a râs.

— Gelozia este un lucru teribil, Tom.

— La naiba cu asta.

Thorne s-a întins în spatele camerei si a smuls firul.

— De ce ai făcut asta?

Nicklin părea dezamăgit.

— Îmi făcea plăcere să mă uit la tine, chiar dacă erai un pic... neclar. Pe de altă parte, cred că ai devenit tot mai neclar în ultima vreme.

Thorne s-a ridicat în picioare, a făcut câţiva paşi înapoi, apoi s-a lăsat pe marginea patului său dărăpănat.

— Ce vrei?

— Ei bine... mulţi oameni cred că ceea ce vreau este să mi se facă o examinare la cap, şi sunt sigur că eşti de acord cu ei.

— E cam târziu pentru asta, spuse Thorne.

— Oh, niciodată nu este prea târziu.

Nicklin a râs din nou, scoţând un şuierat zdravăn.

— Partea bună este că persoana care face examinarea este foarte plăcută la vedere.

A aşteptat un moment.

— Aloo...

Thorne se ridică încet în picioare şi se luptă să respire. Abia reuşise să absoarbă destulă salivă pentru a scoate nişte cuvinte, când o auzi pe Melita ţipând.

A auzit-o spunând: *Te rog...*

Apoi Nicklin din nou.

— Mai eşti acolo, Tom?

— Ascultă-mă...

— Te rog, nu începe să enumeri toate lucrurile oribile pe care mi le vei face dacă îi fac rău. Toate chestiile alea stupide cu îngerii răzbunători. Eşti mai bun de atât.

Thorne se mişca deja prin apartament, aruncând lucruri la o parte şi încercând să găsească geaca în care se aflau cheile de la maşină şi care acum era îngropată undeva în haosul din cameră.

— Bine, spuse Nicklin. Acum, nu te voi insulta, spunându-ţi să nu te prosteşti în legătură cu asta. Care ar fi consecinţele dacă nu ai veni singur sau dacă vreunul dintre colegii tăi ar veni mai târziu, şi toate astea. Dacă ar fi fost altcineva, aş fi făcut-o, evident. Aş explica exact ce se va întâmpla cu această tânără încântătoare, dacă nu ai urma instrucţiunile mele simple, dar cred că noi doi am trecut peste toate astea. Adică, înţelegi, nu-i aşa?

Thorne şi-a găsit jacheta, a scos cheile de la maşină şi a fugit la uşa din faţă.

Încă ţinea telefonul lipit de ureche.

— Ei bine, nu spui prea multe, dar bănuiesc că te grăbeşti, ceea ce este corect.

Suspinul lung al lui Nicklin a devenit un bâzâit uşor.

Deci, ne vedem în curând atunci, şi... condu cu grijă. Prietena ta va fi distrusă dacă nu ajungi aici întreg.

Nicklin a sunat înapoi zece minute mai târziu, când Thorne era la jumătatea drumului.

— Doar de curiozitate, Tom, câte dintre cele şapte minuni ale lumii poţi numi?

— Ce?

— Haide, cu siguranţă poţi numi câteva.

Thorne a înjurat, s-a înjurat pe el însuşi şi pe Nicklin. A ţipat în timp ce a trecut două seturi de semafoare la sensul giratoriu de la Archway şi a accelerat pe deal.

— E prea greu?

— Ce tot spui acolo?

— Bine, atunci, în ce ţară se află cea mai înaltă cascadă din lume?

— Uite, sunt pe drum, bine... ce altceva mai vrei?

— Nu prea multe. Ne-am plictisit să aşteptăm, asta-i tot. În plus, am uitat să-ţi spun, asigură-te că aduci nişte cătuşe cu tine.

Zgomotul când a intrat pe uşa din faţă a părut extrem de puternic şi Thorne a tresărit când aceasta s-a închis în urma lui. A stat în holul pardosit cu parchet şi a ascultat. Se auzea doar propria lui respiraţie şi zumzetul îndepărtat al traficului de pe drumul principal. Se auzea şi un boiler care bolborosea undeva. Nu vedea niciun motiv pentru care ocupanţii celor două apartamente de la etaj să nu fie acasă şi, având în vedere timpul pe care îl petrecuse aici, ştia că zgomotul în clădire se transmitea uşor. Mai presus de orice, era vital ca orice urma să se întâmple, să se întâmple în linişte.

Dacă unul dintre cei de la etaj ar fi auzit ceva neplăcut şi ar fi decis să sune la poliţie, Thorne nu ar fi avut timp să explice că nu avea nicio legătură cu asta. Un singur ţipăt de sirenă sau o lumină albastră şi toate pariurile ar fi fost pierdute în ceea ce-l privea pe Nicklin. Era un om care îşi ţinea promisiunile şi Thorne nu avea nicio îndoială în legătură cu ceea ce ar fi însemnat asta pentru Melita.

Aşa cum spusese Nicklin, Thorne ştia.

Nu a fost surprins să constate că uşa de la apartamentul Melitei fusese lăsată întredeschisă câţiva centimetri. A inspirat o gură de aer cu miros de soluţie de lustruit podele şi a deschis-o uşor. A făcut câţiva paşi

nesiguri şi a îngheţat. Micul hol al Melitei era acoperit cu o mochetă groasă, dar era evident că nu fusese atât de liniştit pe cât crezuse.

— Suntem înăuntru.

Tonul lui Nicklin era dezinvolt şi primitor, ca şi cum Thorne ar fi sosit cu întârziere la o cină festivă.

A continuat să treacă pe lângă bucătărie, apoi a trecut de dormitorul principal, până când s-a oprit în faţa uşii celui mai mic, pe care Melita îl transformase cu câţiva ani în urmă în cabinetul ei de consultaţii. A aşteptat, simţind cum încep să îi tremure mâinile şi picioarele dar de data aceasta Thorne a înţeles prea bine de ce tremura. Neavând cum să ştie ce îl aştepta de cealaltă parte a uşii, se întreba dacă nu cumva făcuse o greşeală teribilă. Ar fi putut pur şi simplu să-i spună lui Tanner ce se întâmpla şi câţiva ofiţeri special instruiţi ar fi fost pe poziţii în faţa casei înainte ca el să ajungă acolo. O unitate de intervenţii, ofiţeri de supraveghere, un negociator de ostatici. Oare nu exista măcar o mică şansă ca Nicklin să fi fost capturat fără a o pune în pericol pe Melita?

— Nu trebuie să baţi la uşă, Tom. Nu trebuie să fii atât de oficial.

Încrederea liniştită din vocea lui Nicklin a fost suficientă pentru a-l convinge pe Thorne că avea dreptate să se teamă, dar şi că trata situaţia în singurul mod posibil. Dacă Nicklin s-ar fi aflat în faţa posibilităţii de a se întoarce la închisoare, ar fi doar pentru a-şi relua o condamnare pe viaţă şi, fiind unul dintre puţinii infractori din sistem pentru care viaţa însemna viaţă, o altă crimă adăugată în contul său nu ar fi fost ceva special. Nicklin nu avusese niciodată nevoie de un motiv pentru a ucide pe cineva, dar uciderea Melitei doar pentru a-l face pe Thorne să sufere ar fi fost un motiv la fel de bun ca oricare altul.

Thorne împinse uşa.

Era o încăpere mică, proiectată pentru a stimula calmul şi deschiderea. Erau covoare pe scânduri, fotografii cu peisaje înrămate pe pereţi, culori discrete. Exista un birou într-un colţ şi biblioteci de o parte şi de alta a ferestrei, dar încăperea era dominată de un set de scaune confortabile, aşezate faţă în faţă, având între ele o masă joasă de sticlă.

Melita stătea pe scaunul cel mai îndepărtat de uşă, iar Nicklin stătea în picioare, sprijinindu-se de spătarul acestuia, cu un cuţit de bucătărie în mână, la nu mai mult de câţiva centimetri de gâtul ei. Thorne a păşit în cameră.

— Deci, iată-ne ajunşi aici, spuse Nicklin.

Imaginile de pe camerele de supraveghere din bar nu arătaseră cu fidelitate trăsăturile îngrozitoare ale noii feţe a lui Stuart Nicklin. Nasul îi era mult prea îngust, sau poate că părea aşa doar pentru că buzele îi erau acum atât de absurd de umflate, la fel de bizare ca şi crăpătura adâncă din bărbie şi linia frunţii, care era plină de cruste şi de sânge.

Thorne s-a uitat de la faţa răvăşită a lui Nicklin la cea perfectă a Melitei.

— Eşti bine?

Melita a dat din cap, dar ochii ei erau fixaţi pe covorul de sub picioarele ei.

— Este bine, spuse Nicklin. Eşti ok, nu-i aşa?

Melita a dat din nou din cap, a murmurat ceva.

— Va trebui să vorbeşti mai tare, spuse Nicklin.

Acum Melita a ridicat capul şi l-a scuturat în timp ce se uita la Thorne.

— Îmi pare atât de rău, Tom. Mi-a promis că nu-ţi va face rău.

— Şi nu o voi face.

Nicklin se uită la Thorne.

— Nu în sensul la care se referă ea, oricum.

Thorne putea vedea că pupilele lui Nicklin erau dilatate, că îşi strângea maxilarul după ce vorbea.

— Eşti drogat, Stuart?

— Sunt drogat de viaţă. Nicklin a zâmbit. Dar pastilele cu siguranţă ajută.

— Uite, poliţia nu va veni, spuse Thorne. Am făcut ce ai vrut, aşa că de ce nu-i dai drumul?

— Să o las să plece?

— Aşa vom fi doar noi doi şi nu voi face vreo prostie cât timp tu ai cuţitul ăla, nu-i aşa?

Nicklin s-a aplecat, cu gura aproape de urechea Melitei.

— Îi merge mintea cam greu zilele astea, nu-i aşa?

— Îmi pare foarte rău, spuse din nou Melita. Nu am ştiut că este el, nu de la început, jur. Apoi, când am ştiut, era prea târziu...

— Cum aş putea să-i dau drumul când de fapt nu o... ţin?

Nicklin a îndepărtat cuţitul de la gâtul Melitei şi s-a dat la o parte

din spatele scaunului.

— Vezi? Este liberă să plece oricând doreşte, întotdeauna a fost aşa. Nu cred că o va face, dar să ştii. Ea este... implicată total acum.

— Nu înţeleg, spuse Thorne.

Melita se holba la el, cu ochii larg deschişi, ca şi cum ar fi fost la fel de drogată ca şi Nicklin.

— O să fie bine, Tom. Îţi promit. Îţi promit...

— Trebuia doar să facem o mică şmecherie ca să te aducem aici, asta-i tot. Nişte ţipete care să te convingă.

Privirea plină de groază şi confuzie de pe faţa lui Thorne i-a adus un zâmbet lui Nicklin.

— Sunt multe de asimilat, înţeleg, aşa că de ce nu te aşezi? Avem o mulţime de lucruri de discutat.

Thorne se îndreptă nesigur spre scaun şi se prăbuşi în el chiar înainte ca genunchii să-i cedeze. Nu şi-a luat ochii de la Melita în timp ce aceasta se ridica docilă pentru a-l lăsa pe Nicklin să ia loc, apoi s-a aşezat pe braţ.

— De ce? Thorne se chinuia să scoată cuvintele. De ce ai vrea să...?

— Nu te lăsa prea mult distras de această afacere. Nicklin a dat din cap spre Melita. Eşti şocat, bineînţeles că eşti, dar totul este destul de simplu, de fapt. Cred că a început ca o curiozitate profesională, odată ce a aflat cine sunt, şi nu o poţi învinovăţi pentru asta, nu-i aşa? După aceea.. Nu sunt foarte sigur. Dar a crezut că poate... să mă schimbe sau să ajungă în profunzimea sufletului meu sau ceva de genul ăsta. Poate a crezut că poate inventa un tratament miraculos şi că mă voi preda. La orice naiba s-ar fi gândit, ideea e că am devenit... apropiaţi.

Surpriza începea să facă loc la ceva mult mai întunecat, în timp ce Thorne continua să se holbeze la femeia în care avusese încredere şi pe care fusese atât de dornic să o protejeze, ale cărei sfaturi profesionale se dovediseră de mai multe ori nepreţuite pentru a-l ajuta să îl prindă pe Stuart Nicklin. O femeie cu care împărţise mult mai mult decât patul.

Începea să înţeleagă amploarea trădării ei.

A pus întrebarea oricum.

— Cum ai intrat în apartamentul meu ca să instalezi camera aia?

— Cineva avea o cheie, spuse Nicklin. Pentru că tu i-ai dat-o.

— Chestiile de pe dark web, operaţiunea de la locuinţa lui Kevin

Bartley...

Nicklin aruncă încă o privire spre Melita şi a făcut cu ochiul.

— Am avut sursa mea.

Nicklin a dat din cap, înţelegând.

— Oh deci ai crezut că am aflat toate astea prin intermediul camerei? Nu, aia a fost mai mult o picanterie. A zâmbit. Mi-a plăcut să te văd dezbrăcat.

Cu doar câteva minute mai devreme, Thorne se simţea gol şi nesigur, dar acum simţea cum îi reveneau puterile. Furia şi adrenalina începeau să clocotească în el, să îi readucă pofta de a lupta.

Şi-a scos telefonul şi a dat din cap spre Melita, dispreţuitor.

— Deci, dacă nu există nicio ameninţare la adresa ei, ce mă împiedică să chem întăriri chiar acum?

Nicklin a ridicat cuţitul de bucătărie.

— Ei bine, încă îl am la mine.

Thorne s-a ridicat în picioare. Nu era deranjat de cuţit.

Nicklin părea la fel de nepăsător.

— Trebuie să-ţi pui telefonul deoparte şi să te calmezi, Tom, serios. După ce terminăm, s-ar putea să vrei să chemi întăriri, dar trebuie să înţelegi cât te va costa asta. Trebuie să ştii că ai opţiuni. Ai încredere în mine.

A arătat spre scaun.

— Trebuie să te aşezi şi să asculţi.

Thorne a făcut cum i s-a spus, dar era agitat şi gata să plece, disperat să termine cu asta. Propria lui siguranţă devenise lipsită de importanţă. Era încrezător că, la momentul potrivit, putea să traverseze camera şi să-l atace pe Nicklin într-o secundă, că lama unui cuţit de bucătărie care era agitat în faţa lui nu ar fi fost suficientă pentru a-l opri.

— Deci, practic, ai în faţă două opţiuni, spuse Nicklin. Una este ca eu să mă ridic şi să plec pur şi simplu de aici şi, deşi nu îţi pot promite că nu mă vei mai vedea vreodată, te asigur că nu va fi prea curând. A doua variantă este să mă... arestezi. N-aş câştiga niciun premiu, dar presupun că ai prefera varianta asta. Thorne nu a spus nimic, pentru că ştia că mai urmează ceva. Acum, este evident că stai acolo şi te gândeşti că există o a treia opţiune şi că este una pe care ai prefera-o şi mai mult. Înţeleg, pentru că ai fost provocat destul de serios, dar înainte de a te entuziasma

prea tare cu privire la faptul că pot fi scos de aici intr-un sac de cadavre, trebuie să ţii cont de câteva lucruri. A mângâiat-o pe Melita pe braţ. Pentru început, există un martor, ceea ce nu este ideal. În al doilea rând, era o ofertă destul de bună dacă cumpărai două dintre acele camere, iar un chilipir e un chilipir, motiv pentru care mai este una ascunsă în spatele meu, pe raft.

Nicklin aşteptă în timp ce Thorne îl privea.

— Chiar lângă boxă, o vezi? Toate imaginile sunt încărcate automat în cloud şi sunt uşor accesibile mai multor prieteni de-ai mei, care le-ar publica, dacă te-ai hotărî să te murdăreşti de sânge pe mâini. Nu că ar fi prima dată... ceea ce mă aduce înapoi la cea de-a doua opţiune, care e foarte atractivă.

Melita se uita din nou la podea şi Thorne a simţit că durerea de care vorbise Nicklin era aproape.

— Jur că, dacă te hotărăşti să nu mă laşi să plec şi alegi să mă arestezi, nu voi opune nicio rezistenţă. Voi fi blând ca un mieluşel. Ceea ce voi face însă, la un moment dat, este să mă descarc... şi să vă transmit o poveste îngrozitoare care mi s-a spus despre un bărbat pe nume Graham French. Un om care a fost reţinut, care a fost încătuşat de un calorifer, din câte îmi amintesc, şi care a fost apoi ucis cu un vătrai de către prietena ta, Nicola Tanner. Amândoi aţi acoperit totul, născocind o poveste despre Tanner care a fost nevoită să se folosească de o forţă rezonabilă pentru a vă proteja, apoi a apărut Hendricks cu un raport post-mortem foarte convenabil, care susţinea că bietul om a murit doar din cauză că avea un craniu anormal de subţire. Uf! Ce noroc chior!

Thorne l-a privit pe Nicklin strecurându-şi un braţ în jurul umerilor Melitei.

— Doar trei persoane au ştiut ce i s-a întâmplat cu adevărat lui Graham French, până când ai ales să te confesezi iubitei tale. Acum, pentru că ea a ales să se confeseze mie... Ştiu, şi dacă te hotărăşti să mă arestezi, ca să se facă dreptate pentru bietul Kevin Bartley, atunci mă voi asigura că şi lui Graham French i se va face dreptate. Este corect, cred.

Nicklin s-a aşezat pe spate şi a respirat adânc.

— Deci, pe scurt, poţi să-mi dai drumul, ceea ce nu e prea bine pentru un detectiv care m-a lăsat să scap deja o dată... sau mă poţi aresta, cu un preţ. Mă gândesc la... închisoare pentru detectivul Tanner...

şi pentru tine, poate. Cu siguranţă, sfârşitul carierei ilustre a doctorului Phil. Cred că asta va durea mult mai mult decât un tatuaj stupid de pe piele.

S-a aplecat din nou în faţă, cu toată atenţia îndreptată spre Thorne.

— E decizia ta, Tom.

Thorne a deschis gura, dar a fost doar un reflex. În acel moment, se străduia să-şi amintească cum îl cheamă sau unde se afla. Se simţea amorţit brusc, ca şi cum s-ar fi închis în sine. Abia dacă putea înşira o idee care să nu fie imediat ştearsă de ţipătul din capul lui. Strigătul şi întunericul.

Nu putea să gândească, să se mişte sau să vorbească.

— E greu, înţeleg asta, spuse Nicklin. Acum, întotdeauna cred că deciziile mari sunt un pic mai uşor de luat atunci când există o limită de timp, nu-i aşa? E al naibii de distractiv, ştiu.

S-a holbat la Thorne câteva secunde, apoi s-a întins brusc şi a luat mâna Melitei. Ea s-a uitat la el, iar el i-a zâmbit. S-a ridicat în picioare, trăgând-o pe Melita după el, apoi a tras-o de braţ până când acesta s-a îndreptat şi a tras cuţitul cu putere peste încheietura mâinii ei.

Totul s-a întâmplat brusc. Melita ţipând şi căzând în genunchi, sângele ţâşnind, revărsându-se, apoi ţâşnind din nou în ritmul pulsului, Thorne sărind în picioare şi Nicklin întinzându-se să apese lama înapoi pe gâtul Melitei.

— Nu!

Thorne a încremenit, apoi şi-a ridicat mâinile.

— Bine.

Păstrându-şi ochii pe Thorne, Nicklin a dat din cap în jos la opera sa.

— Asta numesc eu un ceas care ticăie.

Şi-a înfăşurat mâna în jurul rănii, apoi a eliberat-o din nou.

A apăsat, apoi i-a dat drumul din nou. Melita a ţipat din nou în timp ce sângele curgea şi ţâşnea pe covoare şi pe blatul de sticlă al mesei.

— Îmi pare rău pentru toată mizeria asta.

Nicklin s-a uitat la Melita, apoi şi-a dat ochii peste cap la Thorne.

— Nu i-a plăcut nici când am dat un pic de ciocolată pe pernele ei, aşa că poţi înţelege de ce s-a supărat acum.

Thorne privea cum Melita gemea şi încerca să se îndepărteze, apoi

întinse mâna şi începu să o mângâie pe cea a lui Nicklin.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Thorne.

Îl mângâia, nu îl zgâria.

— E timpul să te hotărăşti, spuse Nicklin.

— Te rog, are nevoie...

Nicklin eliberă din nou presiunea şi sângele începu să curgă, făcând o baltă la picioarele lui. Thorne nu-şi putea da seama dacă Melita îşi pierdea cunoştinţa sau pur şi simplu renunţase. Nicklin îl privea, aşteptând să ia o decizie.

— Aleg arestul, bine? O să te arestez, la naiba.

— Bună alegere.

— Acum, doar...

— Să auzim, deci, spuse Nicklin.

— Ce?

— Spune-o...

Erau cuvinte pe care Thorne visase să le spună încă de la Bardsey, care în orice alt context i-ar fi venit automat, ca şi cum ar fi inspirat şi expirat, dar acum auzea acele cuvinte ieşindu-i din gură ca şi cum cineva ar fi primit un diagnostic terminal.

— Stuart Anthony Nicklin, te arestez pentru uciderea lui Kevin Bartley. Nu trebuie să spui nimic...

Era ca şi cum totul ar fi îngheţat pentru acele aproape zece secunde şi imediat ce a terminat de vorbit, timpul şi-a continuat curgerea normală, dar încă mai era... asta. Trei oameni într-o cameră, plânsul, cuţitul. Încă mai era prezent tot acel sânge.

— Bine, s-a terminat, spuse Thorne. Acum are nevoie de îngrijiri medicale.

— Ţi-ai amintit să iei cătuşele?

— Pentru numele lui Dumnezeu...

— Ar trebui să facem lucrurile cum trebuie.

Thorne a căutat cătuşele în buzunar, apoi s-a uitat fix la mâinile lui Nicklin. Una ţinea cuţitul, în timp ce cealaltă era înfăşurată în jurul încheieturii mâinii Melitei, unde tăietura încă pompa sânge. A făcut un pas înainte, apoi a ezitat.

— Da, e complicat, spuse Nicklin. Îmi dau seama de asta. OK, ce-ar fi dacă am face aşa...?

A tras-o pe Melita în picioare, a târât-o până la perete şi a împins-o din nou în jos, apoi s-a coborât el însuşi pe podea lângă ea. Scâncea acum, încă se zbătea să se elibereze, fără succes însă, şi încă mai pierdea sânge.

— Prinde-mă cu cătuşele de calorifer. Nicklin a zâmbit şi a bătut cu cuţitul de ţeava radiatorului. Exact ca Graham French.

Thorne s-a deplasat rapid, s-a aşezat în genunchi şi s-a sprijinit de podea. De îndată ce Thorne a fixat prima cătuşă în jurul ţevii de calorifer, Nicklin şi-a eliberat strânsoarea de la încheietura Melitei. Thorne a văzut cum aceasta s-a ridicat în picioare, clătinându-se şi a fugit din cameră.

Nicklin şi-a întins propria încheietură, unsă cu sângele Melitei.

— Haide odată!

Thorne a fixat cea de-a doua cătuşă la încheietura lui Nicklin şi s-a uitat la faţa aceea strălucitoare şi distrusă, în timp ce Nicklin zdrăngănea cătuşele de ţeavă. Mai mult decât orice. Thorne voia să-l rănească, să înceapă să-l lovească şi să nu se oprească până când nu va mai fi capabil fizic să-l lovească. Nicklin încă mai avea totuşi cuţitul în mâna liberă şi trebuia să se gândească şi la camera video... dar Melita, indiferent de ce era vinovată, încă sângera.

Thorne s-a ridicat în picioare şi a căutat în buzunar radioul pe care îl dezactivase înainte de a intra în apartament.

— Oh, nu. Nicklin agită cuţitul în direcţia lui Thorne, ca un copil care se juca. M-ai prins. M-ai prins... Thorne a fugit din cameră, apăsând butonul URGENT al radioului. În spatele lui îl putea auzi pe Nicklin strigând şi râzând. Sau e invers, Tom?

A transmis prin radio în drum spre apartament adresa suspectului. Acum, butonul roşu îi oferea cincisprezece secunde de emisie neîntreruptă către toate unităţile active din oraş. A urmărit dâra de sânge până în bucătărie, dar nu era nici urmă de Melita.

Şi-a rostit numele şi numărul de mandat.

— Solicit o echipă de arestare şi asistenţă medicală de urgenţă, acum...

A deschis larg uşa dormitorului. Nimic.

S-a întors în hol, alunecând pe o pată de sânge, strigând-o pe Melita.

Câteva secunde mai târziu, Thorne bătea în uşa încuiată a băii. A

strigat-o pe Melita, dar nu a primit niciun răspuns. A început să lovească în uşă şi încă lovea cu piciorul două minute mai târziu, când se auzi sirena.

PARTEA A PATRA

TREI VIZITE

63

Liam era încă plecat la conferinţa lui, aşa că atunci când Thorne sugerase o întâlnire, fără să vrea să explice la telefon motivele, Hendricks se oferise repede să îi ia locul.

— Întotdeauna sunt dispus să primesc o bătaie de cap în plus înainte de Crăciun.

Acum, auzind râsete şi muzică dinăuntru în timp ce el stătea în picioare, aşteptând să fie lăsat să intre, părea că Tanner şi Hendricks începuseră fără el. Hendricks a deschis uşa, l-a tras înăuntru într-o îmbrăţişare, apoi a fugit în bucătărie. Thorne a intrat în sufragerie, iar Tanner i-a zâmbit de pe canapea. Pe masă era deja o sticlă de vin deschisă.

— Ce era cu râsetele alea? Hendricks a intrat cu berea după care se dusese. I-a dat-o lui Thorne, apoi s-a întors să se aşeze.

— Nic tocmai dezvăluia câteva detalii mai suculente despre cea mai proastă primă întâlnire din istorie. Ciudata Fiona.

— Oh, da?

Thorne s-a mutat şi s-a aşezat pe marginea canapelei, lângă Tanner. Nu şi-a dat jacheta jos.

— Cum merge treaba?

— Păi, în primul rând, nu e ciudată, spuse Tanner. Doar că îi place puţin sadomasochismul uşor, atâta tot, dar înţelege perfect că mie nu. Este flexibilă din punct de vedere sexual...

— Oh, asta e întotdeauna un lucru binevenit, spuse Hendricks. Se dă peste cap pentru tine, nu-i aşa?

Tanner a zâmbit.

— Totul este în regulă. Ne vom revedea şi asta e tot ce trebuie să ştii.

— Te tachinam doar, spuse Hendricks.

Thorne se uită în jur, amânând conversaţia dureroasă pentru care venise acolo. Bănuia că Liam avea în mare parte legătură cu asta, dar a fost frapat, ca întotdeauna, de cât de ordonat şi organizat era apartamentul lui Hendricks. Nu era de mărimea celui al lui Tanner, evident, dar tot era o surpriză, având în vedere stilul de viaţă adesea haotic al proprietarului său Thorne se gândea că minimalist era probabil

cuvântul potrivit. Câteva piese de mobilier ultramodern din piele şi crom, un covor din piele de vacă, un mic brad de Crăciun negru într-un colţ – ideea lui Liam, din nou – lângă televizorul imens şi consola de jocuri. Existau totuşi unul sau două obiecte pur decorative. Un candelabru metalic elaborat, o pasăre de pluş şi, din motive pe care Thorne nu reuşise niciodată să le înţeleagă, un cap de mărime naturală al monstrului din Alien care îi privea fix din perete. Cu toate acestea, era totuşi... îngrijit, cel puţin în comparaţie cu locuinţa lui Thorne care, în ciuda eforturilor sale, continua să arate ca şi cum ar fi fost lovită de o tornadă extremă.

— Deci, cum merge treaba? întrebă Hendricks.

Trecuseră aproape patruzeci şi opt de ore de la evenimentele din apartamentul Melitei Perera din Crouch End. Trecuseră două zile de când poliţia şi paramedicii forţaseră intrarea, apoi îl ajutaseră pe Thorne să spargă uşa de la baie. Stuart Nicklin fusese acuzat rapid de uciderea lui Kevin Bartley, dar nimeni nu părea foarte sigur în ce măsură era responsabil de moartea lui Perera. El tăiase una dintre artere, dar pe cealaltă o deschisese ea însăşi, în timp ce era încuiată în baie, cu cuţitul pe care îl furase din bucătărie.

— Nu sunt foarte sigur, răspunse Thorne.

Tom spunea pur şi simplu adevărul.

— Oricum, amice..., Hendricks părea puţin stânjenit. Îmi pare rău să aud despre Melita.

— Corect.

— E foarte ciudat cum au decurs lucrurile.

Tanner a dat din cap şi s-a aplecat să pună o mână pe braţul lui Thorne.

— Ai vreo idee....?

Nu a fost nevoie să termine.

De ce.

Thorne a clipit încet. Îşi simţea pieptul strâns şi gâfâia uşor. Şi-a lăsat capul să cadă pe spate şi a privit în sus, spre candelabru, deşi rămăsese perfect conştient că Tanner şi Hendricks se uitau la el, aşteptând un răspuns pe care el era incapabil să-l dea.

Nu fusese aproape niciun moment din acea noapte petrecută la apartamentul Melitei în care Thorne să nu se întrebe de ce făcuse ceea ce

făcuse. Se întrebase dacă nu cumva Nicklin îi ameninţase familia, nepoţii şi nepoatele de care era atât de ataşată. Era cu siguranţă o posibilitate, s-ar putea să fi fost suficient pentru a-i forţa mâna, dar tot i se părea că era doar un fir de aţă de care Thorne se agăţa. Dincolo de puţinul pe care îl înţelegea despre teribila putere de convingere a lui Nicklin, nu avea să ştie niciodată ce fusese în mintea Melitei.

Dacă a ştiut vreodată.

Şi-a amintit ceva ce îi spusese ea cu o lună şi ceva mai devreme. La el acasă, când el voia să se uite la fotbal.

— Sunt încă tot felul de lucruri pe care nu le ştii despre mine, Tom.

Văzuse destule ca să ştie că cei pe care Nicklin îi vizase sau care aleseseră să vină la el, aveau de obicei nevoie de ceva. Cei ca Rebecca Driver, disperaţi şi condamnaţi. Cei cărora li se luase ceva, cei fără viaţă, a căror căutare frenetică a unui scop îi făcuse să fie perfecţi pentru a fi manipulaţi.

Ce îi lipsise Melitei? Ce ar fi putut căuta?

Realizând faptul că pur şi simplu nu o cunoştea suficient de bine pentru a avea o idee era un motiv de tristeţe. Cu ce demoni se luptase, dacă avusese vreunul de fapt. Mâncaseră şi dormiseră împreună, vorbiseră despre muncă, dar cu cât Thorne se gândea mai mult la asta, relaţia lor fusese mai puţin o relaţie şi mai mult un... aranjament.

Nu ştia numele acelor nepoţi şi nepoate, nu pentru că ar fi uitat, ci pentru că Melita nu i le spusese niciodată. Nu-i cunoscuse niciodată pe niciunul dintre prietenii ei. Nu vorbise nici măcar o dată cu sora ei sau cu vreunul dintre părinţii ei, nu fusese niciodată acolo când ea vorbise cu ei.

Familia nu făcuse parte din aranjamentul lor.

Thorne crezuse pentru scurt timp că ar putea remedia asta — că ar putea chiar să găsească nişte răspunsuri — dacă ar vorbi cu familia Melitei la înmormântare, cu cei care îi erau cei mai apropiaţi. Acum însă, nici măcar nu era sigur că ar fi trebuit să fie acolo.

S-ar fi simţit ca un străin.

— Tom...?

Vocea lui Hendricks părea că vine de departe, iar Thorne şi-o amintea, aşa cum îl tachina, vocea lui groasă de la băutură, râsul în timp ce prietenul său pusese aceeaşi întrebare pe care Thorne nu încetase să

şi-o pună de când se trezise spălând sângele Melitei.

Ce naiba vede ea la tine?

Răspunsul nu contase atunci, desigur, în toată agitaţia aceea, dar acum Thorne nu se putea opri din a se întreba dacă nu cumva fusese atrasă de acelaşi lucru la Stuart Nicklin. Oricare ar fi fost lucrul acela, transformase o fascinaţie profesională în altceva. Era convins că nu avusese loc nimic fizic şi, în toate aspectele care contau, Thorne ştia că el şi Nicklin nu aveau absolut nimic în comun.

În majoritatea lucrurilor.

Aşa că...

— Tom...?

Poate că Melita fusese pur şi simplu atrasă de necazuri.

Thorne se întoarse să se uite la Hendricks. La Tanner, care îi zâmbea.

— Ai idee de cât timp? întrebă ea. Cei doi...

O altă întrebare care îl chinuia pe Thorne: când anume se cunoscuseră Nicklin şi Melita şi de cât timp dura micul lor „aranjament". De cât timp ştia exact pe cine trata. De câteva săptămâni? De mai mult timp? Acum, doar o singură persoană ştia cu siguranţă şi speranţa profundă a lui Thorne era că nu va trebui să îl mai vadă sau să vorbească cu el vreodată.

— Chiar nu contează, nu-i aşa? spuse Thorne.

— Bea, amice. Hendricks arătă cu sticla lui spre cea neatinsă a lui Thorne.

Thorne a întins mâna după bere.

— Există vreo şansă să scăpăm de zgomotul ăsta?

Hendricks părea îngrozit.

— Acest zgomot este „Merry Shitmas" al grupului suedez de black metal Gehennah.

— Îmi face urechile să sângereze, spuse Thorne.

Hendricks s-a ridicat, bombănind, şi a făcut ceea ce îi ceruse Thorne. De îndată ce s-a aşezat din nou, a ridicat paharul.

— Putem totuşi să sărbătorim, nu-i aşa?

Tanner se uită fix la el.

— Phil...

— Uite... îmi pare rău că a murit, dar haide...

Hendricks a dat din cap spre Thorne.

— L-a trădat, la naiba.

A luat o înghiţitură şi a scuturat din cap.

— De fapt, nu-mi pare atât de rău... dar Nicklin... da.

A ridicat sticla.

— Nenorocitul e în sfârşit distrus, aşa că eu unul voi bea pentru asta.

Tanner luă o înghiţitură de vin, dar ochii ei erau aţintiţi asupra lui Thorne.

Thorne a dat din cap, ca şi cum totul ar fi fost în regulă, apoi, în cele din urmă, a ridicat sticla şi a luat o înghiţitură. O înghiţitură zdravănă, dar numai pentru că avea nevoie de asta, pentru că era pe cale să strice Crăciunul tuturor.

Era pe cale să strice totul.

A pus sticla jos şi le-a spus. Preţul pe care îl vor plăti cu toţii pentru arestarea lui Stuart Nicklin. Secretul pe care Nicklin urma să-l dezvăluie şi cum îl aflase.

Hendricks a fost cel care a rupt lunga tăcere care a urmat, cu un hohot de râs stins.

— Acum chiar nu-mi pare rău că a murit.

Thorne se uită la el, simţind o străfulgerare de furie pe care nu şi-o putea explica. În ciuda a tot ceea ce făcuse Melita Perera, Thorne era îndurerat, la fel de bulversat, la fel de distrus ca şi scena care avea să-l aştepte acasă.

A spus:

— A fost vina mea că i-am mărturisit.

— Nu prea ai avut de ales, spuse Tanner. Odată ce a auzit discuţia.

— Dacă e vina cuiva, atunci, e a mea, spuse Hendricks. Că te-am sunat şi m-am plâns în legătură cu asta.

— Cu toţii am făcut asta, spuse Tanner.

Au tăcut din nou, s-au uitat la podea, la pereţi. Tanner a mârâit şi a zâmbit atunci când sunetul colindătorilor, care nu aveau ureche muzicală, dar care cântau cu entuziasm, se auzi dinspre Camden Road.

— Deci când? întrebă ea.

— Când ce?

— Când îşi va vărsa Nicklin amarul?

— Nu a spus.

— O să-i facă plăcere, spuse Hendricks. Să ne ia prin surprindere şi noi să nu ştim nimic. Întotdeauna e vorba despre un joc al puterii cu el.

— Cred că o va face la proces, spuse Thorne. Va avea toată atenţia presei îndreptată asupra lui, deci va avea acoperire maximă. O să se bucure de toată drama.

— Dacă o va face măcar, spuse Hendricks. Poate că simplul fapt că noi trei ne vom căca pe noi de frică este suficient pentru el.

— Nicio şansă, spuse Thorne. Va face ceea ce a promis.

— La naiba.

— Deci, asta este.

Tanner a ridicat din umeri şi s-a aşezat pe spate.

— De fapt, într-un fel mă simt uşurată.

Se uită de la Thorne la Hendricks şi înapoi la Thorne.

— Poate că nu ar trebui să-i facem plăcerea, ci ar trebui să recunoaştem înainte ca el să poată spune ceva.

— Poate, spuse Thorne.

— Şi ce dacă spune? Hendricks părea dintr-odată optimist. Singura persoană care l-ar fi putut susţine nu mai trăieşte şi nu e ca şi cum cuvântul lui Nicklin ar fi tocmai de încredere, nu-i aşa? Sunt şanse ca nici măcar să nu fie luat în serios.

— Va fi luat în serios, dacă se ajunge să se facă o a doua autopsie, spuse Tanner. Odată ce vor afla că French avea craniul mult mai gros decât ai spus tu că era, tot castelul de cărţi se va prăbuşi.

— Îmi pare atât de rău. Thorne se uită la Tanner. Săptămâna trecută spuneai cât de norocoşi suntem că măcar unul dintre noi e zdravăn. Că eu eram cel de încredere, îţi aminteşti? Şi deja am dat-o în bară.

— Nu ai de ce să-ţi pară rău, spuse Tanner. Eu am fost cea care... l-a ucis. Oricum s-ar termina lucrurile, o să mă asigur că toată lumea ştie asta. Voi face tot posibilul să duc povara pentru ce am făcut.

Hendricks se holba la ea.

— Adică eu şi Tom ne luăm doar o palmă peste obraz?

— Promit că voi încerca.

— Nu fi atât de proastă, Nic.

Au tăcut din nou. Undeva, pe stradă, colindătorii încă se dădeau în stambă cu colindele lor, dar nimeni din acea cameră nu se simţea

bucuros sau entuziasmat.

— La naiba, spuse Hendricks, în cele din urmă. Voi găsi o altă modalitate de a-mi câştiga pâinea. Oricum, mă săturasem să miros a formaldehidă.

Thorne se uită la el.

— Şi ce o să faci?

— Poate devin escortă de lux. Hendricks a dat din cap, bucurându-se la gândul acesta. Un însoţitor plătit pentru domnii homosexuali mai... pretenţioşi.

— Deci ăsta e planul tău de afaceri?

Hendricks şi-a întins larg braţele.

— O mulţime de tipi ar plăti o grămadă de bani pentru asta, amice.

— Cred că tu ar trebui să-i plăteşti, spuse Thorne.

S-au întors amândoi să se uite la Tanner şi au văzut-o râzând şi plângând în acelaşi timp.

64

Margaret Herbert ştia că penitenciarul Belmarsh era un loc cu renume, că adăpostise o mulţime de răufăcători notorii, dar procedurile de securitate pentru a intra înăuntru erau cam aceleaşi ca şi ultima dată când fusese să viziteze pe cineva în închisoare. Trecuse de scannere, percheziţii şi toate procedurile. Aşa că ştia la ce să se aştepte.

Asta se petrecuse cu câteva săptămâni în urmă, când fusese la Bronzefield, pretinzând că este mama lui Karenn Sinclair. Încă nu-i venea să creadă că nimeni nu pusese la îndoială acest lucru. Fusese destul de simplu să facă rost de un act de identitate fals cu numele corect, iar ea arătase cu siguranţă cum trebuie. Evident, Karen Sinclair nu se lăsase păcălită. Nu când vaca crezuse că Herbert se afla acolo pentru a vorbi despre bani, mai exact, despre cât de mulţi bani urma să primească Sinclar pentru că rezolvase treaba cu Rebecca Driver.

În realitate, Margaret nu pomenise nimic despre bani, dar cu siguranţă ar fi avut acelaşi tip de conversaţie pe care ar fi avur-o dacă ar fi fost cu adevărat mama femeii. I-ar fi pus aceleaşi întrebări. Ce mai fac copiii, Karen? Cum se descurcă la şcoală? Îi subliniase foarte clar că anumite persoane ştiau exact cine erau copiii ei, unde locuiau şi la ce şcoală mergeau, aşa că banii nici măcar nu intraseră în discuţie. La început a fost foarte stresant, dar Margaret s-a simţit bine până la urmă, şi-a intrat în rol.

Bărbatul pe care venise să-l vadă la Belmarsh fusese încântat, îi spusese, că ar fi trebuit să fie actriţă. Ea nu ar fi mers atât de departe cu laudele, dar ştia că a făcut o treabă bună.

Astăzi, însă, era ea însăşi, şi era entuziasmată.

S-a uitat în jur în timp ce deţinuţii începeau să intre şi zona de vizită începea să se umple. Ştia că aici se află nişte infractori serioşi, terorişti, criminali şi alţii. Genul de oameni ale căror nume i-ar putea aduce sume frumuşele în viitor, dacă ar face rost de obiectele potrivite.

Păcat că nu a putut împărţi câteva cărţi de vizită.

A ştiut că Stuart intrase în cameră când a văzut că alţi oameni se întorceau să se uite, când a auzit şoaptele. Oricât de faimoşi ar fi fost unii dintre prizonierii pe care îi avuseseră aici de-a lungul anilor – Ronnie Biggs, Ian Huntley, oricine altcineva – prezenţa lor era de mâna a doua

în comparaţie cu acest tip. Nu avea să stea mult timp aici, desigur, era doar în arest preventiv până la proces, dar cât timp era aici, era în fruntea listei. Margaret se bucura că oamenii îl priveau în timp ce el traversa încăperea şi se aşeza în faţa ei. Oamenii se uitau la ea şi se întrebau cine era...

Nicklin a pus jos o sticlă de apă şi a zâmbit.

— Mă bucur să te văd, Mags.

— Şi eu, dragă.

Nu-l mai văzuse de multă vreme, de când se întorsese la Londra. Era cu siguranţă diferit.

—Arăţi bine.

Nicklin a zâmbit din nou şi a dat din cap.

— A trecut mult timp.

— Deci, ce mai faci? întrebă Margaret. Scuze, e o întrebare stupidă. Ea se uită în jur. Adică, având în vedere circumstanţele.

— Nu, de fapt, e bine. Nu sunt... nemulţumit de felul în care a ieşit totul. E mai bine pentru mine decât e pentru alţii, să zicem aşa.

— Asta e tot ce contează. Adică, atât timp cât nu te plictiseşti aici. E greu pentru un om deştept ca tine să fie blocat înăuntru.

— De fapt, mă gândeam să scriu o carte.

— Oh, asta e o idee bună.

— Ei bine, oricum sunt unul sau două lucruri pe care trebuie să mi le iau de pe suflet, aşa că de ce să nu lămurim lucrurile?

— Atât timp cât primesc un exemplar semnat, spuse Margaret.

— Deci, da, cred că voi fi în regulă.

Nicklin se uită la ea.

— Nu spun că nu sunt câteva lucruri care o să-mi lipsească, nu-i aşa?

Şi-a coborât vocea.

— Câteva bunătăţi.

Margaret a dat din cap şi s-a aplecat în faţă.

— Tocmai de aceea am adus ceva pentru tine. Să te înveselească puţin.

— Eşti cea mai tare, spuse Nicklin.

— Măcar atât să fac şi eu.

A scos şerveţelul din buzunar şi a luat în palmă pastila galbenă

strălucitoare care era învelită în el înainte de a-şi sufla nasul A întins mâna pentru a o lua pe cea a lui Nicklin.

— Fără atingeri!

Nicklin a văzut că se apropia gardianul şi şi-a retras mâna. A tuşit, înghiţind pastila, apoi a spălat-o cu o înghiţitură din sticla de apă. Simplu ca bună ziua.

— Cameron a făcut rost de asta pentru mine, nu-i aşa?

— Nu, de fapt a fost un cadou de la un tip de afară... mi-a dat-o special, mi-a spus să mă asigur că o primeşti. Ai câţiva fani acolo. Unele articole sunt foarte ciudate.

Nicklin a ridicat din umeri, dar ea şi-a dat seama că era mulţumit.

— Nu sunt sigur de ce stau pe aici. Vreau să spun că e drăguţ, dar nu e ca şi cum ar putea să intre şi să-ţi ceară un autograf, nu-i aşa?

— Ei, nu sunt în locul tău.

Margaret a simţit că se înroşeşte.

— Nu.

— Apropo de asta, voi încerca să-ţi trimit mai multe mărunţişuri cât de repede pot.

— Ar fi minunat.

— Doar pentru că sunt aici, sau oriunde voi ajunge după proces, nu înseamnă că afacerile trebuie să se oprească, nu-i aşa?

— Întotdeauna ai fost preferatul meu, spuse Margaret.

— Pentru că îţi aduc cei mai mulţi bani?

— Nu doar pentru asta.

— Eşti o actriţă bună, Mags, şi o femeie de afaceri excelentă. Nicklin a zâmbit. Dar eşti o mincinoasă groaznică.

Herbert a clătinat din cap şi s-a uitat din nou în jur. Oamenii încă se holbau la ei. Nu-şi putea aminti ultima dată când se simţise atât de specială.

S-a întors înapoi când Nicklin a început să tuşească.

— Tuşeşte, iubire. S-ar putea să fie un semn bun.

Mama ei obişnuia mereu să spună asta, iar ea i-o spunea lui Cameron. Totuşi, tuşea s-a înrăutăţit, iar apoi parcă Nicklin nu putea să respire cum trebuie. A întins mâna şi a tras sticla de apă spre el.

—Poftim, ia asta...

S-a aplecat din nou când el s-a aşezat brusc pe scaun şi a început să

aibă convulsii, ca şi cum ar fi fost conectat la ceva electric.

— Iisuse... Eşti bine, iubire?

Margaret s-a ridicat în picioare când Nicklin s-a prăbuşit de pe scaun şi acum toată lumea se uita, în timp ce gardienii se apropiau. Până când unul dintre ei a ajuns lângă ei, Nicklin deja se sufoca, cu faţa roşie, dând din picioare cu sălbăticie, cu mâinile prinse de o parte şi de alta a capului.

Margaret se aplecă să îl vadă mai bine în timp ce era dată la o parte, iar camera se umplu de gardieni, care intrau strigând şi începeau să golească zona de vizite.

— O să fie bine?

— Trebuie să vă îndreptaţi spre ieşire, spuse gardianul.

Erau doi gardieni jos pe podea cu el acum, strigând panicaţi.

A fost ultimul lucru pe care Margaret l-a văzut înainte ca ea şi toţi ceilalţi să fie scoşi din cameră. A întrebat din nou dacă Stuart va fi bine, dar nu a primit niciun răspuns

A sperat mai mult decât orice că va fi bine.

Nu putea suporta să se gândească cât ar fi costat-o dacă nu ar fi fost.

65

Phil Hendricks nu mai fuma foarte des, dar se bucura enorm de această ţigară. S-a învârtit prin parcare, urmărind poarta, şi abia când i-a văzut pe toţi ieşind împreună, s-a întors spre maşina lui. I-a recunoscut pe unii dintre vizitatorii pe care îi văzuse cu o jumătate de oră mai devreme, acum cufundaţi în conversaţii intense unii cu alţii.

Era clar că se întâmplase ceva.

A zâmbit când câţiva dintre ei au trecut pe lângă el, mormăind că închisoarea era închisă.

Hendricks a aruncat ce mai rămăsese din ţigară.

Când a pornit maşina, a văzut-o pe bătrâna cu care vorbise înainte ca vizitatorii să fie lăsaţi să intre, cea în mâinile căreia apăsase ceva special pentru bărbatul pe care îl vizita. Un cadou de la un admirator. Avuseseră o discuţie foarte plăcută, deşi el a trebuit să se străduiască să nu reacţioneze ciudat când ea i-a spus cum îşi câştiga existenţa.

A fost atât de tentat să spună ceva.

— Vă referiţi la dark web? Un loc foarte bun dacă eşti în căutare de cadouri de Crăciun de ultim moment Ştiţi, unele neobişnuite...

A fost destul de uşor să facă rost de bani, dar a trebuit să fie şi creativ, desigur. MDMA era adesea ceva mai... colorat decât o tabletă standard de cianură de potasiu. Aşa că îşi pusese nişte mănuşi de nitril, se apucase de treabă în bucătărie pentru câteva ore şi experimentase cu coloranţi alimentari până când reuşise. La primele încercări, pastila se sfărâmase, dar în cele din urmă a reuşit să o spargă şi apoi s-a folosit pur şi simplu de un ac de la serviciu pentru a grava o faţă zâmbitoare. Totul era puţin cam complicat şi se îndoia că Nicklin ar fi avut măcar ocazia să-şi examineze foarte atent „biscuitele disco” primit gratuit, dar dacă ceva merita să fie făcut, asta era cu siguranţă...

De îndată ce a ieşit din parcare, l-a sunat pe Thorne.

— Hei, amice... mă întrebam dacă ai chef de o bere mai târziu.

— Poate.

Părea că şi Thorne conducea.

— Nu sunt sigur încă, dar voi şti într-o oră sau două. Pot să te anunţ atunci?

— Da, nicio problemă. Să fii drăguţ, totuşi.

— Deci, ce, urmează să ne înecăm tristeţea?

— Cred că am făcut asta destul, spuse Hendricks.

*

Thorne a încheiat convorbirea şi s-a îndreptat cu maşina spre sud, peste podul Lambeth. A dat din nou volumul tare la CD-ul cu George Jones pe care îl asculta când sunase Hendricks. O băutură suna grozav, dar Thorne nu putea accepta, nu încă, pentru că alternativa, dacă s-ar fi dovedit a fi reală, ar fi fost şi mai bună.

Nu avea de gând să facă aceeaşi greşeală ca data trecută, aşa că o sunase pe Helen de îndată ce Nicklin fusese arestat preventiv, pentru a o anunţa că putea să anuleze patrulele nocturne. Să-i spună că ea şi Alfie erau în siguranţă. Helen îi spusese cât de rău îi părea pentru ceea ce i se întâmplase Melitei. Thorne nu-i spusese încă toată povestea şi o asigurase că o va face, dar îi spusese că şi lui îi părea rău.

Lăsaseră conversaţia aşa.

Cu doar o săptămână înainte de ziua cea mare, au vorbit despre planurile lor de Crăciun. Helen avea de gând să stea cu tatăl ei în Sydenham, spusese ea, să-i dea bătrânului şansa de a-şi răsfăţa nepotul. Thorne îi spusese că totul era un pic „în aer” în ceea ce priveşte planurile lui de Crăciun, deşi ştia deja că va petrece o bună parte din timpul sărbătorilor încercând să îşi pună la punct apartamentul. Să arunce resturile şi să înlocuiască lucrurile pe care le stricase. Nu-i spusese lui Helen că, în acelaşi timp, îşi va petrece timpul întrebându-se când îl vor vizita cei de la Direcţia de Etică Profesională.

Dacă va primi un P45[13] înainte de arestare.

Helen îi sugerase să treacă pe la ea după ce se va termina totul. Thorne îşi trase răsuflarea, apoi îşi dădu seama că ea se referea la Crăciun şi nu la cariera lui.

— Perioada dintre Crăciun şi Anul Nou este întotdeauna atât de anostă, spusese ea. Vino pe aici într-o seară şi o să avem o discuţie ca lumea.

Thorne îi spusese că sună grozav.

---

[13] În Regatul Unit, P45 este codul de referinţă al unui document intitulat *Details of employee leaving work* (Detalii privind plecarea angajatului de la locul de muncă). Termenul este folosit în argoul britanic şi irlandez ca metonim pentru încetarea contractului de muncă.

Nu stabiliseră nimic, când ea l-a sunat şi i-a spus că Alfie dormea la un prieten şi l-a întrebat dacă Thorne mai avea chef de o excursie la Tulse Hill. El a spus că da, deşi a încercat să nu pară prea entuziast. Oricum, probabil că se purta prosteşte...

O jumătate de oră mai târziu, Thorne parca maşina în faţa casei lui Helen şi ridica punga de plastic de pe scaunul pasagerului. Ea spusese că puteau comanda mâncare la domiciliu, aşa că el adusese doar vin. Câteva sticle.

A sunat la sonerie, apoi s-a aplecat repede în faţă pentru a-şi verifica reflexia în fereastra mică a uşii din faţă.

Trebuia să se tundă.

Îi scăpaseră câteva fire de păr pe gât.

Helen a deschis uşa şi i-a zâmbit. A făcut un pas în faţă şi l-a tras într-o îmbrăţişare care nu s-a simţit deloc ciudată. I-a spus că se bucura să-l vadă şi, fără niciun motiv, dar având toate motivele din lume, Thorne izbucni în lacrimi.

MULŢUMIRI

Este mai plăcut să scrii unele cărţi în detrimentul altora şi, deşi sunt pe deplin conştient că uneori, cărţile care îţi plac cel mai puţin sunt cele care se dovedesc a fi cele mai bune, recunosc cu bucurie că mi-a făcut o plăcere enormă să o scriu pe aceasta. Desigur, sper că vouă v-a plăcut la fel de mult să o citiţi şi, dacă v-a plăcut, aş vrea să subliniez cu toată modestia că există foarte mulţi oameni al căror ajutor a făcut ca *The Murder Book* să fie mult mai bună decât s-ar fi putut dovedi altfel şi cărora ar trebui să le fiţi aproape la fel de recunoscător, cum le sunt eu. Acestea fiind spuse, dacă vă simţiţi constrânşi să le trimiteţi prăjituri sau... bani sau chiar şi doar un e-mail pentru a vă exprima recunoştinţa, atunci toate ar trebui să fie redirecţionate direct la mine, evident...

Ca întotdeauna, doresc să îi mulţumesc minunatei mele agente Sarah Lutyens pentru ajustări şi lui Wendy Lee (regina spin/spun/span). Tuturor celor de la Little, Rrown/ Sphere, în mod special: David Shelley, Charlie King, CatheLne Burke, Robert Manser, Callum Kenney, Tamsin Kitson, Thalia Proctor, Tom Webster, Sean Garrehy, Hannah Methuen, Gemma Shelley şi Sarah Shrubb. Îi mulţumesc lui Nancy Webber pentru că a continuat să mă scutească din a mă face de ruşine, mai ales când a fost vorba de ortografia corectă a cuvântului Gehennah. Pe aceeaşi temă, îi datorez lui Jack Brookmyre un maaaaare „mulţumesc" pentru cunoştinţele sale enciclopedice despre tot ce înseamnă metale.

Îi sunt recunoscător (zilnic) editorului meu genial, Ed Wood, şi Laurei Sherlock pentru că sunt cei mai buni din domeniu. Am fost foarte norocos să îi am alături.

Îi mulţumesc echipei Tom (filiala din America de Nord). Prin asta mă refer, desigur, la oamenii minunaţi de la Grove Atlantic: Morgan Entrekin, Sara Vitale, Justine Batchelor şi Deb Seager. Nu sunt sigur dacă există un echivalent american pentru *nadgers* (testicule), dar dacă nu, consideraţi că ăsta este cadoul meu pentru voi. Cu plăcere.

În materie de procedură penală, nu este prima dată (şi aproape sigur nu va fi nici ultima) când îi sunt recunoscător lui Graham Bartlett pentru sfaturile şi creativitatea sa. Colegul său, Graham Lewendon, a fost la fel de săritor când a venit vorba de apele mai tulburi ale dark web. „Turul" său a fost cu adevărat revelator, deşi trebuie să spun că 500

de euro pentru anumite servicii comerciale pare destul de rezonabil, iar eu am o listă mult mai lungă decât cea a lui Tom Thorne. Vorbind de întuneric... Sunt recunoscător pentru munca depusă de doi prieteni şi colegi în elaborarea „modelului de afaceri" al lui Stuart Nicklin. *Murderabilia* de Craig Robertson şi *Still Bleeding* de Steve Mosby au fost extrem de utile, dar sunt, într-adevăr, nişte romane extraordinare pe care nu le pot recomanda îndeajuns de mult.

Pentru ajutorul acordat în ceea ce priveşte funcţionarea şi regulamentul de bază al bibliotecilor, trebuie să le mulţumesc lui Jo Neville, Caroline (alias @librarylady), Mobeena Khan, Melanie Noland şi Robin Miller. Nu pot decât să-mi cer scuze pentru ceea ce face Tom cu cartea împrumutată de la bibliotecă. Sunt pe deplin conştient de faptul că, după râul fictiv făcut animalelor fictive, răul fictiv provocat cărţilor fictive este probabil cel mai periculos lucru pe care l-aş putea face pentru a atrage mânia unui anumit tip de cititor.

Sincer, nu ştiu ce altceva aş putea face pentru a-i supăra mai mult, în afară de a ucide fictiv oameni fictivi.

Oh, stai puţin...